

בבית המשפט המחוזי מרכז
לוד

ת"פ 20502-02-19

בפני כב' השופטת דנה מרשק-מרום

המבקשים:

1. ד"ר משה וינברג ושות', עורכי דין ונוטריונים, ש.ר. 540113339
2. עוה"ד אפריים ווגדן

באמצעות ב"כ עוה"ד ד"ר מ. וינברג ו/או ד"ר (כלכלה) ג. וינברג ו/או ד. וינברג ו/או י. ברנן ו/או א. ביבי ו/או ח. אבשלום ו/או ר. דורון ו/או ש. עודי ו/או א. פלדשטיין ו/או א. שוורצמן ו/או ע. מנחם ו/או ב. דרזי ו/או א. שמואלי ו/או מ. גבאי ו/או מ. קזאז ו/או ש. חתוכה ו/או מ. זילברמן ו/או א. יהודיאן ו/או מ. שינחה ו/או כל עו"ד אחר ממשרד ד"ר משה וינברג ושות' עורכי דין ונוטריונים
כולם מדרך מנחם בגין 82, תל אביב 67138
טל': 03-6853071; פקס': 03-6856688

- נגד -

המשיבה:

1. מדינת ישראל

באמצעות המחלקה הכלכלית, פרקליטות המדינה
מרמ' הסורג 1, בית מצפה, ירושלים, 9414501
טל': 02-5693939/40/44; פקס': 02-6467841

(המאשימה)

ובעניין:

(הנאשמים)

2. יהודה בוזגלו ת.ז. 068506492
3. ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, ח.פ. 511561474
באמצעות ב"כ עו"ד יניב שגב, שגב – ערבה עורכי דין
מרמ' הארבעה 10, תל אביב-יפו
טל': 03-5627700; פקס': 03-5626600

הודעה מטעם המבקשים ובקשה לחופה לשחרור שכר טרחתם

מכספים שנתפסו בת"פ 20502-02-19

ביום 23.6.2021 הגישו המבקשים בקשה לשחרור שכר טרחתם במסגרת צ"א 20546-02-19 (להלן: "הבקשה").

בהמשך לשיחה טלפונית שהתקיימה היום (27.6) עם ב"כ המשיבה 1 (המאשימה), עוה"ד יוראי מצלאוי, בקשר לבקשה, מתכבדים המבקשים להודיע לבית-המשפט הנכבד, כדלקמן:

1. במסגרת השיחה הנ"ל, מסר עוה"ד מצלאוי, כי הבקשה הוגשה בשגגה במסגרת צ"א 20546-02-19 וכי זו הייתה צריכה להיות מוגשת במסגרת התיק שבכותרת. על כן, בית-המשפט הנכבד מתבקש לראות את המצ"ב, על כל נספחיו, כבקשה מטעם המבקשים המוגשת בפניו.

- העתק הבקשה מיום 23.6.2021, מצ"ב ומסומן 1.

- ד"ר משה וינברג ושות', עו"ד ונוטריונים
ארתור-אריאל פלדשטיין, עו"ד
ב"כ המבקשים

צ"א 20546-02-19

בבית המשפט המחוזי מרכז
לוד

המבקשים:

1. ד"ר משה וינברג ושות', עורכי דין ונוטריונים, ש.ר. 540113339
2. עוה"ד אפרים ווגדן

באמצעות ב"כ עוה"ד ד"ר מ. וינברג ו/או ד"ר (כלכלה) ג. וינברג ו/או ד. וינברג ו/או י. ברנן ו/או א. ביבי ו/או ח. אבשלום ו/או ר. דורון ו/או ש. עודי ו/או א. פלדשטיין ו/או א. שורצמן ו/או ע. מנחם ו/או ב. דרוי ו/או א. שמואלי ו/או מ. גבאי ו/או מ. קזאז ו/או ש. חתוכה ו/או מ. זילברמן ו/או א. יהודיאן ו/או מ. שינחה ו/או כל עו"ד אחר ממשרד ד"ר משה וינברג ושות' עורכי דין ונוטריונים
כולם מדרך מנחם בגין 82, תל אביב 67138
טל': 03-6853071; פקס': 03-6856688

- נגד -

המשיבה:

1. מדינת ישראל
באמצעות המחלקה הכלכלית, פרקליטות המדינה
מרח' הסורג 1, בית מצפה, ירושלים, 9414501
טל': 02-6467841; פקס': 02-5693939/40/44

(המאשימה)

בת"פ 20502-02-19

ובענין:

2. יהודה בוזגלו ת.ז. 068506492
3. ביבי כבישים עמר ופיתוח בע"מ, ח.פ. 511561474
באמצעות ב"כ עו"ד יניב שגב, שגב – ערבה עורכי דין
מרח' הארבעה 10, תל אביב-יפו
טל': 03-5627700; פקס': 03-5626600

(חנאשנים)

בת"פ 20502-02-19

תגובת המבקשים להודעת המשיבה 1 מיום 15.6.2021 ובקשה לשחרור שכר

טרחת המבקשים, מכספים שנתפסו בת"פ 20502-02-19

בהמשך להחלטת בית-המשפט הנכבד בתיק שבכותרת מיום 15.6.2021, ועל רקע הסדר הטיעון שנחתם בין המשיבה 1 לבין המשיבים 2-3 ביום 31.5.2021 (להלן: "הסדר הטיעון"), במסגרת ת"פ 20502-02-19 מדינת ישראל נ' בוזגלו ואח' (להלן: "התיק העיקרי") וכן, פסק-דינו של בית-המשפט העליון הנכבד בע"א 6180/20 ד"ר משה וינברג ושות' ואח' נ' מדינת ישראל ואח', אשר ניתן על-ידי כב' השופטים י' אלרון, ע' גרוסקופף ונ' הנדל ביום 13.6.2021, מתכבדים המבקשים להגיש את תגובתם להודעת המשיבה 1 ובהתאמה, את בקשתם להורות על שחרור חלק מהכספים שנתפסו בידי המשיבה 1, המהווים את שכר טרחתם של המבקשים, הכל בהתאם לנימוקים שיפורטו להלן.

הערות מקדמיות:

- כל הטעות הנטענות בבקשה זו, נטענות לחילופין ובמצטבר, הכל לפי הקשר הדברים והדבקים.

- לאור דבריהם של המשיבים 2-3 והסכמת בית-המשפט הנכבד (ר' פרו' מיום 20.5.2020, עמ' 2, שורות 25-26; עמ' 8, שורות 5-6; עמ' 1, ש' 18 להחלטה; וכן בקשת המשיבים 2-3 בע"א 6180/20 מיום 27.10.2020 והחלטה מיום 28.10.2020), אין להם עניין בבקשה זו, אך בכל זאת נכללו בבקשה, למען הסדר הטוב.

- העתקי בקשת המשיבים 2-3 לפטור מהתייצבות במסגרת ע"א 6180/20 מיום 27.10.2020 והחלטת בית-המשפט העליון הנכבד בבקשה זו מיום 28.10.2020, מצ"ב ומסומנים 1.

א. פתח דבר:

1. בפתח הדברים יצינו המבקשים, כי לשיטתם, בהינתן הסדר הטיעון במסגרתו הושגה הסכמה ביחס לתשלום הכספים המגיעים למבקשים, המהווים את שכר טרחתם, זאת בכפוף להחלטתו של בית-המשפט העליון במסגרת ע"א 6180/20, ובהינתן קבלת הערעור באופן חלקי כך שיושב התיק לבית-משפט נכבד זה על מנת שיוורה על תשלום הכספים (והכל, בטרם היוודע לבית-המשפט העליון הנכבד אודות הסדר הטיעון ועל סיומו המסתמן של ההליך בתיק העיקרי), הרי שלא נותר לבית-משפט נכבד זה אלא להורות למשיבה 1, בידיה מוחזקים סך של 2.5 מיליון ₪ המיועדים לתשלום שכר טרחת המבקשים, לשלם למבקשים את שכר טרחתם בסכום של 2,463,494 ₪ (בצירוף הצמדה וריבית מיום 25.11.2019).

2. לחילופין ולמען הסר כל ספק, יטענו המבקשים, כי עם חתימת המשיבה 1 והמשיבים 2-3 על הסדר הטיעון, במסגרתו יורשעו האחרונים ויחולט רכושם בצו סופי לטובת אוצר המדינה, באופן שיביא לסיום ההליך בתיק העיקרי, הרי שעתה חוסה עניינם גם תחת הסייג לחילוט מכוח סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: "חוק איסור הלבנת הון"), לרבות הקבוע לעניין זה בפסיקת בית-המשפט העליון הנכבד, באפן המקנה לבית-משפט נכבד זה סמכות להורות על מניעת החילוט מ"נימוקים מיוחדים", כפי שיפורט בהרחבה להלן.

3. מכאן, וככל ובית-משפט נכבד זה ימנע מליתן החלטה בדבר תשלום הכספים למבקשים בהתאם להוראות הסדר הטיעון וההסכמות שהושגו בהקשר זה בתיק העיקרי, מוגשת בזאת בקשה לשחרור חלק מהכספים התפוסים בידי המשיבה 1 בתיק העיקרי, המהווים את שכר טרחת המבקשים, כפי שיפורט בהרחבה להלן.

ב. תמצית העובדות הרלוונטיות:

4. עניינם של המבקשים, על כל עובדותיו וחומריו, ידוע לבית-המשפט הנכבד, שכן זה הובא בפניו באריכות במסגרת הבקשה לשחרור חלק מהכספים שנתפסו על-ידי המשיבה 1 בתיק העיקרי, המהווים את שכר טרחתם, כפי שזו הוגשה בתיק שבכותרת ביום 26.12.2019 (להלן: "הבקשה לשחרור"). למען הסדר הטוב, המבקשים יפרטו להלן את העובדות הרלוונטיות לבקשה דנן בתמצית.

5. כידוע, במסגרת כתב האישום שהוגש נגד המשיבים 2-3 בתיק העיקרי ביום 10.2.2019, המייחס להם עבירות של מתן שוחד, מרמה והלבנת הון, בחיקף עבירות שנאמד על-פי כתב האישום בכ-230 מיליון ₪, הוגשה בקשה לחילוט רכוש וכספים, לפי סעיפים 21 ו-23 לחוק איסור הלבנת הון ולפי סעיף 39א(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחילוט) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.

6. בהמשך לכך ובעקבות פסק-דין של בית-משפט נכבד זה, שניתן בת"א 23120-01-10 **ביבי כבישים עפר ומיתוח בע"מ נ' רכבת ישראל בע"מ** ביום 3.9.2018 (להלן: "**פס"ד ביבי במחוזי**"), במסגרתו נפסקו כספים לטובת המשיבה 3 (סך של 42,347,657 ₪) בצירוף מע"מ, הפרשי הצמדה וריבית כדין, לרבות הוצאות משפט (בסך של 1 מיליון ₪) ושכ"ט עו"ד (בסך של 550,000 ₪), הוגשה ביום 13.2.2019 "בקשה דחופה למתן סעדים זמניים ביחס לרכוש נוסף", לפי סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון ולפי סעיף 136 לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973, נשוא התיק שבכותרת. בהסכמת הצדדים לבקשה זו (המשיבים), ניתנו ביום 12.3.2019 צווי התפיסה הזמניים כמבוקש, עד לתום ההליכים בתיק העיקרי.
7. על פס"ד ביבי במחוזי הוגשו ערעורים לבית-המשפט העליון הנכבד, הן על ידי רכבת ישראל (ע"א 7729/18), והן על ידי המשיבה 3 (ע"א 7649/18). ביום 20.11.2019 ניתן פסק דין של בית-המשפט העליון הנכבד בערעורים אלו, אשר דחה את ערעורה של המשיבה 3 וקיבל בחלקו את ערעורה של רכבת ישראל, כך שרכבת ישראל תשלם למשיבה 3 סך כולל של 8,030,227 ₪ בתוספת הצמדה וריבית תחל ביום הגשת התביעה (18.1.2010) וכלה בתשלום בפועל, וכן מע"מ כדין (להלן: "**פס"ד ביבי בעליון**").
8. נזכיר, כי במסגרת חישוב שנערך והובא במכתב דרישה שנשלח לבאי כוחה של רכבת ישראל מיום 25.11.2019, נכון לאותו מועד, סך הכספים אותם נדרשה הרכבת להעביר לידי המשיבה 3, הינו 11,277,751 ₪, אשר מתוכם סך של 2,463,494 ש"ח הינו עבור שכר טרחת המבקשים (כולל מע"מ ולאחר הפחתת הסכום ששולם במסגרת הסכם שכר הטרחה).
9. ביום 26.12.2019 הגישו המבקשים את הבקשה לשחרור, במסגרתה נתבקש בית-המשפט נכבד זה, מתוקף סמכותו, ליתן צו לטובת המבקשים, המורה לשחרר סכום של 2,463,494 ₪ (נכון ליום 25.11.2019) מהכספים אשר נתפסו על ידי המשיבה 1, מכוח הצווים הזמניים כמצוין לעיל, המהווים את שכר טרחתם של המבקשים בגין מתן שירותים משפטיים בעניין הגשת התביעה שהובילה לפס"ד ביבי במחוזי, לרבות ערעורים בעניינה בפני בית-המשפט העליון הנכבד (במסגרת פס"ד ביבי בעליון). וידוע, כי המדובר הוא בשירותים משפטיים אותם העניקו המבקשים למשיבה 3, במשך 10 שנים, כאשר אלה ואלה בלבד, הובילו לזכייה בפסק-דין כספי לטובת המשיבה 3 (בסך של כ- 12 מיליון ₪, כאמור).
10. עוד נזכיר, כי שכר טרחת המבקשים, הינו פועל יוצא של הסכם שכר טרחה שנכרת בין המבקשת 1 לבין המשיבה 3 ביום 11.3.2009 (אשר עליו הוסיף המשיב 2 את חתימתו ביום 17.10.2013), במסגרתו נקבע, כי המשיבה 3 תשלם למבקשת 1 שכר טרחה בסך של 20% ממה שיתקבל בפועל בגין הטיפול המשפטי (בעניינים שצוינו לעיל) ולא פחות מ- 150,000 ₪, אשר מתוכם 100,000 ₪ מיידית (11.3.2009) ו- 50,000 ₪ בשיבת ק.מ ראשונה (להלן: "**הסכם שכר הטרחה**"). נזכיר בנוסף, כי בין המבקשים סוכם, כי המבקש 2 יקבל שליש מכל שכר טרחה שתקבל המבקשת 1, בקשר עם הטיפול המשפטי נשוא הסכם שכר הטרחה.
11. בעוד הבקשה לשחרור עמדה בפני הכרעתו של בית-משפט נכבד זה, ביום 4.2.2020 הגישה המשיבה 1, בהסכמת המשיבים 2-3 ובהתאם לצווי התפיסה הזמניים כאמור, בקשה להעברת מלוא יתרת

הכספים התפוסים בידי רכבת ישראל, לקרן החילוץ (הלבנת הון) במטרה לשמור על ערכם. הסכמה זו קיבלה תוקף של החלטה שיפוטית.

12. בתוך כך, ביום 19.4.2020 ניתנה החלטתו של בית-המשפט העליון הנכבד בבקשה לדיון נוסף בפסק-דין ביבי בעליון, שהוגשה על-ידי המשיבה 3 (ביום 5.12.2019) וסומנה כדנ"א 8100/19 **ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ נ' רכבת ישראל בע"מ**. במסגרת החלטה זו, דחה בית-המשפט העליון הנכבד את בקשת המשיבה 3 ובכך למעשה, הותיר את פסק-הדין בעליון על כנו ולפיו, על רכבת ישראל לשלם למשיבה 3 סך כולל של 8,030,227 ₪, בתוספת הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה (18.1.2010) ובתוספת מע"מ כדין.

13. ביום 31.5.2020 התקיים דיון בבקשת השחרור במעמד הצדדים. בהמשך לכך, ביום 16.7.2020 ניתנה החלטתו של בית-משפט נכבד זה בבקשת השחרור (להלן: "**ההחלטה**"), במסגרתה נקבע, כי דינה של בקשת השחרור של המבקשים להידחות, שכן לא נמצאו נימוקים מיוחדים המצדיקים חריגה מהכלל, זאת למרות שהובהר ואף לא היה חולק על כך, שמקורם של הכספים אינו קשור לעבירה נשוא התיק העיקרי המתנהל כנגד המשיבים 2-3, לא בתקופה, לא במיקום העבודות ולא במזמין העבודות.

14. ביום 6.9.2020 הגישו המבקשים את ערעורם על ההחלטה, אשר סומן כע"א 6180/20 **ד"ר משה וינברג ושות' ואח' נ' מדינת ישראל ואח' (להלן: "הערעור")**. במסגרת הערעור, נתבקש בית-המשפט העליון הנכבד לקבל את נימוקי המבקשים בערעור על ההחלטה ובהתאם, להורות על ביטול הצו הזמני שניתן בעניין הכספים, כך שישוחרר סך של 2,463,949 ₪ מהכספים, המהווה את שכר טרחת המבקשים (נכון ליום 25.11.2019) ויועבר אליהם.

- **העתק כתב הערעור מיום 6.9.2020, מצ"ב ומסומן כנספח 2.**

15. יצוין, כי לאור השאלה העקרונית שהתעוררה אגב ההחלטה – הפוגעת מניה וביה בזכויותיהם של ציבור עורכי הדין, ראתה לנכון לשכת עורכי הדין בישראל (להלן: "**הלשכה**"), להגיש ביום 14.1.2021 בקשה להצטרף לערעור כ"ידידת בית המשפט". לאחר הליך שמיעת הצדדים לערעור בקשר עם בקשה זו, נעתר בית-המשפט העליון הנכבד לבקשה ביום 26.1.2021 וחתיר את צירוף הלשכה לערעור כ"ידידת בית-המשפט" ואת הגשת עמדתה (התומכת בנימוקי המבקשים) בנושא.

- **העתק עמדת לשכת עורכי הדין כפי שהוגשה בערעור מיום 2.2.2021, מצ"ב ומסומן כנספח 3.**

16. ביום 10.2.2021 התקיים דיון בערעור בבית-המשפט העליון הנכבד, בפני הרכב השופטים הנכבד י" אלרון, ע' גרוסקופף וני הנדל, במעמד הצדדים.

- **העתק פרוטוקול הדיון בערעור מיום 10.2.2021, מצ"ב ומסומן כנספח 4.**

17. בטרם ניתנה הכרעת בית-המשפט העליון הנכבד בערעור, הגישה המשיבה 1 (היא המשיבה 1 בערעור) ביום 9.6.2021 חודעת עדכון לבית-המשפט העליון הנכבד, במסגרתה הודיעה, כי לאחר הליך גישור שהתקיים בתיק העיקרי ביום 27.5.2021, הגיעו המשיבה 1 והמשיבים 2-3 להסדר טיעון, אשר נחתם בין הצדדים ביום 31.5.2021, במסגרתו יורשעו המשיבים 2-3 בהתאם להודאתם, לרבות הסכמות

לעניין חילוט הרכוש התפוס והעברתו לאוצר המדינה וכן, הסכמות ביחס לכספים המהווים את שכר טרחתם של המבקשים.

- העתק הודעת המשיבה 1 בערעור מיום 9.6.2021, לה צורף העתק הסדר הטיעון מיום 31.5.2021, מצ"ב ומסומן כנספח 5.

18. מתוך הסדר הטיעון ניתן ללמוד, כי כתב האישום נגד המשיבים 3-2 תוקן בהסכמת הצדדים, כי המשיבים 3-2 מודים בעובדות ובעבירות המיוחסות להם במסגרתו ובהתאם, כי הצדדים יעתרו כמשותף לבית-משפט נכבד זה בתיק העיקרי בבקשה שירשיע את המשיבים 3-2 באופן שיביא לסיומו של ההליך בתיק העיקרי.

19. סעיף 6' להסדר הטיעון, מוסיף ללמד על הסכמת הצדדים – לאחר שהמשיבים 3-2 יודו ויורשעו כמצוין לעיל, באשר לחילוט הרכוש התפוס שיעבור לאוצר המדינה בהתאם להוראות הדין, כאשר נקבע בו בנוסף גם מנגנון נרחב כיצד ובאילו תנאים החילוט יתבצע. סעיף 6' (2) להסדר הטיעון, שהינו אחד מסעיפי מנגנון החילוט כאמור, עוסק בעניינם של המבקשים וקובע, כי:

"מוסכם, כי מתוך הסכום האמור בס"ק 1 יוחזקו 2.5 מיליון ₪ בידי המדינה עד להחלטת בית המשפט העליון בע.א. 6180/20 ד"ר משה וינברג ואח' נ' מדינת ישראל ואח'. ככל ובית המשפט העליון יקבל את הערעור האמור ויורה על תשלום כספים למערערים, או לחילופין יורה על כך שבית המשפט המחוזי היה והכרעה בכך תעבור אליו, ישולמו הכספים מתוך סך זה. היה ובית המשפט העליון ידחה את הערעור, כי אז יחולט לאוצר המדינה כל הסכום האמור.

הנאשם מצהיר כי בכל מקרה לא תהיה לו כל טענה או זכות לגבי כספים אלה."

20. על רקע הודעת המשיבה 1 ובפרט לאור תוכנה ומשמעות הדברים האמורים בה ביחס להכרעה בערעור, ובכלל זה על עניינם של המבקשים, הגישו המבקשים (המערערים בערעור) למחרת היום, ביום 10.6.2021, את תגובתם להודעת המשיבה 1 מיום 9.6.2021.

- העתק תגובת המערערים להודעת המשיבה 1 מיום 10.6.2021, מצ"ב ומסומן כנספח 6.

21. ביום 13.6.2021 ניתן פסק-דין של בית-המשפט העליון הנכבד בערעור (להלן: "פסק-הדין בערעור").

- העתק פסק-הדין בערעור מיום 13.6.2021, מצ"ב ומסומן כנספח 7.

22. במסגרת פסק-הדין בערעור, שניתן בהתאם לחוות-דעתו של כב' השופט י' אלרון אליה הצטרף כב' השופט ע' גרוסקופף תוך פירוט נימוקיו ויישום מסקנותיו שלו, הוחלט ברוב דעות ובניגוד לדעתו של כב' השופט נ' הנדל, על קבלת נימוקי הערעור באופן חלקי, כך שהתיק יוחזר לבית-משפט נכבד זה שיורה על שחרור כספים לטובת המבקשים (המערערים) לתשלום שכרם, כפי שיקבע על-ידו בהתאם לשלב בו נמצא התיק העיקרי ובכפוף להצגת חלופות הולמות להבטחת האפשרות לחילוט הכספים בעתיד.

23. מעיון בפסק-הדין בערעור ניתן ללמוד, כי קבלת הערעור באופן חלקי, בהתאם לחוות-דעתו של כב' השופט י' אלרון כאמור, התבססה, בין השאר, על הנימוקים הבאים:

"עם זאת, אני סבור כי יש ממש בטענת המערערים שלפיה היה על בית המשפט המחוזי לבחון חלופה אחרת, חלף תפיסת הכספים אשר אין מחלוקת באשר לזיקתם אליהם באופן שהיה בו כדי להביא לפגיעה פחותה בזכויותיהם. (ר' פס' 19 לפסק-דינו של כב' השופט י' אלרון)

[...]

במקרה דגן, אף שלא עלה בידי המערערים לבסס זיקה מספקת לכספי התביעה בעוצמה המצדיקה את החלת הסייגים שנדונו לעיל, הרי שאין מחלוקת כי קיימת לזכותם זיקה משמעותית לכספים המגיעים להם כשכר טרחה, אשר שווים נגזר באופן ישיר [ההדגשה במקור] מכספי התביעה שהיה על רכבת ישראל לשלם; וכי בפועל, עיקרי כספי התביעה כבר מוחזקים בנאמנות עבור החברה ובעליה בקרן החילוט עד להחלטה באשר לחילוטם.

כך, אין מחלוקת בין החברה לבין המערערים כי היה עליה לשלם שכר טרחה בגובה 20% מהסכום שהיה מתקבל לידה; [...]. על כן, דומה כי יש לראות בכספים שהועברו לקרן החילוט ככספים אשר שולמו לחברה על ידי רכבת ישראל; ומכספים אלו יש לגזור את שכר הטרחה המגיע למערערים בהתאם להסכם שכרתו עם החברה.

לגישתי, בכך יש כדי לבסס זיקה משמעותית בין המערערים לבין שיעור של 20% מכספי התביעה אשר כבר הועברו לקרן החילוט [...]. אולם, אני סבור כי יש בזיקה זו כדי להשליך על טיבו ואופיו של הצו הזמני שיש להעניק ביחס לכספים אלו, באופן שיביא לפגיעה פחותה במערערים – אשר אין חולק כי בינם לבין הפעילות הבלתי חוקית המיוחסת לחברה ולבעליה אין דבר, באופן המלמד על תום ליבם" (ר' פס' 20 לפסק-דינו של כב' השופט י' אלרון)

וכן, בנימוקיו של כב' השופט ע' גרוסקופף ומסקנותיו אשר קבעו, זאת בהינתן "היבטיה התקדימיים של הסוגיה" כפי שצוין בפתח דבריו, כי:

"... בשלב זה אין עדיין תחולה לסעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, המאפשר לבית המשפט, לאחר שהורשע הנאשם, להימנע מחילוט רכוש שהוא בר-חילוט מ"נימוקים מיוחדים שיפרט" (להלן: סייג הטעמים המיוחדים). אולם, ניתן כמובן לשקול את אותם שיקולים העשויים להוות לעת ההחלטה על חילוט "נימוקים מיוחדים" במסגרת מסלול שיקול הדעת השיפוטי במתן סעדים זמניים. (ר' פס' 2 לפסק-דינו של כב' השופט ע' גרוסקופף)

[...]

ודוק, המערערים אכן תרמו בעבודתם להיווצרות הכספים [...]. (ר' פס' 3 לפסק-דינו של כב' השופט ע' גרוסקופף)

שונים הם פני הדברים ביחס למסלול שיקול הדעת השיפוטי. במסלול זה ניתן להתחשב גם בצדדים שלישיים שאינם בגדר בעלי זכויות קנייניות או מעין קנייניות ברכוש [...]. דברים אלה הם בעיניי בגדר קל וחומר משיקול הדעת הנתון לבית המשפט מכוח סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, המתייחס להפעלת סמכות החילוט גופה (ולא לסעד הזמני שנועד לאפשר אותה) שאף הוא פורש כמאפשר התחשבות גם בבעלי זכויות אובלגטריות גרידא. (ר' פס' 4 לפסק-דינו של כב' השופט ע' גרוסקופף)

[...]

עיון בפסיקה מלמד שחרף לשונו של סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, לפיו ברירת מחדל היא ששווי של הרכוש המחולט יעמוד על מלוא סכום העבירה, הרי שלעיתים מזומנות פוטנציאל החילוט אינו מתממש במלואו, ובסופו של יום הסכום המחולט בפועל נמוך, לעיתים משמעותיות, משווי הנכסים שנתפסו באמצעות הסעד הזמני. זאת, בייחוד במקום כגון זה שלפנינו, בהם הרכוש הבר-חילוט כולל בתוכו גם כספים שמקורם

לגיטימי. [...] אין להתעלם מכך שהתכלית החרתתית העומדת ביסוד הדברים, מופנית כלפי העבריו, ולא כלפי צדדים שלישיים תמי הלב. לאור זאת, חשוב לאזן בין האינטרס הציבורי העומד ביסוד אמצעי החילוט לפי חוק הלבנת הון – פגיעה בתמריצים הכלכליים של העבריינים לביצוע עבירות לפי חוק זה ויודא כי "לא יצא החוטא נשכר", לבין הפגיעה באינטרסים הלגיטימיים של אותם צדדים שלישיים, ובמקרים מתאימים, לאפשר צמצום היקפו של הסעד הזמני שניתן" (ר' פס' 5 לפסק-דינו של כב' השופט ע' גרוסקופף)

כב' השופט ע' גרוסקופף הוסיף וקבע, כי לאור הנסיבות הקונקרטיות של המערערים והשיקולים שנשקלו לאורן, יש הצדקה בתשלום שכר טרחתם של המערערים כבר בשלב בו מצוי החליך (בטרם הרשעה), אף במחיר של צמצום מסוים של סעד התפיסה, כך:

"הכספים בהם מדובר, הגם שיתכן כי יתבררו כברי חילוט בתום החליך הפלילי, אינם קשורים לעבירות המיוחסות לביבי כבישים, אלא הם הכנסה חוקית שהופקה על ידה מפעילות אחרת;

שירותיהם של המערערים, שעל חוקיותם וחשיבותם אין חולק, תרמו תרומה בלעדית אין להיווצרות הזכות לכספים בידי ביבי כבישים;

המערערים פעלו בתום לב, ואין כל טענה למערבות שלהם בפעילות העבריינית המיוחסת לביבי כבישים;

אלמלא סעד התפיסה, ניתן להניח כי המערערים היו נפרעים זה מכבר את שכר טרחתם מתוך הכספים, וזאת בהינתן הנהוג והמקובל ביחס לגביית שכר טרחת עורכי דין [...]" (ר' פס' 5 לפסק-דינו של כב' השופט ע' גרוסקופף)

24. ביום 14.6.2021 ובהתאם לנקבע בפסק-הדין בערעור, ניתנה החלטתו של בית-משפט נכבד זה, הקובעת, כי לאור העיקרון שנקבע בפסק-הדין בערעור, הצדדים מתבקשים להגיש חודעה משותפת בדבר הסכמות בנדון או היעדרן, עד ליום 5.7.2021.

25. בהמשך להחלטה המצוינת לעיל ועל רקע פסק-הדין בערעור, הגישה המשיבה 1 ביום 15.6.2021 חודעה מטעמה, במסגרתה עדכנה את בית-משפט נכבד זה על חתימת המשיבה 1 והמשיבים 2-3 על הסדר הטיעון ועיקריו, לרבות על הסכמת הצדדים בו ביחס לכספים התפוסים המהווים את שכר טרחתם של המבקשים ותשלומם, בהתאם להחלטת בית-המשפט העליון, שכאמור ניתנה ביום 13.6.2021. בסעיף 5 להודעה זו ציינה המשיבה 1, כי הינה סבורה שטענות המבקשים, ככל שישנן כאלה (לאחר הרשעת המשיבים 2-3), צריכות להתברר במסגרת הדיון בצו החילוט הסופי בתיק העיקרי (בעניינו קבוע דיון ליום 30.6.2021).

26. בהמשך להודעת המשיבה 1 כמצוין לעיל, ניתנה החלטת בית-המשפט הנכבד ביום 15.6.2021, במסגרתה הורה למבקשים להגיב לאמור בהודעת המשיבה 1.

27. מכאן, מוגשת תגובת המבקשים להודעת המשיבה 1 ובהתאמה, בקשתם לבית-המשפט הנכבד להורות על שחרור חלק מהכספים שנתפסו בידי המשיבה 1, המהווים את שכר טרחתם, כדלהלן.

להלן נימוקי הבקשה:

28. בפתח הדברים כאן, המבקשים רואים צורך לשוב ולהדגיש, כי עניינם הינו מקרה מיוחד ותקדימי שאין זהים לו בפסיקה כפי שאף עולה מדבריו הנ"ל של כב' השופט ע' גרוסקופף בפסק-הדין

בערער; מדובר בנסיבות שאין עוררין לגביהן; לאור עמלם, טרחתם ומרצם של המבקשים בעבור מתן שירותים משפטיים למשיבה 3, במשך 10 שנים כאמור, זכתה האחרונה, בפסק-דין כספי בסך של כ- 12 מיליון ₪, בגין תביעתה.

29. על רקע העובדות, שעליהן אין חולק, כי הכספים אינם קשורים בשום דרך לעבירות המיוחסות למשיבים 2-3 בתיק העיקרי כאמור, כי ללא פועלם של המבקשים כלל לא היו באים הכספים לעולם ובהתאם, לא ניתן היה לחלטם (ובייחוד, כי אלו מהווים את עיקר הסכום שיחולט במסגרת הסדר הטיעון), וכי מטרת החילוט הינה שלילת הרווח העברייני ואינה לגרום לעוול וחוסר צדק למבקשים שהינם בגדר צד שלישי תם לב, הרי שכל החלטה אחרת שאינה תשלום שכר טרחת המבקשים, תהווה החלטה אשר שוללת את פרי עבודתם ופרנסתם וכזו שאין ואף לא ניתן יהיה להשלים עמה.

30. לאור הפסיקה הרווחת, הקובעת, כי יש לבחון כל מקרה לגופו ולקבוע על בסיסו את נאותות הפגיעה בתקשר לנסיבות המקרה (ר' ת"פ (מחוזי י-ם) 3052/07 סימה ניסן נ' מדינת ישראל פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) (פורסם בנבו, 18.05.2011); ע"א 189/95 בנק אוצר החייל בע"מ נ' מזל אהרונב, נג(4) 199 (1999), ולאור נסיבות ענייננו, כאמור, אשר אמורות להביא לבדן לשחרור שכר הטרחה למערערים, יפרטו המבקשים לחלן את נימוקיהם בתמיכה לבקשתם לשחרור הכספים המבוקש.

"מסלול שיקול הדעת השיפוטי" – הסייג לחילוט מכוח סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון

31. כידוע, סעיף 21(א) לחוק איסור הלבנת הון, קובע:

"(א) הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 3 או 4, יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט..." (חסימונים אינם במקור, הח"מ)

כמו כן, סעיף 21(ד) לחוק איסור הלבנת הון, קובע:

"(ד) לא יצווה בית המשפט על חילוט רכוש כאמור בסעיף זה אלא לאחר שנתן לנידון, לבעל הרכוש, למי שהרכוש נמצא בחזקתו או בשליטתו ולמי שטוען לזכות ברכוש, אם הם ידועים, הזדמנות להשמיע את טענותיהם."

32. בהקשר זה ובהתאם לנסיבות, יפנו המבקשים את בית-המשפט הנכבד לפסיקותיו המרכזיות של בית-המשפט העליון הנכבד, שניתנו בע"א 8679/06 ולדימיר חביץ' ו-233 אה' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.12.2008) (להלן: "פרשת חביץ'"), וכן, בע"פ 1428/08 עו"ד אורי חורש – המנהל המיוחד של חברת דור עדן חן בע"מ (בפירוק) נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.03.2009) (להלן: "פרשת חורש").

33. בפרשת חביץ', שעסקה במסלולי הסייגים לחילוט בחוק, עליהם נמנה הסייג לחילוט מכוח סעיף 21(א) ו-21(ד) לחוק איסור הלבנת הון, דן בית-המשפט העליון הנכבד בפרשנות המונח "נימוקים מיוחדים" המצדיקים שימוש בסייג מניעת החילוט ועל הפעלת שיקול הדעת השיפוטי המוקנה ליושב בדיון עת נדרש לכך, ובהתאם קבע בפסק-הדין שם (פס' 8), כי:

"... מקנה המסלול הראשון למניעת חילוט לבית המשפט שיקול דעת בהחלטתו אם למנוע חילוט בהתקיים "נימוקים מיוחדים". אולם, קודם לשאלה מהם "נימוקים מיוחדים" שבשיקול דעתו של בית המשפט, עולה שאלה מקדמית באשר למיחות הטוענים הרשאים מכוח הוראת סעיף 21(ד) לחוק להתנגד לחילוט בטענה שמתקיימים

"נימוקים מיוחדים", לשון החוק מונה ארבעה טוענים שלהם נתונה הזכות להתנגד לחילוט: [...] ומי שטוען לזכות ברכוש. [ההדגשות במקור, הח"מ]

ובחמשך לכך, כי:

"...הפרשנות הדווקנית אינה נדרשת נוכח שיקול הדעת הרחב שניתן לבית המשפט במסגרת המסלול הראשון. מקום שבו נתונה לבית המשפט האפשרות לחלט על-פי שיקול דעתו ניתן להרחיב את פרשנות התיבות "הטוען לזכות ברכוש" במסגרת סעיף 21(ד) לחוק מבלי לפגוע מעבר לנדרש בחוסנו של הסדר החילוט.

[...]

הצורך להתאים את מתן האפשרות להתנגד לחילוט למיחות בעלי הזכויות ברכוש התפוס שעלולים להיפגע ממנו ולחייב הנרחב של מסת הנכסים הצפויים לחילוט. מחייב, לדעתי, למרש את התיבות "הטוען לזכות ברכוש" בסעיף 21(ד) לחוק באופן רחב יותר שיקיף את כל בעלי הזכויות במסת הנכסים הכללית של הנידון, ולא רק בעלי זכויות קניין ברכוש התפוס. ודוק: כאשר מדובר ב"טוענים לזכות", אין חוונה לטענה בעלמא, ואין מקום לכך שבמסגרת ההליך הפלילי יתקיימו הליכים לבירור שאלת קיומה או היעדרה של נשייה. לכן, רק בעלי זכות מוכרעת ביחס למסת הנכסים הכללית, או מקצת הימנה, להבדיל למשל מטוענים לעילה בכוח ביחס אליה, נכנסים לגדרה של פרשנות זו לסעיף 21(ד) לחוק." (חסימונים אינם במקור, הח"מ)

על רקע מסקנות אלו, ניתנה בפרשת חביץ' פרשנותו של בית-המשפט העליון הנכבד באשר למהם אותם "הנימוקים המיוחדים" המצדיקים את מניעת החילוט או גריעה ממנו, לרבות ביחס למיחות הזכאים לטעון להם, כאשר בהתאם לנסיבות העניין נקבע שם לבסוף (פס' 9-11), עת התקבל הערעור פה אחד, כי:

"מתוך תפיסת תכליתו הרחבה של הסדר החילוט שבחוק, "נימוק מיוחד" המצדיק מניעת חילוט או גריעה ממנו עשוי להימצא במקום שבו הצורך להפנות את הרכוש התפוס לטובת הקטנת הפגיעה החברתית שנגרמה מהפעילות העבריינית, עולה על הצורך ליצור הרתעה. ודוק: אימוץ פרשנות המאפשרת לכלל נושיו של הנידון לטעון כי מתקיימים בעניינם "נימוקים מיוחדים" אינו גורע כהוא זה מכך שיש ליתן לתיבות "נימוקים מיוחדים" פרשנות מצומצמת ביותר. אין בפרשנות זו אלא לומר כי במקומות המעטים שבהם קיימים "נימוקים מיוחדים" הם עשויים לחול על קבוצה רחבת של טוענים.

[...]

בצדק קבע בית המשפט קמא כי המערערים אינם בעלי זכות קניינית ברכוש התפוס, וכי ממצא זה מונע מהם מלהתנגד לחילוט על דרך המסלול השני שמקורו בהוראת סעיף 36 לפקודה השמורה לבעלי זכות קניין. אולם בכך אין כדי למנוע מבית המשפט להפעיל את סמכותו על-פי המסלול הראשון הקבוע בהוראת סעיף 21(א) לחוק.

[...]

חרף היעדרה של זכות קניינית, קנו המערערים זכות במסת הנכסים הכללית של לרנר, זכות זו מאפשרת להם לטעון ל"נימוקים מיוחדים" המצדיקים את מניעת החילוט לפי הוראת סעיף 21(ד) לחוק.

[...]

אכן, פירעון חובותיו של לרנר כלפי המערערים מתוך רכוש המיועד לחילוט עשוי אולי לגרוע מאפקט ההרתעה. אלא ששיקול זה אינו מכריע, לא תמיד הוא מתקיים באותה העוצמה, ומכל מקום יש לבחון את משקלו לנוכח מכלול נסיבות העניין והשיקולים

העומדים מנגד, בנסיבות אלה, נראה לי כי הצורך המידי לסייע למערערים במקרה זה גובר על הצורך הכללי בהרתעה באופן שיש לראות בו "נימוק מיוחד" המצדיק להורות על מניעת החילוט. (חסימונים אינם במקור, הח"מ)

34. בפרשת חורש, אשר פסק-הדין בעניינה התבסס במידה רבה על מסקנות פסק-הדין שניתן בפרשת חביץ', הרחיב בית-המשפט העליון הנכבד את היריעה באשר לזהות חצד שלישי הזכאי לטעון לזכות, כאשר קבע, כי גם נושא אובליגטורי בעל זיקה לרכוש העומד בפני חילוט, רשאי להתנגד לחילוט מכוח סעיף 21(ד) לחוק איסור הלבנת הון (כאשר טענותיו לעניין עדיפותו ייבחנו בסוף ההליך הפלילי המבקש את חילוט הרכוש באשר לו טוענים לזכות), ובהתאם כי גם בעניינו על בית-המשפט להפעיל את שיקול הדעת המוקנה לו להימנע מחילוט בהתקיים "נימוקים מיוחדים", כך (פס' 19):

"נושא אובליגטורי, אשר אין חולק על שבידיו זכות ברכוש, אלא שמעמדה נופל מזה של זכות קניינית או מעין-קניינית, לרבות מי שמחזיק בזכותו מכוח חוזה שטרם הושלם ביצועו או מכוחו של פסק-דין בתביעה על הפרת חוזה, לא יוכל ליהנות מההגנה שבסעיף 36 לפקודת הסמים (ענין סיטבון, בפסקה 47). לרשותו מסלול התנגדות חלופי, המעוגן בסעיף 21(ד) לחוק איסור הלבנת הון, בגדרו מסורה לבית-המשפט היושב לדין מידת-מה של שיקול-דעת שלא להורות על חילוט, וממילא גם על סעד זמני להבטחתו, ובלבד שהתקיימו טעמים מיוחדים לדבר." (חסימונים אינם במקור, הח"מ)

ועל כך עוד הוסיף פסק-הדין בפרשת חורש לקבוע, תוך יישום העקרונות שנקבעו בפרשת חביץ', כי (פס' 11-12):

"... אם בעבר נחסמה דרכו של נושא מלהעלות השגותיו בענין החילוט, מן הטעם העקרוני שאת חובו ממילא הוא לא יוכל להיפרע מן הרכוש הנגוע, הרי שכיום מותרת לו הגישה אל מכשיר השקילה עליו מונחים, זה מול זה, טיעונים המצדיקים בחילוט ואלה המתנגדים לו. כל אבסורד אין בכך, אלא השקפה ולפיה משאות רכוש, רשאי נושא לטעון לזכות בו בהתקיים הרציונלים המתאימים לדבר. בפסק-דינו מנה המושנה לנשיאה, כפי שכבר ציינתי, שני יסודות של החילוט בהם מתמקדת הבחינה – הרתעתם של עבריינים מפני עשייה פלילית, אשר השכר שבצדה נפגע משהניחה עליו המדינה את ידה; ותיקונה של הפגיעה החברתית הכרוכה במעשה העבירה.

[...]

אכן, מה מונח על כף המאזניים התומכת בחילוט, אם לא תכליתו ההולמת של מכשיר משפטי זה, היינו, תרומתו לחימה בעשייה העבריינית? ומחו החיפוש אחר טעמים מיוחדים להתנגדותו של נושא, אם לא בחינתה של מידתיות הפגיעה בו? הנושה, כמוהו ככל בעל זכות מוכרת אשר האינטרס הציבורי דורש את הצרתה, יהא מוגן מפני פגיעה שאין תכליתה ראויה, שאינה מתחייבת, שאין בכוחה לחשיג את שביקשה לו – כבמקרה חביץ', או שפגיעתה רבה מן התועלת הגלומה בה. כך יש לקרוא, להשקפתי, את ההסדר שבסעיף 21(א) לחוק איסור הלבנת הון." (ההדגשות במקור, הח"מ)

35. כמו כן, כעולה מפסק-הדין בערעור (ר' פס' 5 לפסק-דינו של כב' השופט ע' גרוסקופף, בעמ' 16) וכעולה מפסיקות נוספות שדנו במנעד הרחב של סוגיית החילוט ובכלל זה, הסייג להימנעות ממנו מכוח סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, ניתן ללמוד, כי מקובל להורות על צמצום היקף החילוט במקרים שבהם מדובר בכספים "כשרים" שלא שימשו את עבירת המקור בהלבנת הון או לא צמחו כתוצאה מביצוע העבירה המיוחסת לנידון, קרי, כספים שמקורם לגיטימי – כבענייננו, כאמור.

36. כך למשל, בע"פ 6532/17 מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבודרים (פורסם בנבו, 08.04.2018) נקבע, כי לצד הקריאה להחמרה בענישה, ככלל בתי-המשפט אינם נוהגים להורות על חילוט כספים

"כשרים" ובהתאמה, כי יש להשיג איזון ראוי בין האינטרס הציבורי והבטחת תכליות החילוט לבין פגיעה בזכויות ובטוענים להן, כך (פס' 39):

"עיון בפסיקה רלוונטית שעניינה בענישה בגין עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, מלמדת כי בצד הרטוריקה הקוראת להחמרת הענישה (ובכלל זה גם בחיקף חילוט כספים ששימשו לביצוע העבירות), ככלל בתי המשפט אינם נוהגים להורות על חילוט כספים כשרים ששימשו לביצוע עבירות של הלבנת הון – וזאת להבדיל מכספי עבירות המקור, או רווחים שצמחו כתוצאה מביצוע העבירה."

ביטוי נוסף לכך, ניתן למצוא גם בפסיקת בית-המשפט העליון הנכבד בע"פ 2333/07 שלמה תענך נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.07.2010). שם, בעת בחינת הטענות וההבחנה הנדרשת בין כסף "נקי" לכסף "מלוכלך", לשם הגשמת התכלית הראויה שבמוסד החילוט, עמד בית-המשפט העליון הנכבד על יסודותיו של סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון ואף הפנה לדברי החסבר להצעת החוק לאיסור הלבנת הון, כך (פס' 257-258):

"הנה כי כן, קובע חוק איסור הלבנת הון בסעיף 21 הנ"ל כי על בית המשפט לחלט רכוש בשווי של הרכוש הקשור בעבירה מתוך רכושו של אדם אשר נידון בפניו והורשע, אלא אם החליט שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים [...]."

[...]

שנית, בדברי החסבר לסעיפים 18-20 להצעת החוק (כאשר סעיף 18 להצעת החוק הוא סעיף החילוט אשר נקבע בסופו של יום, בשינויי נוסח, בסעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון) נכתב כי "מוצע לאפשר חילוט פלילי וחילוט אזרחי של רכוש שלגביו נעברה עבירה של הלבנת הון לפי סעיף 3 המוצע [...]" (הסימונים אינם במקור, הח"מ)

על שיקול דעתו של בית-המשפט מכוח סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון ביחס להיקף החילוט וצמצומו, לרבות האזון וההבחנה הנדרשים בין כספים שמקורם לגיטימי ואינם מקורם בעבירה לבין כספים שמקורם בעבירה, זאת לשם עמידה בתכלית הראויה ובמטרת החילוט, ניתן להשוות בנוסף: ע"פ 4980/07 אלון כהן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 04.11.2010), ר' פס' 44-45; ע"פ 6339/18 ירון בלווא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.01.2020) ר' פס' 19-31 ו- פס' 45-46 לפסק-דינו של כב' השופט ע' פוגלמן; ע"פ 3725/19 מדינת ישראל נ' מוחמד זידאן (פורסם בנבו, 27.01.2020) פס' 32; ת"פ (מחוזי ת"א) 13742-04-11 ולנטינה זכרנקו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.09.2016); ע"פ 1872/16 ניסים דז'לדטי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 18.05.2017) פס' 59-60; ע"פ 80/19 אהוד מאיר שאיבות בע"מ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 11.08.2019), פס' 15 ופס' 18-20.

מן הכלל אל הפרט

37. בהתאם לנסיבות החדשות שנוצרו, קרי, חתימת הסדר הטיעון והרשעת המשיבים 2-3 לאורו בעבירות המיוחסות להם על-פי כתב האישום המתוקן, לרבות צו חילוט סופי שיוצא על רכושם באופן שיביא לסיום ההליך בתיק העיקרי, יטענו המבקשים כאמור, כי עתה חוסה עניינם – התנגדותם לחילוט ובקשתם לשחרור חלק מהכספים התפוסים בידי המשיבה 1, המהווים את שכר טרחתם, תחת הסייג לחילוט מכוח סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון והקבוע לעניין זה בפסיקה, כדלקמן:

37.1. ראשית, המבקשים יטענו, כי עם הרשעת המשיבים 2-3 באופן שיביא לסיום ההליך בתיק העיקרי (לרבות בהפיכת צו החילוט לקבוע), הרי שמתקיים בעניינם האמור בסעיף 21(א)

לחוק איסור הלבנת הון, המקנה לבית-משפט נכבד זה סמכות שבשיקול דעת, לאחר הרשעת אדם בעבירה (בעניינו המשיבים 2-3), להימנע מחילוט רכושם מ"נימוקים מיוחדים" שיפרט.

37.2. **שנית**, המבקשים יטענו, כי בהתאם לפרשת חביץ' ופרשת חורש כמפורט לעיל, בהן נקבע שיש לפרש את המונח "טוען לזכות ברכוש" מכוח סעיף 21(ד) לחוק איסור הלבנת הון, באופן רחב יותר שיקיף את כל בעלי הזכויות ולא רק בעלי זכויות קניין ברכוש התפוס, לרבות בעל זכות המתזיק במעמד של נושה אובליגטורי, הרי שיש לראותם כ"טוען לזכות ברכוש" (ונוכח, כי על זכותם ברכוש אין כל חולק) וכי להם עומדת הזכות להשמיע את טענותיהם בפני בית-משפט נכבד זה בהתאם לסעיף 21(ד) לחוק איסור הלבנת הון.

בתמיכה לכך, נראה שדי להפנות לפסק-הדין בערעור בו נקבע ברחל בתך קטנה, כי למבקשים "זיקה משמעותית לכספים המגיעים להם כשכר טרחה, אשר שווים נגזר באופן ישיר מכספי התביעה..."; וכי קיימת "זיקה משמעותית בין המערערים (המבקשים) לבין שיעור של 20% מכספי התביעה שכבר הועברו לקרן החילוט..."; וכי לזיקה משמעותית זו יש "כדי להשליך על טיבו ואופיו של הצו הזמני שיש להעניק ביחס לכספים אלו..." (ר' פס' 20 לפסק-דינו של כב' השופט י' אלרון בפסק-הדין בערעור).

37.3. **שלישית**, ובהמשך ישיר לאמור לעיל, המבקשים יטענו, כי הנסיבות בעניינם הינן בגדר "נימוקים מיוחדים" המצדיקים את הפעלת שיקול הדעת השיפוטי המוקנה לבית-המשפט הנכבד בדבר מניעת חילוט הכספים התפוסים בידי המשיבה 1, המהווים את שכר טרחתם של המבקשים ובהתאם, את תשלומם להם.

בהקשר זה, נדמה שלא ניתן למצוא דוגמא טובה יותר מאשר מסקנותיו של כב' השופט ע' גרוסקופף בפסק-הדין בערעור כדי להמחיש זאת, שכן שם נקבע מפורשות על רקע חוות-דעתו של כב' השופט י' אלרון, בה הדגיש את זיקת המבקשים לכספים התפוסים, כי הנסיבות עניינם הקונקרטיים של המבקשים יש הצדקה להורות על מניעת החילוט בסעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, גם במחיר של צמצום היקף סעד התפיסה ובהתאם, על תשלום שכר טרחתם של המבקשים עוד בשלב הביניים (נוכח, כי העובדות בדבר סיומו המסתמן של ההליך לא היו ידועות ליושבי ההרכב הדין בערעור בעת מתן פסק-הדין ולאור האמור בו אף נדמה, כי לו אלה היו מובאות בפניו בסמוך למועד חתימת הסדר הטיעון, פסק-הדין בערעור היה מורה אחרת).

ודוק – ההצדקה להימנע מחילוט ובהתאם, לתשלום שכר טרחתם של המבקשים כבר בשלב הביניים (בטרם סיום ההליך בתיק העיקרי), נשענה על שני אדנים מבוססים, המתקיימים על אחת כמה וכמה במצב הנוכחי בו אנו מצויים עתה, קרי, עם חתימת הסדר הטיעון וסיום ההליך בתיק העיקרי, כדלקמן:

האחד, שיש להתחשב גם בבעלי זכויות שאינם בעלי זכות קניינית או מעין קניינית, שכן סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון פורש בפסיקה כמאפשר התחשבות גם בבעלי זכויות אובליגטוריות.

השני, כי הנסיבות בעניינם של המבקשים, מהן עולה מפורשות, כי: "הכספים בהם מדובר... אינם קשורים לעבירות המיוחדות... אלא הם הכנסה חוקית שהופקה על ידיה מפעילות אחרת; שירותיהם של המערערים (המבקשים), שעל חוקיותם וחשיבותם אין חולק, תרמו

תרומה בלעדית אין להיווצרות הזכות לבספים ... ; המערערים פעלו בתום לב, ואין כל טענה למעורבות שלהם בפעילות העבריינית המיוחסת ... ; אלמלא סעד התפיסה, ניתן להניח כי המערערים (המבקשים) היו נפרעים זה מכבר את שכר טרחתם מתוך הכספים ...", מהוות "נסיבות מיוחדות" העונות בהכרח על הרציונאליים העולים בהקשר זה בפסיקה, כגון: עמידה בתנאי התכלית ההרתעתית העומדת ביסוד חוק איסור הלבנת הון אשר מופנית כלפי העברייני ולא כלפי צד שלישי תם לב, לרבות עמידה במידתיות והצורך הנדרשים לאיזון בין האינטרס הציבורי אותו מבקש אמצעי החילוט לממש לבין הפגיעה באינטרס של צדדים שלישיים, שעה שמדובר בכספים "כשרים" שמקורם לגיטימי וכאמור, אינם קשורים בשום דרך לעבירה המיוחסת למשיבים 2-3 בענייננו (ר' הניתוח בפס' 5 לפסק-דינו של כב' השופט ע' גרוסקופף בפסק-הדין בערעור וסעיפים 35-36 לעיל).

38. יודגש, כי פסק-הדין בערעור, על אף שקיבל את הערעור בחלקו, כלל לא בחן את מסלול שיקול הדעת השיפוטי ולא הכריע כיצד ראוי לאזן במסגרתו לנוכח השלב הדיוני בתיק העיקרי (כפי שהיה ידוע ליושבי ההרכב עת ניתן פסק-הדין, כאמור). על כן, ולאור השלב הדיוני בו נמצא החליך עתה, מתבקש בית-המשפט הנכבד לבחון זאת בהתאם לנימוקי המבקשים לעיל.

39. בהקשר זה, ראה את פרוטוקול הדיון בערעור מיום 10.2.2021 (המסומן כנספח 2 לבקשה דנן), שם חדגיש כב' השופט ע' גרוסקופף, על רקע השלב בו מצוי החליך בתיק העיקרי, כי:

"חביץ' טוען את זה לגבי הנימוקים המיוחדים. ראש ההרכב אמר מראש שאנחנו לא במסלול הזה. טיעונים מיוחדים לא טוענים בשלב זה. (ר' עמ' 5, ש' 20-21)

[...] אם אדוני רוצה לטעון שהן רוצים לטעון לנסיבות מיוחדות, זה לא לחינם ...". (ר' עמ' 5, ש' 25-26)

ג. לסיכום:

40. המבקשים יטענו, כי לאור הסדר הטיעון במסגרתו הושגו הסכמות המשיבה 1 והמשיבים 2-3 ביחס להרשעת האחרונים וכן ביחס לרכושם שיחולט בצו סופי, ובכלל זה, ביחס לתשלום שכר טרחת המבקשים, ולאור פסק-הדין בערעור ועקרונותיו, מהם עולה בבירור, כי יש לשלם למבקשים את שכר טרחתם, על בית-משפט נכבד זה להורות למשיבה 1, בידיה מוחזקים סך של 2.5 מיליון ₪ מתוך כלל סכומי הכסף של המשיבים 2-3 שנתפסו בתיק העיקרי, לשלם למבקשים את שכר טרחתם בסכום של 2,463,494 ₪ (בצירוף הצמדה וריבית מיום 25.11.2019).

41. לחילופין וכפי שפורט לעיל בהרחבה, לאור הרשעת המשיבים 2-3 ועם חילוט רכושם בצו סופי בהתאם להסדר הטיעון, באופן שיביא לסיום החליך בתיק העיקרי, המבקשים יטענו, כי הסייג לחילוט מכוח סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, במסגרתו נתונה לבית-המשפט סמכות להימנע מחילוט מ"נימוקים מיוחדים" לאחר הרשעת אדם בעבירה, מתקיים בעניינם ובהתאם, כי הנסיבות בעניינם, מהוות משום נימוקים מיוחדים המצדיקים זאת בהתאם לדין ולפסיקה.

42. לבקשה זו תשיבות יתרה, לאור העובדה, כי הכספים שחולטו אינם קשורים לעבירה נשוא התיק העיקרי, לא בתקופה, לא במיקום העבודות ולא במזמין העבודות ובקשר זה, די להפנות לפסק-הדין בערעור הקובע כך באופן ברור.

43. אשר על כן, מתבקש בית-המשפט הנכבד, להשתמש בסמכותו מכוח סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון ולהימנע מחילוט סך של 2,463,494 ₪ (בצירוף ריבית והצמדה מיום 25.11.2019), מתוך הכספים התפוסים בידי המשיבה 1 בתיק העיקרי ובהתאם, להורות כי סך זה, תמחווה את שכר טרחת המבקשים, יועבר להם.

44. כמו כן, מתבקש בית-המשפט הנכבד לחייב את המשיבה 1 בתשלום הוצאות המבקשים בגין בקשה זו ושכ"ט עו"ד, בתוספת הפרשי הצדה וריבית כחוק, עד ליום התשלום בפועל.

ארתור-אריאל פלדשטיין, עו"ד
ד"ר משה וינברג ושות', עו"ד ונוטריונים
ב"כ המבקשים

נספח 1

העתקי בקשת המשיבים 2-3 לפטור מהתייצבות במסגרת ע"א 6180/20 מיום
27.10.2020 והחלטת בית-המשפט העליון הנכבד בבקשה זו מיום 28.10.2020

ע"א 6180/20

בבית המשפט העליון

בפני הרכב כב' השופטים:

בירושלים

שוי נ' הנדל – אב"ד.

שוי מ' מזוז.

שוי ד' מינץ.

1. ד"ר משה וינברג ושות'

המערעלים:

2. עו"ד אפרים ווגדן

- נ ג ד -

1. מדינת ישראל

המשיבים:

2. יהודה בזוגלו ת.ז. 068506492

3. ביבי כבישים עפר ומיתוח בע"מ, ח.מ. 511561474

באמצעות ב"כ עו"ד יניב שגב, שגב – ערבה עורכי דין

מרח' הארבעה 10, תל אביב-יפו

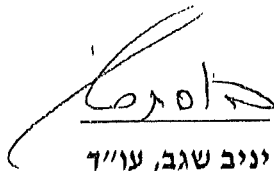
טל': 03-5627700 פקס': 03-5626600

בקשה לפטור מהתייצבות

1. הח"מ צורף כצד להליך.

2. עוד בערכה קמא, הצהיר הח"מ כי אין לו עניין בהליך ואף לא חוגשו על ידו כתבי טענות, ראה פרוטוקול מיום 20.5.2020, עמ' 2, ש' 22-27.

3. לאור האמור, מתבקש הח"מ לפטור את המשיבים 2 ו-3 מהתייצבות להמשך ההליך.

יניב שגב, עו"ד

ב"כ המשיבים

בבית המשפט העליון

ע"א 6180/20

כבוד הרשמת דר להב

לפני:

1. די"ר משה וינברג ושות'
2. עו"ד אפרים ווגדן

המעוררים:

נגד

1. מדינת ישראל
2. יחודה בוגלו
3. בילי כבישים עפר ופיתוח בע"מ

חמשיבים:

בקשה לפטור מהתייצבות

החלטת

נוכח האמור בבקשה וכן לאור העובדה שבבית המשפט המחוזי קיבלו פטור מחתייצבות, אני פוטרת את המשיבים 2-3 מחגשת סיכומים ומחתייצבות להמשך החליף.

החלטתי זו תתויק בתיקי השופטים.

ניתנה היום, י' בחשון תשפ"א (28.10.2020).

דר להב

ר ש ג ת

נספח 2

העתק כתב הערעור מיום 6.9.2020

**בבית המשפט העליון בירושלים
בשבתו כבית המשפט לערעורים אזרחיים**

1. ד"ר משה וינברג ושות', עורכי דין ונוטריונים, ח.פ. 540113339
2. עו"ד אפרים ווגדן

המעוררים:

(ב"כ המשיבה 3
בענין 7649/18)

באמצעות ב"כ עו"ד ד"ר מ. וינברג ו/או ד"ר (כלכלה) ג.
וינברג ו/או ד. וינברג ו/או י. ברנן ו/או א. ביבי ו/או ח.
אבשלום ו/או ר. דורון ו/או ש. עודי ו/או א. פלדשטיין ו/או
ו/או ע. אחרר ו/או ג. כהן ו/או ס. ישראל ו/או א. שוורצמן
ו/או ס. זיו ו/או צ. שחרור ו/או א. גור לביא ו/או א. טולדנו
ו/או ע. מנחם ו/או מ. גבאי ו/או ש. שרגל ו/או ח. דנינו ו/או
ש. כהן ו/או כל עו"ד אחר ממשרד ד"ר משה וינברג ושות'
עורכי דין ונוטריונים

כולם מדרך מנחם בגין 82, תל אביב 67138
טל': 03-6853071; פקס': 03-6856688

בית המשפט העליון
מזכיר בלתי מייצגים

06-924-7230

נתקבל / נגד

חתימה: (9)

- נגד -

המשיבים: 1. מדינת ישראל

באמצעות המחלקה הכלכלית, פרקליטות המדינה
מרח' חסורג 1, בית מצפה, ירושלים, 9414501
טל': 02-5693939/40/44; פקס': 02-6467841

**פרקליטות המדינה
המחלקה הכלכלית**

06-09-2020

נ ת ק ב ל

2. יחודה בוגלו ת.ז. 068506492

3. ביבי כבישים עפר ומיתוח בע"מ, ח.פ. 512561474

באמצעות ב"כ עו"ד יניב שגב, שגב - ערבה עורכי דין
מרח' הארבעה 10, תל אביב-יפו
טל': 03-5627700; פקס': 03-5626600

כתב ערעור

בהתאם לסעיף 136(ד)(2) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "פקודת הסמים"), מתכבדים המערערים להגיש בזאת ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד הנכבד, בצ"א 19-02-20546 מדינת ישראל נ' בוגלו ואח', אשר ניתנה ביום 16.7.2020 (להלן: "החלטה"). במסגרת ההחלטה נקבע, כי דינה של בקשת המערערים לשחרור שכר טרחתם מתוך כספים שנתפסו, להידחות.

- העתק ההחלטה, מצורף לכתב ערעור זה כנספח 1.

הערות מקדמיות

- כל הטענות הנטענות בערעור זה, נטענות לחילופין ובמצטבר, הכל לפי הקשר הדברים והדבקותם.
- כל החדגשות בציטוטים המובאים בערעור, אינן במקור, אלא אם צוין אחרת.
- לאור דבריהם של המשיבים 2-3 והסכמת בית המשפט קמא הנכבד (ר' פרוי מיום 20.5.20, עמ' 2, שורות 25-26, עמ' 8, שורות 5-6; וכן עמ' 1, ש' 18 להחלטה), אין להם עמדת לגבי נשוא ערעור זה, אך בכל זאת נכללו בערעור, למען הסדר הטוב.

מבוא

1. עניינם של המערערים הינו מקרה מיוחד שאין זהים לו בפסיקה. מדובר בנסיבות שאין עוררין לגביהן, לאור עמלם, טרחתם ומרצם של המערערים בעבור מתן שירותים משפטיים למשיבה 3, במשך 10 שנים, זכתה האחרונה, בפסק דין כספי בסך של כ- 12 מיליון ₪, בגין תביעתה. כסף זה אינו קשור בשום דרך לאישום השוחד שלחלן שהוגש נגד המשיבים 2-3.

2. נוכח חליץ פלילי אשר מתנחל כנגד המשיבים 2-3, "זכתה" המשיבה 1 לשים ידה על כסף התמורה שנפסקו לטובת המשיבה 3 חודות לפועלם של המערערים וזאת באמצעות חילוט הכספים. ואולם יודגש, כי חלק מהכספים שנתפסו, הינם שכר טרחתם של המערערים, מכוח חסכם שכר הטרחה שנחתם בין המערערים למשיבה 3 (כפי שיפורט בהמשך).

3. בשל כך, הוגשה על ידי המערערים ביום 26.12.2019 בקשה לשחרור חלק מהכספים שנתפסו, המחווים את שכר טרחתם עבור עבודתם הרבה אשר נמשכה כ- 10 שנים (להלן: "הבקשה"). בית המשפט קמא הנכבד דחה את הבקשה, למרות שמקורם של הכספים אינו קשור לעבירה נשוא החליץ הפלילי המתנחל כנגד המשיבים 2-3, לא בתקופה, לא במיקום העבודות ולא במזמין העבודות.

• העתק הבקשה (על נספחיה), מצורף לכתב ערעור זה כנספח 2.

4. נוסף על כך, כל תישכת תקופת החירום בה אנו מצויים מזה חודשים לאור משבר הקורונה; ומוכן שבתקופה זו, שכר עבור עבודתם של המערערים, ראוי שיוחזר לידם, ביחוד כאשר המערער 1 בחר להמשיך ולהעסיק את כל עובדיו מבלי להוציאם לחל"ת.

5. נוכח האמור לעיל, מדובר בהחלטת המחווה תוצאה מדיאגה ומתריסה שאין להשלים עמה – מדובר בהחלטת אשר שוללת מהמערערים את פרי עבודתם ופרנסתם. לפיכך, בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל את הערעור ולחזרות על שחרור חלק מהכספים, המחווים את שכר טרחת המערערים, אשר חולטו על ידי המשיבה 1 מכוח סעיפים 21 ו- 23 לחוק איסור חלבנת חוץ, התש"ס-2000 (להלן: "חוק איסור חלבנת חוץ") ומכוח סעיף 36 לפקודת חסמים.

רקע בתמצית

6. ביום 11.3.2009 נכרת בין המערער 1 למשיבה 3 חסכם שכר טרחת (להלן: "חסכם שכר הטרחה") (המשיב 2 הוסיף חתימתו ביום 17.10.2013). בתנאי חסכם שכר הטרחה נקבע, כי בגין טיפול משפטי בעניין הגשת תביעה נ"ר רכבת ישראל בקשר לפרויקט מסילת רכבת נען-בי"ש קטע ג', תשלם המשיבה 3 שכר טרחת בסך של 20% ממח שיתקבל בפועל בגין הטיפול המשפטי ולא פחות מ- 150,000 ₪, אשר מתוכם 100,000 ₪ מיידית (11.3.2009) ו- 50,000 ₪ בישיבת ק.מ. ראשונה. בנוסף לשכר הטרחה, תישא המשיבה 3 בכל החוצאות הקשורות לטיפול בתביעה ולכל האמור יתווסף מע"מ כחוק.

• העתק חסכם שכר הטרחה, מצורף כנספח אי לבקשה (שחנה נספח 2 של ערעור זה).

7. בהמשך לחסכם שכר הטרחה, חוסכם בין המערערים, כי המערער 2 יקבל שליש מכל שכר טרחה שיקבל המערער 1.

- העתק מכתב המערער 2 למערער 1 מיום 3.3.2013, מצורף כנספח ב' לבקשה (שחנה נספח 2 של ערעור זה).

8. במסגרת ת"א 23120-01-10 ביבי בבישים עמר ומיתוח בע"מ ואח' ג' רכבת ישראל בע"מ (אשר הינו פועל יוצא של חסכם שכר הטרחה), נפסק ביום 3.9.2018 לטובת המשיבה 3, סך כולל של 42,347,657 ₪ ובנוסף, נפסקו הוצאות משפט בסך של 1,000,000 ₪ ושכר טרחת עו"ד בסך 585,000 ₪ כולל מע"מ (להלן: "פס"ד ביבי במחוזי").

על פס"ד ביבי במחוזי הוגשו ערעורים לבית משפט נכבד זה, הן על ידי רכבת ישראל (ע"א 7729/18), והן על ידי המשיבה 3 (ע"א 7649/18) וביום 20.11.2019 ניתן פסק דינו של בית המשפט הנכבד בערעורים אלו, אשר דחה את ערעורה של המשיבה 3 וקיבל בחלקו את ערעורה של רכבת ישראל, כך שרכבת ישראל תשלם למשיבה 3 סך כולל של 8,030,227 ₪ בתוספת הצמדה וריבית החלל ביום הגשת התביעה (18.1.2010) וכלה בתשלום בפועל, וכן מע"מ כדין (להלן: "פס"ד ביבי בעליון"). יוער, כי ביום 5.12.2019 הוגשה ע"י המשיבה 3 לבית המשפט הנכבד, בקשה לדיון נוסף בפס"ד ביבי בעליון, שסומנה כדני"א 8100/19, וביום 19.4.2020 ניתנה החלטתו של בית המשפט הנכבד, אשר דחתה את בקשת המשיבה 3. עקב כך, פס"ד ביבי בעליון נשאר על כנו ולפיו, על הרכבת לשלם למשיבה 3 סך כולל של 8,030,227 ₪ בתוספת הצמדה וריבית מיום התביעה בצירוף מע"מ.

מחישוב שנגרד וחובא במכתב דרישה שנשלח לבאי כוחה של רכבת ישראל מיום 25.11.2019, נכון לאותו מועד, סך הכספים שיש להעביר לידי המשיבה 3, הינו 11,277,751 ₪, אשר מתוכם סך של 2,463,494 ₪ ש"ח הינו עבור שכר טרחת המערערים (כולל מע"מ ולאחר הפחתת הסכום ששולם במסגרת חסכם שכר הטרחה).

- העתקי מכתב דרישה לרכבת ישראל מיום 25.11.19, מכתב תגובה של רכבת ישראל מיום 23.12.19 ומכתב תשובה לרכבת ישראל מיום 24.12.19, מצורפים כנספחים ג'1-ג'3 לבקשה (שחנה נספח 2 של ערעור זה).

9. ביום 10.2.2019 הוגש כתב אישום נגד המשיבים 2-3 בבית המשפט קמא הנכבד, שסומן ת"פ 20502-02-19 (להלן: "החליץ הפלילי"), המייחס להם עבירות של מתן שוחד, מרמה וחלבנות חוץ. תיקף העבירות על פי כתב האישום, עומד על כ- 230 מיליון ₪. במסגרת החליץ הפלילי, הוגשה בקשה לחילוט רכוש וכספים, לפי סעיפים 21 ו- 23 לחוק איסור חלבנות חוץ ולפי סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969. לצד כתב האישום הוגשה בקשה למתן סעדים זמניים (צ"א 20546-02-19), למניעת פעולות ברכוש שנתפס והמשך החזרת התפוסים, אשר נתפסו עוד בשנת 2015.

ביום 13.2.2019 לאחר שהתברר למשיבה 1, כי למשיבה 3 קיימת זכות בכספי התביעה בפס"ד ביבי, הגישה הראשונה "בקשה דחופה למתן סעדים זמניים ביחס לרכוש נוסף", לפי סעיף 23 לחוק איסור חלבנות חוץ ולפי סעיף 36 לפקודת הסמים, במסגרת צ"א 20546-02-19. במסגרת בקשה זו, התבקש בית המשפט קמא הנכבד, להורות על מתן צווים זמניים לתפיסת רכוש נוסף וכו' שכר טרחת המערערים. בהסכמת הצדדים לבקשה (חמשיבים), ניתנו ביום 12.3.2019 צווי התפיסה הזמניים כמבוקש, עד לתום החליכים הפליליים.

יוזגש, כי פס"ד ביבי ונסיבותיו, אינם קשורים כלל להליך הפלילי ולפרויקטים הנדונים בו (פרויקטים מול נתיבי ישראל, החברה הלאומית לתשתיות תחבורה בע"מ – מע"צ לשעבר – שהנס: כביש 7 מנות נתיבה, פרויקט מחלף אשדוד שלב ג', פרויקט שדרוג כביש 40 מאחו – בית קמה).

10. זאת ועוד, ביום 4.2.2020 חגישה המשיבה 1 בהסכמת המשיבים 2-3 בקשה להעברת מלוא יתרת הכספים התפוסים בידי רכבת ישראל, לקרן חילוט (חלגנת חון) במטרה לשמור על ערכם. הסכמה זו קיבלה תוקף של החלטה שיפוטית.

11. ביום 31.5.2020 התקיים דיון בבקשה במעמד הצדדים וביום 16.7.2020 ניתנה ההחלטה, אשר דחתה את בקשת המערערים לשחרור שכר טרחתם, כאמור.

ואלו נימוקי הערעור:

12. תחילה, יבקשו המערערים לציין ולחדגיש בתמצית, כי לשיטתם, די בנסיבות עניינם, כדי להביא לשחרור שכר טרחתם באופן המתבקש – ברור, שללא פועלם של המערערים, כלל לא היו באים הכספים לעולם ועל כן, לא ניתן היה לחלטם, אין חולק, כי למערערים חזכות לקבל שכר עבור שירותים משפטיים שניתנו למשיבה 3 במשך 10 שנים, אין ספק, שמטרת החילוט (שלילת הרווח שהופק מהפעילות העבריינית), אינה לגרום לעוול וחוסר צדק למערערים, אלא לפעול כנגד הפעילות העבריינית ועיקרה "הוצאת בלעו של גזלן מפיו". לכן, אף אם ישוחררו כספי שכר טרחת המערערים, מטרת החילוט מתקיימת (שהרי חולטו כ- 10 מיליון ₪ נוספים), מובן, כי השלב בו מצויים הצדדים, הינו שלב מקדמי טרם הרשעה, שכל מטרתו לשמור על מצבת נכסיו של הנאשם, לכן, נדרש היה בענייננו לבחון אפשרויות נוספות שפגיעתן פחותה, ועקב כך להביא לשחרור שכר הטרחה, כמו כן, רכוש הניתן לחילוט הוא "רכוש שבחזקתו או בשליטתו של הנידון", ומאחר ולפי הסכם שכר הטרחה, אין מדובר כלל בכספים חשויים למשיבים 2-3, לא ניתן היה לחלטם.

13. לאור תפסיקת הרווחת, חקובעת, כי יש לבחון כל מקרה לגופו ולקבוע על בסיסו את נאותות הפגיעה בתקשר לנסיבות המקרה ולאור נסיבות ענייננו, כאמור, אשר אמורות היו להביא לבדן לשחרור שכר הטרחה למערערים, יפרטו המערערים לחלן מספר נימוקים משפטיים חלופיים לשם כך, אשר די בכל אחד מהם בנפרד, כדי לתמוך בשחרור הכספים המבוקש.

א. המסלול הראשון - סייג לחילוט מכוח סעיף 336 לפקודת חסמים

14. סעיף 336(א) לפקודת חסמים קובע, כי "בית המשפט לא יצווה על חילוט רכוש...", אם הוכיח מי שטוען לזכות ברכוש כי... רכוש את זכותו ברכוש בתמורה ובתום לב ובלי שיכול היה לדעת כי הוא שימש או הושג בעבירה". בע"פ 1428/08 עו"ד אורי חורש – המנהל המיוחד של חברת דור עדן חן בע"מ (בפירוק) נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.03.2009) (להלן: "פרשת חורש"), נקבע, כי חסייג הנ"ל לחילוט יחול גם על בקשה לצו זמני, כבעניינם של המערערים.

¹ ת"פ (מחוזי-ט) 3052/07 סימה ניסן נ' מדינת ישראל פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) (פורסם בנבו, 18.05.2011) (להלן: "פס"ד גיסני"), ע"א 189/95 בג"צ אוצר החייל בע"מ נ' גזל אהרונב, נג(4) 199 (1999) (להלן: "פס"ד בג"צ אוצר החייל").

15. בית המשפט קמא הנכבד קבע בחלטתו, כי הסכם שכר הטרחה שנכרת בין המערער 1 לבין המשיבה 3, אינו יוצר זכות קניינית או מעין קניינית לגבי שכר הטרחה שהוסכם. לשון אחר, המערערים אינם עונים להגדרת ח"טוען לזכות ברכושי, הנדרשת לצורך חסיג הקבוע בסעיף 36 לפקודת הסמים.

16. המערערים יציגו בתמצית כבר עתה וכפי שיפורט בהרחבה בהמשך, כי לזכות הקניינית "פנים רבות" ולשם הגדרתה, הציעו בפסיקה ובספרות מבחנים רבים. בע"א 36/11 חברת דואר ישראל בע"מ נ' חפציבה שיכון ופיתוח בע"מ (פורסם בנבו, 03.09.2015) (להלן: "פרשת דואר ישראל") נקבע, כי: "הטבעת תווית של 'קניין' או של 'חייב' אינה צריכה להיעשות לפי שיקולים תיאורטיים ומופשטים, אלא בהתאם למציאות המשפטית-עובדתית של הדבות". לפיכך, יש לנתח את נסיבות ענייננו הספציפיות והייחודיות.

17. בפרשת חורש נקבע, כי: "טוען לזכות ברכוש", כלשונה של פקודת הסמים, הוא בל נושה מובטח (ע"פ 1982/93 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(3) 238, 246 (1994)), ובן מי שמחזיק בזכות קניינית או מעין-קניינית אחרת ברכוש, לאמור כי יש לו זיקה משמעותית לרכוש זה. הוכיח אותו גורם את זכותו זו, מניע בית-המשפט, על-פי סעיף 36 לפקודה, מלהורות על חילוט או על הקפאה זמנית של הרכוש..." (פסקה 9 לפסק הדין).

18. נוסף על כך, נקבע בבש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' יוסף סיטבון (פורסם בנבו, 31.10.2007) (להלן: "פרשת סיטבון"), "על פי פרשנותה של המדינה, על מנת שייחשב אדם ל"טוען לזכות ברכוש", בדרש כי הוא יהא בעל זכות קניינית ברכוש, ולמצער בעל זכות בנכס מסוים באופן היוצר זיקה בינו בנושה לבין אותו נכס. פרשנות זו תואמת את לשונו של סעיף 36ג(א) לפקודת הסמים, המדבר במי "שרכש את זכותו ברכוש בתמורה ובתום לב". נוסח זה של סעיף 36ג(א) מכונן לדעתי לדרישה כי זכותו של הטוען "תיוחס" לנכס ספציפי."

19. שגח בית המשפט קמא הנכבד כאשר קבע, כי המערערים אינם עונים להגדרת ח"טוען לזכות ברכושי מאחר ואינם נושים מובטחים.

זכות עיכבון -

בהתאם להגדרת בסעיף 1 לפקודת פשיטת חרגל [נוסח חדש], תשי"ס-1980, נושה מובטח חינו: "... מי שבידו שעבוד או עיכבון על נכסי החייב או על חלק מהם, בחזקת ערובה לחוב המגיע לו מהחייב".

המערערים חנים נושים מובטחים, מאחר וברשותם זכות עיכבון מכות סעיף 88 לחוק לשכת עורכי דין, תשכ"א-1961 (להלן: "חוק לשכת עו"די"). לשון החוק: "להבטחת שכר טרחתו ולחבטחת החזרת הוצאות שהוציא, רשאי עורך דין לעכב תחת ידו בספי הלקוח שהגיעו ליזו בהסכמת הלקוח עקב שירותו ללקוח, ...".

ברע"א 6649/04 ארגון הקניות של מושבי הדרום והמרכז בע"מ נ' גזעון אליאב, עו"ד (פורסם בנבו, 12.02.2007) (להלן: "פרישת ארגון הקניות"), נקבעו התנאים להתקיימות סעיף 88 לחוק לשכת עו"ד, כלחלן: "תנאי סף להקמתה של זכות העיכובן בידי המשיבים הוא, כי קיימת להם זכות כלפי המבקש לשכר טרחה... התנאי הבא לזכותו של עורך הדין לעבב בספים של הלקוח הוא, כי "הגיעו לידו בהסכמת הלקוח"... פירוש הדבר, כי עורך הדין לא יתפוס מיוזמתו את כספי הלקוח לשם עיכובם, וכי זכות העיכובן תקום אך ורק אם הבספים הועברו אליו באופן רצוני ובהסכמת הלקוח... התנאי הנוסף של סעיף 88, הדורש כי הבספים נתקבלו בידי עורך הדין "עקב שירות ללקוח"" (פסקאות 7 ו-10 לפסק הדין).

עקב כך, יטענו המערערים, כי אין חולק, כי קיימת להם זכות כלפי המשיבה 3 לשכר טרחה הן מכוח הסכם שכר הטרחה ולמצער בהינתן פסי"ד ביבי בעליון, אין חולק, כי כספי שכר הטרחה הועברו לידי המערערים באופן רצוני ובהסכמת חלקות כפי שהוסכם בהסכם שכר הטרחה; אין חולק, כי כספי שכר הטרחה נתקבלו עקב שירות למשיבה 3. מכאן שלמערערים זכות עיכובן בכספי שכר הטרחה.

זאת ועוד, נקבע בפרשת ארגון הקניות, כי מאחר ולמערערים זכות עיכובן, נחנים הם ממעמד של נושא מובטח: "עורך דין המפעיל את זכות העיכובן שבידו מכוח סעיף 88, בהנה ממעמד של נושא מובטח בפירוק, ודיני הפירוק אינם דוחים את זכות העיכובן (ע"א 5821/92 ח'ורי, עו"ד נ' פישלר, פ"ד מט (5) 833). מכאן, שבהתקיים כל תנאי סעיף 88, ייהנו המשיבים ממעמד של נושים מובטחים." (פסקה 6 לפסק הדין).

בע"א 790/85 רשות שדות התעופה נ' ד"ר י' גרוס, כונס נכסים, מד(נ) 185 (1990), נקבע לגבי מעמדה של זכות העיכובן, כי: "בעל זכות העיכובן גובר על בעל זכות משכון ויפרע לפניו מהנכס המעוכב".

יתר על כן, בהתאם לדברי המלומד ג. קלינג בספרו אתיקה בעריכת דין, בעמ' 295, היחסים בין עורכי הדין ללקוחותיהם בכל חנוגע לכספים, אינם יחסים שבין חייבים לזכאים או בין מלווים ולווים. כלומר, אין לראות במערערים כנושים רגילים.

בהתאם לאמור לעיל, הרי שלמערערים קיימת זכות עיכובן, המקנה להם מעמד של נושא מובטח, אשר עונח לסייג חקבוע בסעיף 36 לפקודת חסמים.

20. שגח בית המשפט קמא הנכבד כאשר קבע, כי זכותם של המערערים לשכר טרחתם אינה מחוזה זכות קניינית או מעין קניינית;

א. זכות עתידית -

בע"א 323/80 אלתית בע"מ נ' בנק לאומי לישראל בע"מ, פ"ד לו(2) 673, פירש בית המשפט הנכבד את חמונה זכות עתידית כ "..." זכות שהתגבשותה בעתיד הינה ודאית, בין בתאריך קבוע ובין בקרות אירוע

שהתרחשותו נעלה מספק, כגון זכות לקבל שכר דירה שפירעונו בעתיד במסגרת חוזה שכירות או זכות העתידה לקום ביום מותו של פלוני או כל חוב שבתחומין של חוזה קיים שזמן פירעונו עדיין לא הגיע",

זאת ועוד, בע"מ 3553/00 יששכר אלוני נ' זנד טל מכוני תערוכות בע"מ (פורסם בנבו, 24.03.2003), נקבע, כי: "ההלכה הפסוקה עשתה הבחנה בין "זכות עתידה" שהתגבשה בעתיד היא ודאית, בין בתאריך קבוע ובין בקרות אירוע שהתרחשותו אינה מוטלת בספק, לבין זכות שטרם נולדה או טרם נתגבשה. כך למשל זכות חוזית קיימת הנתונה לאדם לקבל תשלום בסף מהצד האחר לחוזה היא "זכות עתידה" הנכללת בהגדרת "נכס", אף שמועד פירעון התשלום החוזי טרם הגיע, שכן הזכות החוזית לתשלום כבר נתגבשה במישור המשפטי, ומימושה הינו ודאי בהגיע מועד הפירעון בעתיד. הוא הדין לגבי הזכות לשכר עבודה, גם אם תשלום השכר יתרחש לאחר ביצוע העבודה בעתיד והוא כאשר כבר קיים חוזה עבודה מחייב. אחרת הוא לגבי זכויות שעילתן טרם עוגנה בחוזה או בהתקשרות משפטית אחרת שעדיין לא באה לעולם..."

לאור האמור לעיל, נמצאנו למדים, כי ברשותם של המערערים זכות עתידה ודאית, חן בעקבות זכות חוזית קיימת לקבלת תשלום מחמשיבה 3 (בעניינם של המערערים, הסכם שכר הטרחה), וחן באשר למועד חברור שנקבע למימוש הסכם שכר הטרחה: "בגין טיפולנו המשפטי... תשלמו לנו שכר טרחה בסך של 20% ממה שיתקבל בפועל בגין טיפולנו במשפטי..."

בפרשת דואר ישראל, נקבע, כי: "עסקה הולגעת לציפייה, כמו עסקה למכירת זכויות בנייה עתידיות, דומה להתחייבות להעברת נכסים עתידיים... ואולם הדין מבחין בין נכסים עתידיים ודאיים – דהיינו, שבהינתן אירוע מסוים בעתיד שהתרחשותו ודאית יתממש הנכס – לבין נכסים אשר אין ודאות בקיומם ושקיימים תקווה או סיכוי בלבד להתממשותם... שכן, עסקה בנכס עתידי אשר אין ודאות בהיווצרותו היא התחייבות אובליגטורית בלבד ואין לה השלכות קנייניות... זאת, בניגוד לעסקה בנכס עתידי "ודאי" שלה השלכות קנייניות של ממש. הדבר נובע מכלל היסוד בשיטת משפטנו כי "אין אדם יכול להעביר לזולתו זכות שאין לו" (nemo dat quod non habet)".

נמצאנו למדים, כי הזכות החוזית של המערערים לשכר הטרחה, נתגבשה במישור המשפטי בעת חתימת הסכם שכר הטרחה (ולמצער, בעת מתן פסק הדין) ומימושה ודאי כאשר הוסכם המועד לתשלום. לפיכך, למערערים קיימת זכות קניינית.

ב. המחאת זכות -

בספרו של שלום לרנר, המחאת חייבים (2002), עמ' 45, נאמר, כי "המחאה" של זכות היא למעשה העברה של זכות הקניין באותה הזכות למחאה. לכן, מאחר וחמשיבים 2-3 המחוו בענייננו את זכויותיהם לקבלת 20% מהכספים שיפסקו לטובתם וזאת באמצעות הסכם שכר הטרחה בין הצדדים, הכספים אינם שייכים עוד למשיבים 2-3 והנם קניינם של המערערים.

בה"פ (מחוזי ת"א) 32832-04-13 מדינת ישראל - תרשות הממשלתית למים וביוב נ' אגף המכס והמע"מ (פורסם בנבו, 25.06.2015), נאמר: "... בהמחאה של זכויות כספיות, עוברת בדרך כלל הבעלות לנמחה בעת הסכם ההמחאה, לפני ההודעה לחייב...". עוד נאמר בעניין זה בע"א 471/73 מקבלי נכסים זמניים ומגהלים של אלקטרוניקס (ישראל) בע"מ נ' אליסינט, בע"מ ואח', פ"ד כ"ט (1) 121, 126, כ"ז "..." לפי חוק המחאת חייבים העברת זכות אינה חייבת להיעשות בכתב והיא תופשת מזמן שנעשתה, אף אם לא נמסרה הודעה על ההעברה לחייב".

לפיכך, שגה בית המשפט קמא הנכבד, כאשר לא סיווג את הסכם שכר הטרחה כהמחאה, שחרי הבעלות לקבלת פירות התביעה מחוות את קניינם של המערערים החל מחתימת הסכם שכר הטרחה, ומחוות מענה להגדרה "חטוען לזכות ברכוש" ולשחרור שכר טרחה המערערים.

21. שגה בית המשפט קמא הנכבד כאשר קבע, כי זכותם של המערערים לשכר טרחתם אינה מחוות, למצער, זכות מעין קניינית.

בפס"ד בנק אוצר החייל, ציין הנשיא אי ברק, מחי זכות מעין קניינית: "הפרופוזיציה שאותה אבקש לבסס היא זו: כאשר מוכר מתחייב להקנות בעלות במקרקעין או במיטלטלין לקונה, משתכללת אצל הקונה זכות שביושר, זוהי זכות "מעין-קניינית". היא פועלת בלפי צדדים שלישיים. מכוחה של זכות זו ניתן לומר כי יש לקונה "זכויות מהותיות בנכס מסוים". (פסקה 4 לפסק הדין).

עוד ציין הנשיא ברק, כי "מובר מתחייב להקנות בעלות בנכס (מקרקעין או מיטלטלין) לקונה. מהי זכותו של הקונה? האם היא זכות אובליגטורית או קניינית? גישתי הינה, כי לשאלה זו אין תשובה אחת ויחידה, מעבר לתשובה כי הכול מותנה בהקשר שבו מתעוררת השאלה (ראה ויסמן בספרו הנ"ל, דיני קניין – חלק כללי [59], בעמ' 47). כל מושגיות היא תלוית הקשר... במצא, כי לשאלה "מה זכותו של קונה בהתחייבות להקנות לו בנכס" תהיינה תשובות שונות על-פי ההקשר הנורמטיבי שבו תתעורר השאלה... אכן, עלינו להתרחק מתורת משפט של מושגים (ראו דב"פ 4603/97 משולם נ' מדינת ישראל [32]). מושגי המשפט, כגון בעלות, קניין וחייב, אינם מציאות שאנו חייבים לקבלה כנתון. הם קונסטרוקציה הבאה לשרת את האדם. גישתנו צריכה להיות תכליתית. עלינו להתמקד במהות ולא ב"מדבקה" הפורמאלית הניתנת לה (ראה פרשת סיטין [8], בעמ' 23). (פסקה 5 לפסק הדין).

מכאן יש לומר, כי כאשר התחייבה המשיבה 3 להקנות בעלות של 20% ממה שיתקבל בפועל בגין טיפולם המשפטי של המערערים, השתכללה אצל המערערים זכות שביושר, המחווה זכות מעין-קניינית במה שיתקבל בפועל בגין טיפולם. כלומר, למערערים קיימות זכויות מהותיות בנכס מסוים, תן לאור הסכם שכר הטרחה והן לאור פועלם שחביא לידי כך.

22. שגה בית המשפט קמא הנכבד כאשר קבע, כי למערערים אין זכות בנכס מסוים באופן היוצר זיקה משמעותית לרכוש (חיינו, כספי פסק הדין). ראשית, יש לחדגיש, כי אלמלא עמלם של המערערים, הכספים לא היו "באים לעולם" (רי' פרו' מיום 20.5.20 עמ' 2 ש' 24-25). שנית, חוסכם והוגדר ברחל בתך חקטנת, כי "בגין טיפולנו המשפטי בענין הגשת תביעה נגד רכבת ישראל... תשלמו לנו שכר טרחה בסך של 20% ממה שיתקבל בפועל בגין טיפולנו המשפטי...". בהתאם לאמור, אין ספק, כי למערערים זכות בנכס מסוים.

23. שגה בית המשפט קמא הנכבד, כאשר לא לקח בחשבון את שנאמר לעיל ואת שנאמר בפסיקה במקרים רבים, כי סיווגה של זכות, כזכות חוזית או קניינית, תלוי בכל מקרה לגופו, וברקע מאפיינית של הזכות בקשר חקונקריטי חנדון. נוסף על כך נפסק, כי נדרש לא להיצמד למושגי המשפט כנתון קבוע, זאת מאחר ומושגי המשפט תלויי הקשר ומטרתם רק לשרת את האדם (ע"א 2850/99 בן חמו נ' טנא נוגה בע"מ, נד(4) 849 (2000) (להלן: "פרשת בן חמו"), פסי"ד בנק אוצר החייל, רע"א 2267/95 חיועץ המשפטי לממשלה במשרד האפוטרופוס הכללי נ' אדמונד הרטפלד, מט(3) 854 (1995)), זאת ועוד, במאמרו של פרופסור יהושע ויסמן "מושגי יסוד בדיני קניין – סקירה ביקורתית משפטים יא עמודים 42, 72 (1981), נאמר, כי "...ל'זכויות קניין' אין קיום אובייקטיבי... 'זכויות קניין' הן פרי רוחו של האדם, מושג שהאדם טבעו...".

24. בית המשפט קמא הנכבד קבע בהחלטה, כי "טבעה של הזכות לשכר טרחה מוביל לסיווגה כזכות אובליגטורית ולא בזכות קניינית" (רי' עמ' 5 להחלטה, ש' 23-24).

לפיכך, שגה בית המשפט קמא הנכבד, כאשר אפיין את זכותם של המערערים לשכר טרחה, כזכות חוזית בהתאם לפרשת בן חמו, אשר אינה תואמת לנסיבות עניינם של המערערים. לחילופין, ניתן גם היה לאפיין את הזכות לשכר טרחה המערערים כזכות קניינית.

א. בית המשפט קמא הנכבד קבע, כי "מקור הזכות טמון ברצון הצדדים אשר עוגן בהסכם", מנגד יטענו המערערים, כך גם יצירתה של הזכות הקניינית – מובן שתחילתה ברצון הצדדים אשר עוגן בהסכם.

ב. בית המשפט קמא הנכבד קבע, כי "הזכות כרוכה ביחסי תלות מתמשכים בין הצדדים – במקרה שבפנינו שנים ארוכות". מנגד יטענו המערערים, אף זכות קניינית כדוגמה חוזת שכירות מקורה ביחסי תלות מתמשכים בין הצדדים.

ג. בית המשפט קמא הנכבד קבע, כי "טיב הקשר בין הלקוח לב"ב אינו יוצר זכויות קנייניות, אלא זכויות חוזיות, אלו אינן מקימות עילה לדרוש המשך קיום הקשר או אכיפתו". מנגד יטענו המערערים, ככלל, כי במקרים רבים, אין ספק שזכויות חוזיות מהוות דרישה לקיום קשר ואף לאכיפתו, ובפרט, יש לומר, כי טיב הקשר בין עורך חדין לבין לקוחו מהווה, בין היתר, חובה חקוקה, המקנה ללקוח חיסיון לגבי דברים שנאמרו לעורך חדין (בכפוף לסייגים שבדין). כמו כן, ניתן לראות בחקיקה, חן בסעיף 13 לכללי לשכת עורכי חדין (אתיקה מקצועית), תשמ"ו-1986 והן בתקנה 473 לתקנות סדר חדין האזרחי, תשמ"ד-1984, כי עורך חדין אינו רשאי להסיר את ייצוגו במהלך החליף, אלא במקרים מסוימים ובהסכמת בית המשפט, בדגש בדין

הפלילי. לאור האמור, עולה, כי טיב הקשר בין הצדדים, כופה על עורך הדין לקיים את הקשר שנוצר. חווי אומר, כי טיב הקשר בין חלקות לבא כוחו יכול ליצור זכות קניינית, כבענייננו.

ד. בית המשפט קמא הנכבד קבע, כי "כל כוחה של הזכות טמון ביחסים בין עוה"ד ללקוח והיא אינה פועלת כלפי כולי עלמא בזכות קניינית". מנגד יטענו המערערים, כי למצער, משניתן פסי"ד ביבי, התגבשה הזכות החוזית לזכות קניינית, כפי שהוצג לעיל, ובכך חלת הזכות אף כלפי צדדים שלישיים.

ה. בית המשפט קמא הנכבד קבע, כי "הזכות אינה עומדת לעולמי עדי", מנגד יטענו המערערים, כי כל עוד הצדדים לא קיימו התחייבויותיהם החוזיות, בענייננו, הזכות לשכר טרחה, קיימת בעינה לעולמי עדי. יתרה מכך, ניתן לומר, כי ברגע שהזכות החוזית קיבלה תוקף משפטי, כלומר פסק דין, היא משתכללת לזכות קניינית, היעומדת לעולמי עדי".

ו. בית המשפט קמא הנכבד קבע, כי "לא מתקיימת תכונת הייחודיות, שהרי לא ניתן למנוע מעו"ד אחר לייצג את המשיבים". מנגד יטענו המערערים, כי כל עוד מייצגים הם את המשיבה 3, קיימת לזכותם תכונת הייחודיות. יתרה מזו, גם אם חיתה המשיבה 3 מפסיקה את ייצוגה ע"י המערערים, חיתה זו צריכה לשלם למערערים את מלוא שכר טרחתם, לפי הסכם שכר הטרחה.

ז. שגח בית המשפט קמא הנכבד בקביעתו, כי "בשום שלב לא הועברו בספי התמורה – או זכות מוגדרת – לידיו של עו"ד ויינברג כך שמעולם לא הייתה לו אחיזה בכספים. משמע הכסף שייך למשיבים, ואילו הוא עצמו חסר אחיזה ב"נכס". מנגד יטענו המערערים, ברחל בתך הקטנה נקבע בהסכם, כי "בגין טיפולנו המשפטי. בעניין הגשת תביעה נגד רכבת ישראל... תשלמו לנו שכר טרחה בסך של 20% ממה שיתקבל בפועל בגין טיפולנו המשפטי ולא פחות מ- 150,000 ₪...". לפיכך נמצאנו למדים, כי החל ממועד העברת התמורה לידי המערערים בשלב המקדמי, למערערים קיימת אחיזה בכספים. משמע הכסף שייך למערערים ואילו המשיבים 2-3 תקנו חזקה בכספים לטובת המערערים, אשר תעמוד עד ל- 20% ממה שיתקבל בפועל.

ח. בית המשפט קמא הנכבד קבע, כי "ועיקר: ה"נכס" – שכר הטרחה – אינו מסוים, מוגדר וספציפי במסת רבושה של המשיבה. הכסף אינו "מסומן" וניתן לגבותו מכלל נכסי המשיבים, ולא דווקא מבספי רכבת ישראל. במילים אחרות, לעו"ד ויינברג חסרה זיקה בינו כנושה לבין נכס ספציפי". מנגד יטענו המערערים, כי מדובר בנכס מוגדר וספציפי ואף הינו מסומן, שהרי נקבע, כי יש לגבותו "ממה שיתקבל בפועל בגין טיפולנו המשפטי" בעניין הגשת התביעה נגד רכבת ישראל, וזאת תן מכוח הסכם שכר הטרחה, כפי שפורט לעיל, ותן לאור מתן פסק דין ביבי.

ב. המסלול השני - הסייג לחילוט מכוח סעיף 21(א) לחוק איסור חלבנת חוץ

25. סעיף 21(א) לחוק איסור חלבנת חוץ קובע: "הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 3 או 4, יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי נוסף על כל עונש יחולט רכוש מתוך רכושו של הנידון...". נוסף על כך, סעיף 1 לחוק איסור חלבנת חוץ מגדיר רכוש כ: "... מקרקעין, מיטלטלין, בספים וזכויות, לרבות רכוש שהוא תמורתו של רכוש באמור, וכל רכוש שצמח או שבא מרווחי רכוש באמור...".

סעיף 21(ד) לחוק איסור חלבנת חוץ קובע: "לא יצווה בית המשפט על חילוט רכוש באמור בסעיף זה אלא לאחר שנתן לנידון, לבעל הרכוש, למי שהרכוש נמצא בחזקתו או בשליטתו ולמי שטוען לזכות ברכוש, אם הם ידועים, הזדמנות להשמיע את טענותיהם...".

26. בהתאם לסעיף 21(א) לחוק איסור חלבנת חוץ, קבע בית המשפט קמא הנכבד, כי בעקבות הרשעתו של אדם בעבירה, חלה חובה על בית המשפט לחירות על חילוט רכושו "... זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט...". בנוסף ציין בית המשפט קמא הנכבד, בהתאם לע"א 8679/06 ולדימיר חביץ' ו-233 אה' נ' מדינת ישראל (פורסם בגבו, 30.12.2008) (להלן: "פרשת חביץ'"), כי "לבית המשפט מקור שיקול דעת ואין לפרש את המילים "הטוען לזכות ברכוש" באופן דווקני כמסלול הראשון...". (ר' החלטה, עמ' 6, ש' 19-20). ביטוי לכך, ניתן לראות בפרשת חביץ': "חוק איסור חלבנת חוץ מציג שני מסלולים למניעת חילוטם של כספים על-פי החוק. המסלול הראשון קבוע בהוראת סעיף 21(א) לחוק... הצורך להתאים את מתן האפשרות להתנגד לחילוט למיחות בעלי הזכויות ברכוש התפוס שעלולים להיפגע ממנו ולהיקף הנרחב של מסת הנכסים הצפויים לחילוט מחייב, לדעתי, לפרש את התיבות "הטוען לזכות ברכוש" בסעיף 21(ד) לחוק באופן רחב יותר שיקיף את כל בעלי הזכויות במסת הנכסים הכללית של הנידון, ולא רק בעלי זכויות קניין ברכוש התפוס...".

27. שגה בית המשפט קמא הנכבד, כאשר פירש את נסיבות פרשת חביץ' כפי שפירש ומנגד, לא פירש את נסיבותיהם של המערערים באופן דומה: "בית המשפט מצא כי באחזתם של המערערים בפס"ד..., קנו המערערים זכות במסת הנכסים הכללית של הנאשם. נוכח חדלות הפירעון של הנאשם, לא עמדה לטוענים לזכות אפשרות לממש את פסק הדין ולהשיב את כספם. נקבע אפוא כי הצורך המידי, באותו מקרה, לסייע למערערים, גבר על הצורך הכללי בהרתעה" (ר' החלטה, עמ' 6, ש' 22-26), ונסיבות עניינם של המערערים, ציין בית המשפט קמא הנכבד, כי: "הטוענים לזכות אף נמנעו עד-עתה מלפעול למימוש זכותם הנטענת לשבה"ט בהליכים אזרחיים נגד המשיבים" (ר' החלטה, עמ' 7, ש' 3-2).

ראשית, יטענו המערערים, כי אין בינם לבין המשיבים 2-3 מחלוקת אודות שכר טרחה שהוסכם ואף אין התנגדות מצד המשיבים 2-3 להעברת שכר הטרחה מכספי פס"ד בידי בעליון שגפסקו. לפיכך, המערערים לא נדרשו ולא נדרשים לפעול למימוש זכותם לשכר טרחתם בהליכים אזרחיים וגם לומר, כי בידם פס"ד.

שנית, בפרשת חביץ נקבע, כי לא היתה בידם של המערערים (נוכח חדלות הפירעון של הנאשם), תאפשרות לממש את פסק הדין ולחשיב את כספם. לפיכך, ישאלו המערערים, מדוע הנסיבות בעניינם שונות מפרשת חביץ? הרי אף אם בידי המשיבים 2-3 חיו כספים לתשלום שכר הטרחה, מדובר בכספים שיחולטו כלא היו על ידי המשיבה 1. מכאן שגם אם ימצאו כספים בעתיד, מדובר בכספים "שענת החילוט מרחפת מעל ראשם".

מעמדת בית המשפט קמא הנכבד הנ"ל, עולה מצב אבסורדי – מאחר ולא פעלו המערערים בתביעת שכר הטרחה נגד המשיבים 2-3, אף שמדובר היה בתביעת סרק (שחרי הכספים היו מחולטים), נשמטה תחת רגליהם הזכות לשחרר לטובתם את כספי שכר הטרחה. משמע, עמלם במשך 10 שנים, ירד לטמיון.

28. לא זו אף זו, בפרשת חביץ, פירש בית המשפט הנכבד את המונח "נימוקים מיוחדים" מסעיף 21(א) לחוק איסור חלבנות חוץ, באופן הבא: "ניתן יהיה להכיר ב'נימוקים מיוחדים' המצדיקים מניעת חילוט מקום שבו התכלית הרחבה מוגשמת דווקא על ידי אמצעים אחרים ולא על ידי חילוט... הסדר החילוט בחוק משרת תכלית זו באמצעות שלילת הרווח – במובנו הרחב – שמפיקים עבריינים מפעילותם העבריינית בבחינת 'הוצאת בלעו של גזלן מפיו'". שלילת הרווח יוצרת הרתעה כלפי עבריינים פוטנציאליים, ויכולה לשמש לעיבוי מערך האכיפה... היבט מרכזי שאינו מושג באמצעות מימוש החילוט הוא הקטנת הפגיעה החברתית שנגרמה מהתופעה העבריינית... מתוך תפיסת תכליתו של הרחבה של הסדר החילוט שבחוק, נראה לי כי "בימוק מיוחד" המצדיק מניעת חילוט או גריעה ממנו עשוי להימצא במקום שבו הצורך להפנות את הרכוש התפוס, לטובת הקטנת הפגיעה החברתית שנגרמה מהפעילות העבריינית, עולה על הצורך ליצור הרתעה... (שם, פסקה 9), על נושים הטוענים ל"נימוקים מיוחדים" להצביע על פגיעה החורגת מעבר לפגיעה המובנת מאלוה בהם..." (שם, פסקה 10).

בפרשת חורש נקבע, כי: "אותם 'טעמים מיוחדים' מצויים בקומץ. יהיו אלה נימוקים שבנחמם לקדם את תכליות העיקריות של מוסד החילוט – שלילת הרווח שהפיק הנידון מן הרכוש הקשור בעבירה, וצמצומו של הנזק החברתי שזו הסבה..." (פסקה 9 לפסקה חדין), "עינינו הרואות: הצורך לפרש את דיבורו הסתום של המחוקק באופן שיאפשר לחילוט האפקטיבי, כמו גם להגנה מפניו במקרה הצורך, לדור בכפיפה אחת, חייב את בית-המשפט לרקום קונסטרוקציה משפטית מורכבת למדי, העונה אך חלקית על שורת הקשיים שמעוררת סוגיית החילוט. מותר לתהות אם לעולם מצוי צידוק בנחיתותו של בעל הזכות החזית ובעדיפותו המובנית של בעל הקניין, או שמא ביתו היה להציע, ומוטב בחקיקה, פתרון חלופי הרגיש לנסיבותיו המסוימות של כל מקרה, מאפשר מרווח של הברעה מהותית ונסמך על היכולת של בית-המשפט להבחין בין המקרים הבאים בפניו. זאת, בפרט בהינתן הדעת לפערי הכוח הניכרים בין המדינה לבין הנושה, ולחשיבותה של הנשייה לקיומם של חיי מסחר תקינים" (פסקה 10 לפסקה חדין), "דומה, עם זאת, כי מענה-מה לקושי זה מצוי בהלכת חביץ, ובלבד שזו תיושם שלא בקומץ-יד, כי אם מתוך ראייה של מהות ושל תכלית..." (פסקה 11 לפסקה חדין).

לפיכך, שגח בית המשפט קמא הנכבד כאשר לא הכיר בעניינם של המערערים, כ"נימוקים מיוחדים", המצדיקים מניעת חילוט כספי שכר טרחתם. המערערים יטענו, כי רק בזכות פועלם, זכתה המשיבה 1 לשים ידה על כספי פס"ד ביבי בעליון. כלומר, אין ספק שפועלם של המערערים, הביא לקיום תכליותיו של מוסד החילוט – הן בהרתעתם של המשיבים 2-3 בעקבות חילוט הרווח שהפיקו (יודגש, כי אין חרוש קשור בעבירה), והן באמצעות שחרור שכר טרחת המערערים, אשר יביא לתיקונה של הפגיעה החברתית וצמצומה בקרב מגזר עורכי הדין, החורגת מעבר לפגיעה המובנת מאליה, שחרי אחרת, עורכי הדין הנותנים שירותים משפטיים, יחששו ליתן שירותים אלו (בייחוד בייצוג במשפט פלילי), לאור אפשרות החילוט.

29. כמו כן ובהתאם לקבוע בפרשת תבי'י, יטענו המערערים, כי החילוט מחוזה בעניינם פגיעה חורגת מעבר לפגיעה המובנת מאליה:

א. זכות הגישה לערכאות -

בע"מ 733/95 ארסל אלומיגיוס בע"מ נ' קליל תעשיות בע"מ, פ"ד נא(3) 577 (1997), 629, הביע בית המשפט הנכבד עמדתו, לגבי זכות הגישה לערכאות: "... זכות הגישה לבית-המשפט אין היא זכות-יסוד במובנו הרגיל של המושג זכות-יסוד. שייכות היא למסדר נורמות אחר בשיטת המשפט. בית לומר – וכך אומר אני – כי בעלה היא על זכות-יסוד, לא עוד, אלא שקיומה הינו תנאי הכרחי וחיוני לקיומן של שאר זכויות-היסוד. זכות הגישה לבית-המשפט הינה צינור החיים של בית-המשפט."

זאת ועוד, בבג"ץ 1437/02 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' השר לביטחון פנים, נח(2) 746 (2004), נקבע: "זכותו של אדם לקבלת שירותים משפטיים, ובכללה הזכות להיפגש עם עורך-דין והזכות להיות מיוצג על-ידי, היא זכות יסוד, המגשימה את החירות המוקנית לו למנות לעצמו שלוח ברצונו, וכן את זכותו להליך הוגן..." (פסקה 2 לפסק הדין).

לפיכך יטענו המערערים, כי שלילת שכר טרחתם, שעבורו פעלו בזיעת אפם במשך 10 שנים, תביא לתוצאה לא רצויה, אשר עלולה למנוע מתן שירותים משפטיים, בשל החשש שבחליכי החילוט. הינה כי כן, מדובר בפגיעה חורגת מהמובן.

ב. פסקת ההגבלה -

בפרשת חורש נאמר: "הנושה, כמוהו בכל בעל זכות מוכרת אשר האינטרס הציבורי דורש את הצרתה, הוא מוגן מפני פגיעה שאין תכליתה ראויה, שאינה מתחייבת, שאין בבוחה להשיג את שביקשה לו – כבמקרה תבי'י, או שפגיעתה רבה מן התועלת הגלומה בה. כך יש לקרוא, להשקפתי, את ההסדר שבסעיף 21(א) לחוק איסור הלבנת הון. לא בהכרעה פורמליסטית מצוי, אפוא, העיקר, אף לא בזו הנדרשת לקטגוריזציה של נושים. כרטיס לשער שבחומת החילוט יימסר לכל מי אשר נסיבות ענינו אינן מאפשרות לחילוט ולעקרונות

שהזכרתי להתקיים זה בצד זה, ולעקרונות אלה כפופה לא רק התביעה בעתירתה לחילוט, כי אם גם בית- המשפט בהכריעו בבקשתה..." (פסקה 12 לפסק הדין).

לפיכך יטענו המערערים, כי אף אם קיימת תכלית ראויה בהוראת השוללת זכות יסוד של הפרט, הרי שאין בכך בלבד הצדקה לפגיעה בה ויש לבחון, אם דבר החקיקה עומד בפסקת ההגבלה. בעניינם של המערערים, מבחני המשנה שנקבעו לצורך בחינת מידתיות הפגיעה בזכות היסוד, אינם מתקיימים: (1) אין מדובר באמצעי מתאים להשגת מטרת החילוט, מאחר ומקור הכספים בהליך אחר, שאינו קשור בשום דרך לחליץ נשוא החילוט; (2) חילוט מלא של הכספים אינו מהווה אמצעי שפגיעתו פחותה - שחרור חלק מהכספים שבחילוט הוא האמצעי שפגיעתו פחותה, ועומד בפסקת ההגבלה; (3) חילוט מלא של שכר הטרחה אינו מידתי ומהווה פגיעה חריפה בזכות החוקתית ואף מבטל אותה קליל.

30. שגה בית המשפט קמא הנכבד, כאשר התעלם מפסקי הדין אשר קבעו, כי יש לשחרר שכר עבודה שחולט, מאחר וחליץ החילוט חורג ממטרת הוראות החילוט ועל כן מהווה פגיעה בלתי מידתית בזכויות בסיסיות (בעניינם של המערערים - הזכות להתפרנס בכבוד):

א. בפסי"ד ניסן, עתרו המבקשות לביטול צו החילוט שניתן כנגד החברה שהעסיקה אותן בגין חלק מתשלום שכר עבודתן. בית המשפט שם קיבל את הבקשה לביטול צו החילוט, בקובעו, כי המבקשות הן בגדר נושות בדיון קדימה אשר זכותן עדיפה על פני זכויותיהם של נושים אחרים וכי שלילת שכרן, חורגת מתכליתן של הוראות החילוט ומהווה פגיעה בלתי מידתית בזכויותיהן הבסיסיות; "בהלכה מאוחרת יותר, אשר ניתנה בעניין חורש (ע"פ 1428/08 ע"ד אורי חורש - המנהל המיוחד של חברת דור עדן חן בע"מ (בפירוק) נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], מיום 25.3.09), נקבע, כי הנושה, ככל בעל זכות מובנת, אשר האינטרס הציבורי דורש את הצרתה, יהא מוגן מפני פגיעה שאין תכליתה ראויה, שאינה מתחייבת, או שפגיעתה רבה מן התועלת הגלומה בה. בפסק הדין נקבע, כי העיקר אינו מצוי ב"הכרעה פורמליסטית" או ב"קטגוריזציה של נושים". "הברטיס לשער שבחומת החילוט", כלשונו של בית המשפט, "ימסר לכל מי אשר נסיבות עניינן אינן מאפשרות לחילוט ולעקרונות היסוד החוקתיים להתקיים זה בצד זה. בית המשפט העליון קובע כי יש לבחון כל מקרה לגופו, על פרטיו הקונקרטיים, ולקבוע על בסיסם את נאותות הפגיעה שמסב החילוט ואת מידתה..." (פסקה 9 לפסק הדין).

עוד נקבע, כי "שלילת שכרן של המבקשות אשר הרוויחו ביושר את פת לחמן, חורגת מתכליתן של הוראות החילוט ומהווה פגיעה בלתי מידתית בזכויותיהן הבסיסיות", (פסקה 10 לפסק הדין).

ב. במסגרת ת"פ (מחוזי ת"א) 13742-04-11 מדינת ישראל נ' נסים דז'לדטי (פורסם בנבו, 17.02.2016) (להלן: "פרשת דז'לדטי"), טען עו"ד ישראל, ב"כ הנאשם, לזכותו בכספים שנתפסו על ידי המאשימה מכוח טעיף 21/א) לחוק איסור חלבנת חוץ. טענותיו של ב"כ הנאשם היו, כי הנתבסס בתום לב על כך שבידי הנאשם מצויים כספים לתשלום שכ"ט (אשר לימים, נתפסו על ידי המאשימה) ו כי כלל חסיבות והנימוקים שפירט בבקשתו מהווים "נימוקים מיוחדים" בגינם יש להימנע מחילוט הכספים המיוחדים לתשלום שכר טרתו.

מנגד, טענותיה של בייכ המאשימה חיו, כי שכ"ט חינו חוב בין הנאשם לבין עורך דינו ולפיכך, המאשימה אינה צד לו ואין בייכ הנאשם יכול להסתמך על הכספים שנתפסו, וכי שכ"ט אינו מהווה "חקטנה הפגיעה תחברתית שנגרמה מהפעילות העבריינית", כנדרש בפרשת חביץ.

בחלטת מיום 17.2.2016 (במקביל למתן גזר הדין), קיבל בית המשפט המחוזי הנכבד את בקשתו של עו"ד ישראל, באופן שחכיר בזכותו לקבל שכר טרחה בגובה של 1,650,000 ש"ח בתוספת מע"מ, מתוך הכספים התפוסים. כבי השופטת אמסטרדם ציינה, כי: "הטענה לזכות בבספים מתבססת על 'זכות מברעת בהם' כמפורט בפסק דין חביץ... ההליכים שהתנהלו בפני, אכן מגבשים את זכותו המברעת של עו"ד משה ישראל בכל הנוגע לתיק דנו. בפס"ד חביץ קבע בית המשפט העליון כי ביישום מנגנון החילוט שבחוק איסור הלבנת הון יש 'לפרש את התיבות 'הטוען לזכות ברכוש' בסעיף 21(ד) לחוק באופן רחב יותר שיקיף את כל בעלי הזכויות במסגרת הנבספים הכללית של הנידון, ולא רק בעלי זכויות קניין ברכוש התפוס'..." (פסקה 9 לפסק הדין).

"עיקר המחלוקת נסבה על השאלה האם ניתן לראות 'נימוקים מיוחדים' המצדיקים העברת כספים לידי הסגור, חלק חילוטם. בהקשר האמור, קביעת כלל משפטי המונע לעשות כן בכל מקרה ומקרה, משמעה שלילה מעשית של הנאשם מלהעמיד לעצמו סגור..." (פסקה 10 לפסק הדין).

"המאשימה הפנתה להחלטת בית המשפט העליון ברע"פ 1047/12 עו"ד מנחם רובינשטיין נ' מדינת ישראל [פורסם בבנו] (ביתנה ביום 11.03.2012). שם היה מדובר בבספים שעל פי הנתען מקורם בעבירות מרמה שיוחסו לנאשם. בית המשפט סבר שיהיה חוסר הגינות בכך ש"מגזילת הזולת יממן המבקש את הגנתו, לכאורה... בענייננו, מדובר בעבירה של הלבנת הון על ידי הסתרת זהות בעלי הרכוש, ובכספים שיועדו לביצוע עבירה, להבדיל מבספים שהושגו בעבירה. הבעלים לא טען לזכות בהם, שהרי נעלם, וספק אם יופיע, ועל כן אינו צפוי לקבלם חזרה בעין. המאבק אפוא הוא בין חילוט מלא לטובת הרשות לבין חילוט חלק מהסכום לטובת עו"ד בגין שכר טרחתו. נסיבות אלו מצדיקות העמדת נקודת איזון שונה בהפעלת שיקול דעתו הרחב של בית המשפט במסגרת הליך החילוט. בהקשר זה, יש לבחון את הבקשה בראי ההליך הספציפי. שכר הטרחה המבוקש... מחציתו לפי הסכם מיום 14.07.2013 (נספח 1) ומחציתו לפי הסכם מיום 15.07.2013, שני ההסכמים נושאים את חתימתו של הנאשם. היקפם של הכספים התפוסים – גבוה, ואף החילוט המבוקש גבוה משמעותית משכר הטרחה המבוקש. לא ניתן אף לומר שמדובר בדרישת סכום חסרת פרופורציות להיקף העבודה שהושקעה, באופן המלמד על חשש לחוסר תום לב או להסתרת עובדות מבית המשפט... בהודעתו בכתב לא טען הנאשם, כי הסכום המופיע בהסכם אינו נכון, וגם לא התבחש לחתימתו על ההסכם..." (פסקאות 14-11 לפסק הדין).

ג. במסגרת עי"א 7375/16 ולנטינה זכרנקו נ' מדינת ישראל (פורסם בגבו, 15.11.2016), שהוגש על פרשת דז'לדטי, נתן בית המשפט הנכבד תוקף של פסק דין להסכמת הצדדים הרלבנטיים, כי שכר הטרחה הנ"ל יועבר לידיו של עו"ד ישראל.

ד. ניתן ללמוד לעניינם של המערערים מפרשת דז'לדטי, אם שם שוחרר שכר הטרחה לעו"ד ישראל, קל וחומר ששכר הטרחה של המערערים צריך להיות משוחרר לטובתם, שהרי בפרשת דז'לדטי דובר בייצוג בהליך הפלילי הרלבנטי והרכוש שנתפס מקורו בעבירה, ואילו בעניינם של המערערים, מדובר בייצוג בהליך אזרחי אשר אינו קשור כלל להליך הפלילי והרכוש שנתפס לא קשור לעבירה כלל. לפיכך יטענו המערערים, כי הכספים שנתפסו באמצעות הסעד הזמני, נשוא הערעור, חנים כספים אשר שייכים להם ויש לשחררם.

31. שגה בית המשפט קמא הנכבד, כאשר שלל מן המערערים את זכותם לקבל את שכר טרחתם בשלב הביניים, עוד טרם חורשעו המשיבים 2-3, כפי שנקבע בפרשת חורש לאור חסיג הקבוע בסעיף 21 לחוק איסור חלבנת חון, וכן, כאשר התעלם מזכותם של המערערים להציע חלופה שתבטיח את אפשרות החילוץ בבוא העת. לפיכך, יטענו המערערים, כי תמוחה התגלותה של המשיבה 1, שלא פעלה ולא הסכימה להצעת פשרה, עד לסופו של ההליך הפלילי.

בפרשת חורש נקבע: "ואולם, עיתוי יחיד הוא לעריכתה בחינה זו: לסופו של ההליך הפלילי, עם ההכרעה הסופית בשאלת החילוץ. רק אז תיוודע דמותם המלאה של היסודות המתחרים. רק אז ניתן יהיה לטבוע משקל ומידה נכונים לכל אחד מהם... לפיכך ברי, כי כל עוד אין אנו נדרשים להכרעה סופית בסוגיית החילוץ אלא מצויים בשלב ביניים מקדמי, לא בשלה העת לתור אחר טעמים מיוחדים להעדרתה של פז..." (פסקה 13 לפסק הדין).

"בשלב הביניים אנו נדרשים לשאלה יחידה – בלום קיים חשש לסיכולה של אפשרות החילוץ לסוף ההליך, אם יתאפשר לנושה לממש את הזכות העומדת לו בעוד ההליך מתנהל... על מנת שתצלח, נדרשת אפוא התנגדותו של נושה לצו ארעי בעניני חילוץ לשניים: ראשית, עליו לסתור את ראיות התביעה באשר למעורבותו לבאורה של הנאשם במעשה העבירה המיוחס לו, ובהתאם – לקשר הלבאורי שבין הרכוש הנדון לבין דבר העבירה (בש"פ 6159/01 אבו עמר הנ"ל, בפסקה 15 להחלטת השופטת נאור); שנית, ואפילו לא עלה הדבר בידו, הוא יוכל לבסס את התנגדותו אם יוכיח, כי אין ממש בטענת המדינה ולפיה הצו הארעי הוא הדרך המתחייבת להבטחת החילוץ. הצגתה של חלופה מדודה יותר, שבית-המשפט ימצא כי יש בה ממש, לצורך הדוגמה – העמדתם של ביטחונות בספיים להבטחת האפשרות כי הכספים יועברו לידי המדינה ככל שיימצא יסוד לחילוץ, תוכל לחלץ את הרכוש מן ההקפאה הזמנית ולאפשר את מסירתו כבר בשלב המקדמי לידי הזבאי לו" (פסקה 14 לפסק הדין).

"בשלב הביניים, שענינו בצו ארעי, רשאי נושה חוזי להשיג על קיומן של ראיות לכאורה למעורבות של הרכוש הנדון בדבר עבירה, או להציע חלופה שבכוחה להבטיח את אפשרות החילוט עם גזירת דינו של הנאשם. טענות הנושה בדבר עדיפות ענינו על-פני עמדתה של המדינה וקיומם של טעמים מיוחדים להימנע מחילוט, תוכלנה להישמע אך בשלב המאוחר, לסוף ההליך." (פסקה 18 לפסק הדין).

32. זאת ועוד, שגח בית המשפט קמא הנכבד, כאשר לא עמד על חשיבותם של פסקי הדין שיוצגו לחלן, אשר מציגים את תכליתו של הסעד הזמני לתפיסת הרכוש אל מול הזכויות שנפגעות, כתוצאה ממתן הסעד הזמני לתפיסת הרכוש וכן, כאשר לא שקל כלל את חוסר חמידות שבהחלטה. בשורה של פסקי דין, עמדו בתי המשפט הנכבדים, על חשיבותו ותכליתו של הסעד הזמני לתפיסת רכוש מול הזכויות שנפגעות כתוצאה ממתן סעד זה ועל הצורך במציאת אמצעים חלופיים.

לדוגמה, בע"פ 80/19 אהוד מאיר שאיבות בע"מ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.08.2019) (לחלן: "פרשת מאיר שאיבות"), נקבע: "... שומה על בית משפט הדן בבקשה לסעד זמני להשתכנע כי הצו המבוקש הוא מידתי, בכל היתן, יש לנקוט באמצעים חלופיים לתפיסת רכוש, שפגיעתם בקניינו של הנאשם פחותה; וביטול למידתיות הנדרשת ניתן למצוא בסעיף 36(א) המצוטט לעיל, המפרט את הדרכים שבהן ניתן להבטיח אפשרות של חילוט רכוש, מן הקל אל הכבד: ... בהינתן זכות הקניין של הנאשם ברכושו, נדרש לערוך איזון ראוי בינה לבין האינטרס הציבורי שבהבטחת החילוט בסופו של ההליך הפלילי, ובשלב הסעד הזמני יש לנקוט זהירות ומידתיות בקביעת היקף החילוט." (פסקה 17 לפסק הדין) וכי: "... אני סבורה כי יש להתערב בקביעתו של בית המשפט ולהגביל את הצו הזמני לתפיסת רכוש בשווי של 18,000,000 ש"ח (לעומת שווי של 35,000,000 ש"ח כפי שקבע בית המשפט המחוזי) – וזאת מטעמים של מידתיות, שלא נשקלו כלל בגדרי ההחלטה נושא הערעור" (פסקה 21 לפסק הדין) וכי: "על מנת להשיג איזון ראוי בין האינטרס הציבורי שבהבטחת מימוש תכליות החילוט לבין זכויותיהם הקניניות של המערערים, אני מורה כי צו החילוט הזמני יחול על רכוש המערערים עד לשווי של 18,000,000 ש"ח." (פסקה 23 לפסק הדין), בע"פ 6532/14 מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבכורים (פורסם בנבו, 8.4.2018), נקבע: "הסעד הזמני נועד אפוא להבטיח את מימוש החילוט על ידי שימור מצבת נכסיו של הנאשם... אל מול תכלית זו והאינטרס הציבורי הגלום בה, עומדת הפגיעה בזכות הקניין של הנאשם – שבעת מתן הסעד הזמני נהנה מחזקת החפות", בע"פ 3558/17 חברה קדישא ליוצאי בוכרה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.07.2017), ציין כבי' השופט י' דצינגר, כי: "בבוחנו בקשה למתן סעד זמני של חילוט, על בית המשפט לנהוג בזהירות המתבקשת, שכן כיזוע "הפגיעה ברכושו של אדם על-ידי נטילתו ממנו. על-מנת להבטיח אפשרות חילוט בעתיד, היא פגיעה ברכושו ובקניינו ולפיכך יש לנקוט אותה רק באמצעי אחרון ובהיעדר אמצעים חלופיים להבטחת אותה תכלית" (בבש"פ 7715/97 חג' נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 14, 17-18 (1998), ציינה כבי' השופטת טי שטרסברג-כהן, כי: "אינני מקלה ראש בחשיבות האלמנט העונשי שבחילוט רכוש ששימש לביצוע העבירה או שנרכש מבספי עבירות אולם יש לזכור, שמדובר בשלב מוקדם ובטרם הרשעה. לא בכדי נקבע בסעיף 36(א) כי הצו הזמני שבית המשפט רשאי לתת בעניין זה הוא למתן ערבויות, צווי מניעה,

צווי עיקול או הוראות בדבר צעדים אחרי שיבטיחו את האפשרות של מימוש החילוט, לא בהכרח יש לנקוט את הדרכים הנ"ל לפי סדרן, אולם בסדר הבאתן יש אינדיקציה למידתיות שאותה ראה המחוקק לגד עיניו, הפגיעה ברכושו של אדם על-ידי נטילתו ממנו, על-מנת להבטיח אפשרות חילוט בעתיד היא פגיעה ברכושו ובקניינו ולפיכך יש לנקוט אותה רק כאמצעי אחרון ובהיעדר אמצעים חלופיים להבטחת אותה תכלית, כך יש לעשות בהשראת חוקי-יסוד: כבוד האדם וחירותו וכך יש לעשות על-פי עקרון המידתיות המקובל עלינו.

33. על כן ובניגוד לקביעת בית המשפט קמא הנכבד, כי "לא הוכח כי נגרמה לטוענים לזכות פגיעה החורגת מפגיעה צפויה..." (ר' עמ' 7, ש' 1 להחלטתו), יטענו המערערים, כי בעניינם כן קיימת פגיעה החורגת מהפגיעה הצפויה וכן פגיעה לא מידתית. ראשית, מאחר ואף שקיימת למערערים זכות קניינית ולמצער מעין קניינית (היינו, זכות מכרעת בכספי שכר הטרחה, בהתאם להסכמת הצדדים, שאינם כספי עבירה), נקבע שאינם זכאים להגנה מפני החילוט, שנית, מאחר ונשללה זכותם של המערערים לקבל את פרי עבודתם (אף בעתיד), לאור החליטים הפליליים המתנהלים כנגד המשיבים 2-3, שלישית, אין ספק, כי חשבת כספי שכר הטרחה למערערים, מהווה חקטנת הפגיעה החברתית, ובכך מקדמת את מטרותיו העיקריות של מוסד החילוט.

34. בהתאם לאמור לעיל, יטענו המערערים, כי לכל היותר, היה על בית המשפט קמא הנכבד לחירות על העמדת חלופה, שבמנחה להבטיח את אפשרות החילוט בשלב הסופי, לאחר שחרור תכספים למערערים בשלב הביניים נשוא הבקשה.

ג. למשיבה 1 אין סמכות שבדין לחירות על חילוט שכר טרחתם של המערערים

35. לא למותר לציין, כי סעיף 21(ב) לחוק איסור חלבנת חון מגדיר מהו "רכושו של חנידון": "כל רכוש שנמצא בחזקתו, בשליטתו או בחשבונותיו"; ביטוי לכך הובא בפרשת חורש "ההלכה שנתגבשה, וטרם יבשה הדיו על עיקריה, מתמצית באלה: א) רכוש הניתן לחילוט, ובהתאם ב) לפסעדים זמניים שנועדו להבטיח את האפשרות לחלט, הוא כל רכוש שבחזקתו או בשליטתו של הגידון, אף אם אותו רכוש רשום על שמו של אחר..." (פסקה 9 לפסק הדין). לטענת המערערים, בהתאם לקבוע בסעיף 21(ב) ובהתאם לסעיף 21(א) לחוק איסור חלבנת חון, לא קיימת למשיבה 1 סמכות שבדין לחירות על חילוט שכר טרחתם של המערערים. במה דברים אמורים?

36. המערערים יטענו, כי בהתאם להסכם שכר הטרחה, הסכימו הצדדים, כי הרכוש (כספי שכר טרחתם), יהיה בחזקתם ובשליטתם של המערערים מאותה עת, ולכן הרכוש לא היה בחזקתה, בשליטתה או בחשבונה של המשיבה 3.

37. מאחר ושכר טרחת המערערים לא היה רכוש של המשיבה 3, לא ניתן היה לחלט. לפיכך, לא חל בעניינם של המערערים סעיף 21 לחוק איסור חלבנת חון, ולכן אין להתיל בעניינם את הדינים הקבועים בחוראות סעיפים 36 עד 37 לפקודת הסמים.

ד. פרשת קליין - אין לשחרר כספים שחולטו עבור ייצוג

38. בית המשפט קמא הנכבד ציין בתחלטה, כי "בעניין אחר קבע בית המשפט העליון שלא לשחרר כספי חילוט לטובת תשלום שכר טרחת עו"ד [רע"פ 1047/12 עו"ד רובינשטיין נ' מ"י ואריק קליין (2012)]" (להלן: "פרשת קליין") (רי' תחלטה, עמ' 6, שי' 31-32).

לטענת המערערים, בין פרשת קליין לבין ענייננו קיים הבדל מהותי בנסיבות, שם דובר בכספים שמקורם בעבירה, בניגוד לענייננו: "אם נאחז את השור בקרניו, המדובר בשכר טרחה המתבקש מכספים שנטען לגביהם כי הם כספי עבירה, כלומר, מגזילות הזולת יממן המבקש את הגנתו, לכאורה, דבר זה אין להלמו ואין להתעלם ממנו" (פסקה י"ב לפסק הדין).

כמו כן, בפרשת קליין דובר בתפיסת כספים אצל חשוד לפי פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), אשר שונה מהדין בעניינים של המערערים וכן דובר במסכת ניסיונות משותפים של עורך דין ונאשם לשחרור כספים תפוסים בדרכים שונות, ללא הצגת התמונה המלאה, אשר הוגדרה כ"סיטואציה בעייתית", עוד יאמר, כי פסק הדין בפרשת קליין ניתן בדין יחיד ולפיכך אינו מהווה הלכה.

ה. לכאורה טובת הנאה בסך 230 מיליון ₪

39. שגה בית המשפט קמא כאשר קבע, כי "עסקין בפרשת הונאה הנאמדת בסכום של 230 מיליון ₪. שחרור כספים, מהתפוסים הצפויים לחילוט בסוף ההליך, יפגע באינטרס הציבורי המובהק בקיומה של אפשרות החילוט האפקטיבית." (רי' תחלטה, עמ' 7, שי' 5-6).

40. בניגוד לאמור, יטענו המערערים, כי סעיף 297(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, מקנה סמכות לבית המשפט לאחר שהורשע אדם, נוסף על כל עונש, "לחייב את בותן השוחד לשלם לאוצר המדינה את שוויה של התועלת שהפיק מן השוחד".

בע"פ 7593/08 רוני ריטבלט נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.09.09) (להלן: "עניין ריטבלט"), דן בית המשפט בעונשו של אחד מנותגי השוחד, מר רוני ריטבלט, ובפרט בעניין חילוט רכושו על פי סעיף 297(א)(2) חנ"ל. מר ריטבלט טען במסגרת ת"פ (חיי) 4039/05 מדינת ישראל נ' אשר בהן (פורסם בנבו, 31.08.02), כי חמאשימה כלל לא הוכיחה את התועלת אותה הפיק ממטן השוחד. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה טענת זו באומרו: "ב"ב הנאשם 2 (ריטבלט - ש.ע.) בסוגיית החילוט טען כזכור כי לא הוכח כלל היקפה של תועלת זו, "אם בבלל", כלשונו. עמדה זו אינה מקובלת עלי... התועלת שהפיק הנאשם 2 משיחודו של הנאשם 1 שזורה לכל אורכה ורוחבה של הכרעת הדין... גם אם לא נקבע שוויה המדויק של התועלת אשר הפיק הנאשם 2... די לציין את היקף מכירתיה של חב' חשמל הצפון בין השנים הרלוונטיות... אשר הסתכמו בעשרות מיליוני שקלים... התלבטותי

הינה באשר לסכום החילוט הראוי בנסיבות העניין. בהחלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד, נקבע לבסוף, כי יש לחלט סכום של כ- 3 מיליון מרכושו של מר ריטבלט. בית המשפט הנכבד השאיר קביעה זו על כנה.

41. בת"פ (ת"א) 10291-0-12 מדינת ישראל נ' חלל אטיאס ארגסטו צ'לגי (פורסם בנבו, 13.05.14), דחה בית המשפט המחוזי הנכבד את טענת המדינה שבהיעדר הוכחה לגובה טובות החנאה אשר תופקו ממטן השוחד, ניתן לקבוע, כי תן עומדות לכל הפחות על גובה השוחד שניתן: "לטענת המאשימה, בהיעדר הוכחה פוזיטיבית לשווי טובות ההנאה שהפיקו בותני השוחד, יש לקבוע כי שווי זה הינו לפחות בגובה השוחד שנתנו. המאשימה הפנתה בעניין זה לפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 695/76 מורילאשווילי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]. לא אוכל לקבל את עמדת המאשימה. קביעותיו של בית המשפט העליון בע"פ 695/76 הנ"ל, עליו סומכת המאשימה את טענתה, מצומצמות למקרה הספציפי שנדון בפסק הדין, שם העיד הנאשם נותן השוחד כי ציפה לקבל טובת הנאה לפחות בגובה השוחד שנתן. על כן, קשה לראות בפסק דין זה משום הלכה מחייבת."

42. מחאמור לעיל עולה, כי לא ניתן לחלט באופן שרירותי סכום כספי מנותן השוחד, אלא על המשיבה 1 לחובת מחי טובת החנאה אשר צמחה לנותן השוחד, שכן על פי סעיף 297(א)(2) הנ"ל, רק אותה ניתן לחלט. בעניינם של המשיבים 2-3 לא ניתן לקבוע, כי סך כל הפעילות העסקית אשר לוותה במטן שוחד, הינה בגדר טובת חנאה, אלא, יש להפחית את הוצאותיהם של המשיבים 2-3, כדי לאמוד בצורה מחימנה את גובה טובת החנאה שצמחה.

ו. לסיכום

43. כפי שפורט לעיל בהרחבה, המערערים הינם נושים מובטחים, ולחילופין קיימת להם זכות קניינית ו/או מעין קניינית בכספים שנתפסו, מרגע חתימת הצדדים על הסכם, מה גם, שכספי שכר הטרחה מעולם לא היו כספים חשייכים למשיבים 2-3.

44. לבקשה זו חשיבות יתר, לאור העובדה, כי חכספים שחולטו אינם שייכים למשיבים 2-3, אין מקורם בעבירה ואינם נשוא כתב האישום.

45. בפרשת מאיר שאיבות נקבע, כי: "... חילוט נועד להוציא מידי עבריין רבוש, או שווי רבוש, שהגיע לידיו שלא בדין" (פסקה 16 לפסק הדין). במסגרת ההחלטה נוצר מצב אבסורדי, במסגרתו נושאים המערערים בתוצאות הענישה וזאת, למרות שמדובר בכספים חשייכים להם ולא למשיבים 2-3 וממילא, לא הגיעו למשיבים 2-3 שלא כדין. ראוי גם להדגיש, כי בנסיבות עניינם של המערערים, בית המשפט קמא הנכבד כלל לא טרח לשקול שיקולי מידתיות בעת שנתן את ההחלטה, וראה בעניין זה את שנקבע בפרשת מאיר שאיבות לעיל, שם התערב בית משפט נכבד זה בהחלטה, מאחר ולא נשקלו שיקולים אלו.

46. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד, להורות על ביטול הצו הזמני שגיתן בנושא, כך שישוחרר סך של 2,463,494 ₪ מהכספים, המחזוה את שבר טרחת המבקשים (גבון ליום 25.11.2019) ויועבר אליהם.

THE
FEDERAL
BUREAU OF INVESTIGATION
OF THE
DEPARTMENT OF JUSTICE
WASHINGTON, D.C.
OFFICE OF THE DIRECTOR
ADVISORY BOARD

11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847

Figure 1

[illegible]

תוכן עניינים – נספחים

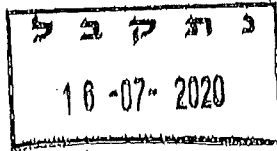
| מספר
נספח	שם נספח	עמוד
1	חחלטה מיום 16.7.2020	2
2	בקשה לשחרור שכר טרחת המבקשים מיום 26.12.2019	10

נספח 1

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

צ"מ 19-02-20546 ישראל נ"י בוזגלו

לפני כבוד השופט נידן דרוריאן-גמליאל

מדינת ישראל

וזמבקשת

נגד

1. יהודה בוזגלו ת"ז 068506492
2. בני בנישניט עמר ומנוח בע"מ

חמשיבים

1. ד"ר משה וינברג ושות', עו"ד ונוטריונים
2. עו"ד אמרים ווגדן

חטוענים לזכות:

ב"ב הצדדים:

ב"ב חמבקשת עו"ד יוראיקה צלאוי
ב"ב חטוענים לזכות עו"ד ד"ר גל
ב"ב חמשיבים עו"ד יניב שגב

חלטה

חשאלה שבמחלוקת:

- 7 שלושה צדדים למחלוקת שבמנינו. המדינה, חטוענים לזכות וחמשיבים.
- 8 משיב 1 הוא בעליה של משיב 2 ושניהם נאשמים בפעילים אשר חלק מהם נאשם על ידי המדינה,
- 9 בחסכתם, בצו לסעד זמני, עד תום החליטים נגדם. חטוענים לזכות, עורכי דינה של משיב 2,
- 10 עותרים בפני לשחזור חוב שכר טרחתם, מוזהר הכספים שחשבו. חתם חטוענים של משיב 2
- 11 לטוענים לזכות, חינו בגין ייצוג משפטי שניתן על ידם למשיב 2, תביעה אזרחית נגד רכבת
- 12 ישראל, כמי שעולה מחסכם שכר טרחת שנקברת ביניהם.
- 13 המחלוקת מתמקדת בשאלה, האם חסכם שכר טרחת מקום לטוענים לזכות וכות קניינות ברכוש
- 14 כטענתם - או אז יש ממש בדבריהם וניתן יותח לחוזיר את חחוב מכספי חחית. אינמא מדובר
- 15 בזכות חוזיות, אשר אינה גוברת על זכות תמדינה לחילוט חכסמים, ומשכך לא יוכלו חטוענים לזכות,
- 16 לקבל את חסכם מכסמי חחילוט.
- 17 חמשיבים מצדם תבחרו כי אינם נוקטים עמדה לגופו של ענין ואינם מצדדים בצד זה או אחר. עוד
- 18 ציינו כי אין מחלוקת שעבודתם חמשפטית של חטוענים לזכות, בתביעה אזרחית נגד חרכבת, היא
- 19 שחובילה לחיוב חרכבת בתשלום לטובתם.
- 20 חטוענים לזכות לא נקטו בדרך של תביעה אזרחית כנגד חמשיבים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"א 19-02-20546 ישראל ג' בוזגלו

הצעת חלופות

כתב האישום והבקשה לסעדים זמניים:

ביום 10.2.19 חוגש כנגד המשיבים, יהודה בוזגלו והדרת בניית פרטיות שבבעלותו, כתב אישום (ת.פ. 19-02-20502) המייחס להם עבירות של מתן שוחד, מרמה בכוונה להתחמק ממס, רישום כוזב במסמכי תאגיד וחלפת חלופות חזון. חיקף עבירות חלפת חזון, על פי כתב האישום, עומד על כ- 230 מיליון ₪.

במסגרת כתב האישום הוגשו בקשת המדינה לחילוט שיידרש באם יטענו החליף בחרשעה. בנוסף, הוגשה בקשה למתן צווי זמניים, ובית המשפט חתבבקש לחזרות על מתן צווי זמניים לתפיסת רכוש, מכור טעיף 23 כחול איסור חלפת חזון, תש"ס-2000 ועל פי דוראות פקודת חסמים ומסוכנים.

ביום 13.2.19, לאחר שהתברר למדינה כי ניתן להגיש בקשה למתן צווי זמניים, בעניין תביעת כספית של משיבה 2 כנגד חרבת, ובן הדין רכבת ישראל להעביר סכום כסף לטובת משיבה 2, חגישה המדינה בקשה לסעד זמני נוסף, למניעת פעולות בבטני השלום זה, עד לסיום החליף הפלילי.

ביום 12.3.19 ניתנה החלטת שיפוטית, בהסכמת המשיבים, לפיה ניתנו צווי תפיסה זמניים, למבוקש על ידי המדינה, נשתי בקשותיה.

הסכם שכר טרחה:

ביום 11.3.09 נכרת הסכם שכר טרחה בין עו"ד ד"ר ויינברג, הטוען מוכות 1, לבין משיבה 12. הסכם נסב על שירותים משפטיים, בנושא תביעת כספית של המשיבים 12 רכבת ישראל, בקשר לפרויקט מטילת רכבת נע-בייש קטע ג.

מנגנון קביעת סכום שכר הטרחה, בא לידי ביטוי בהסכם, בין השאר, באופן הבא: "במקרה ראשונה בלבד, תשלמו לנו שכר טרחה בסך של 20% ממוח שיתקבל בפועל, בגין טיפולינו המשפטי, ולא פחות מ-150,000 ₪, אשר ישולמו כלחלל...".

¹ משיב 1 חתם על הסכם שכ"ט רק ביום 17.10.13, אך אין מחלוקת כי החסכם נכרת ביום 11.03.09

בית המשפט המיוחד למרכז-לוד

צ"א 19-02-20546 ישראל נ' בוזגלו

1 ביום 3.3.13 הוסכם בין הטוענים לזכות, כי עו"ד ווגדן - חטוען לזכות 2, יקבל שליש מכל שכר
2 טרחו שיקבל וייגברג.

סירובה של רכבת ישראל לשלם את שכר טרחתם של הטוענים לזכות:

3
4
5
6 החליטים המשפטיים, בהגיעה כנגד הרכבת, חלכו ונמשכו, עד שביום 19.4.20 ניתנה החלטה של
7 בית המשפט הישראלי בה נדחתה בקשתה של משיבה 2 לדין נוסף (דני"א 8100/19). יצא אפוא כי פסק
8 דינו של בית המשפט הישראלי, אשר דן בערעורי הצדדים, נשאר על כנו ולפיו על הרכבת לשלם למשיבה
9 2 סך כולל של 11,277,751 ש"ח בתוספת חצמדה וריבית מיום החתימה בצירוף מע"מ.

10
11 כבר ביום 25.11.19 שלח עו"ד ווגדן לבית ישראל, מכתב דרישה להעברת חכמים שנפסקו
12 לטובת מרשתת בבית המשפט הישראלי, עת דן בערעור הצדדים. וייגברג ציין במכתבו סכום משוערך
13 בסך 11,277,751 ש"ח כבעל דבר טרחתו בסך 2,463,494 ש"ח (כולל מע"מ ולאחר הפחתת
14 חסום ששולם במסגרת הסכום).

15
16 רכבת ישראל, דחתה את התחשוק המפורט במכתב הדרישה ובנוסף טענה כי קיים צו תפיסה על
17 כספים אלו, ובחילוף החלטה אחרת של בית המשפט, לא ניתן את ידו ל"עקבות" הצו בדרך של
18 תשלום ישיר לעו"ד וייגברג. לשם קבלת חכמים דיווחה רכבת ישראל החלטת שיפוטית המאשרת
19 פעולה כאמור.

20
21 יצוין, כי ביום 9.2.20 הוסכמו המדינה והמשיבים על העברת מלוא יתרת חכמים ותפוסים ברכבת
22 ישראל, לקרן חילוט (חלבנת חון) במטרה לשמור על ערכם. חכמים זו לא הוקף של החלטה
23 שיפוטית. לדברי התובע, שעה שרכבת ישראל התבקשה להעביר את חכמים לקרן חילוט, התברר
24 כי כבר בדצמבר 2018 חוטל עיקול מכוח פסי"ד על כספי הרכבת. חוטל זהו שו"ד על שם חברת
25 אחרת וסכומה עומד על 1,456,000 ש"ח.

גדר המחלוקת - תמצית טיעוני הצדדים:

26
27
28
29 הטוענים לזכות, אשר יוצגו על ידי עו"ד וייגברג עצמו, טענו בהרחבה אודות זכותם לקבלת חלקם
30 מכספי החילוט. בין השאר הועלו על ידי עו"ד וייגברג טיעונים הבאים: זכותו הינה זכות קניינית
31 מובחנת אשר חשתכללה במועד תתימות חוזה שכר וטרחו, פרי עבודתם המשפטית הניב רווח
32 כספי גבוה ממנו נהנים עתה משיב 1 והמדינה, לפיכך יש להשיב לידיהם את חלקם " 2.6 מיליון ש"ח
33 לערך; בעניינם קיימים סיוגים לחילוט הן מכוח פקודת חכמים והן מכוח חוק איסור חלבנת חון,
34 עסקינן במקרה מיוחד. א. חכסף "נוצר" כתוצאה מעבודתו המשפטית משמע הוא בעל זיקה לכנס

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

צ"א 19-02-20546 ישראל נ' בוזגלו

1 המסלול השני, מקורו בסעיף 21 (א) ו- (ד) לחוק איטור חלבנות חוץ, על פיו רשאי בית המשפט להימנע
2 מחילוט וזאת על פי שיקול דעתו, מנימוקים מיוחדים שירשמו. במסלול זה ניתן לפרש את המושג
3 "טוען לזכות ברכוש" באופן רחב יותר כך שלא יכלול רק בעלי זכויות קניין ברכוש חתום-נע"א
4 8679/06 חביץ ואח' נ' מ"י וגורגרי לרנר (2008).

5
6 את הדיון אמקד תחילה במסלול הראשון – סעיף 36 לפקודת חסמים – "זכויות קנייניות" של הטוען
7 לזכות. בשאלה זו מיקודו אף הצדדים טיעוניהם.

8
9 מדובר פה בהחלטות שנקבעו בין עו"ד וייגברג למשיבים, ובו מנגנון לקביעת שבר טרחח, או
10 במילים אחרות, חנייה מקבלת כספים. במקובל בחוזים דומים, נקבע אף כאן, שחתמורח תיגזר
11 באחוזים מהרווחים בלא תיחשב ספציפי ומועד ספציפי לתשלום.

12
13 חשאלה שבמחלוקת היא, האם נוצחה זכות קניינית (או מעין-קניינית) של הטוענים לזכות, בסכום
14 שכה"ט המצוי בכספי החזקה, על חשבויה, או שלטוענים לזכות עומדת זכות חוזית-
15 אובליגטורית יבלבד?

16
17 ככלל, בית המשפט יימנע מלחזות על חילוט שעח שטוען לזכות ברכוש חוכיה כי הוא מחזיק בזכות
18 קניינית או מעין קניינית אחרת ברכוש, וחוא בעל זיקה מסתמית לרכוש זה [בש"פ 6817/07 מ"י
19 נ' סיטבון (2007)]. נושא בעל זכות אובליגטורית ברכוש, שמעבדה נופל מזה של זכות קניינית או
20 מעין קניינית, לרבות מי שמחזיק בזכותו מלכתחילה שמו"ד חוא יוכל ליהנות מהחגנה
21 שבסעיף 36 לפקודת חסמים [ע"פ 1428/08 חורט ואח' נ' מ"י ובנו"ס הנכבדים חרשמי (2009)].

22
23 בחינת מאפייניה של הזכות החוזית לעומת זו הקניינית, מלמדת כי טבעה של הזכות לשכר טרחח
24 מוביל לסיווגה כזכות אובליגטורית ולא כזכות קניינית.
25 מקור הזכות טמון ברצון הצדדים אשר עוגן בחסמם; הזכות כרוכה ביתסי תלות, והיא נובעת בין
26 הצדדים – במקרה שבפנינו שנים ארוכות, טיב תקשר בין חלקה לב"ל אינו יוצא זכויות קנייניות,
27 אלא זכויות חוזיות, אלו אינן מקימות עילח לדרוש חמשד קיום תקשר אחר, לפתו, כל-כוחה של
28 הזכות טמון ביחסים בין עות"ד לחלקה וחיא אינה פועלת כלפי כולי עלמא כז"ל. לכן, הזכות
29 אינה עומדת לעולמי עד, לא מתקיימת תכונה חייחודיות, שחרי לא ניתן למנוע מעו"ד אחר לייצג
30 את המשיבים. בשום שלב לא חועברו כספי חותמורח – או זכות מוגדרת – לידיו של עו"ד וייגברג כך
31 שמעולם לא חיתה לו אחיזה בכספים, משמע חסמם שייך למשיבים, ואילו חוא עצמו חסר אחיזה
32 ב"נכס" [ע"א 2850/99 חמו נ' טנא גוגה בע"מ (2000); רע"א 2267/95 האפוטרופוס הכללי נ'
33 חרטפלד ואח' (1995)].

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

צ"א 19-02-20546 ישראל נ' גוזגלו

ועיקרו "היגבס" – שכר חטורחה – אינו מסוים, מוגדר וספציפי במסת רכוש של המשיבה. חספ
אינו "מסומן" וניתן לגבותו מכלל נכסי המשיבים, ולאן דווקא מכספי רכבת ישראל, במילים
אחרות, לעו"ד ויינברג חסרה זיקה בינו בנושיו לבין נכס ספציפי.

ברי, כי לו היתה התביעה האזרחית כנגד הרכבות נדחית, לא היה עו"ד ויינברג זכאי לתמורה כלשהי,
וממילא לא דובר בסכום מוגדר, אלא באחוזים שיגזרו מהסכום שיתקבל, באם יתקבל, בהתאם
לתוצאות החלטת משמע, מעולם לא היתה זו זכות וודאית לסכום מסוים ומוגדר.

אין חולק כי לא רשם עו"ד ויינברג משכון, למיכך, זכותו החוזית לא "שודרגה" לזכות
קניינית.

מיוון שכך, לא יוכלו הטוענים לזכות לחיבנות מוחלטת של חספ לנקיטתו וזיא זכות
קניינית או מעין-קניינית.

ובאשר למטלול השני:

סעיף 21 (ד) לחוק איסור חלבנת חון, קובע את חובתו של בית המשפט לחורות, בעקבות חרשעה
בעבירות חלבנת חון, על חילוטו של רכוש – לרבות חספ החלבוני בחשבון בנק ועוד "זולת אם סבר
שלא לעשות כן מגימוקים מיוחדים שיפרט... בפס"ד חלבוני נקבע, כי, לבית המשפט מסור שיקול
דעת ואין לפרש את המילים "הטוען לזכות בחלבוני" באופן חריגני במטלול הראשון. באותו מקרה
החליט בית המשפט העליון, על שחרור מכספי החלבוני לטובת פס"ד בתביעה אזרחית שקבע לזכות
המערערים – הטוענים לזכות, סכום נכבד של מיליונים. בית המשפט הביא בחינתם של
המערערים בפס"ד ורויף העדרה של זכות קניינית, קנו המערערים זכות במקרה הנכבד חלבוני של
חגאשם. נוכח חילוק הפירעון של חגאשם, לא עמדה לטוענים לזכות אפשרות למסירת פסק חדין
ולחשיב את כספם. נקבע אמא כי הצורך המידי, באותו מקרה, נטילת למערערים, המון הצורך
חללי בהרתעה.

הטעמים המיוחדים עם זאת נמנו בצמצום. די לענייננו אם אומר כי על חגאשם להצביע על פגיעה
חורגת שספג בעקבות מעשה העבירה, מעבר לפגיעה המובנת מאליה בו, אף אם קטנה היא.

בעניין אחר קבע בית המשפט העליון שלא לשחרר כספי חילוט לטובת תשלום שכר טרחה עו"ד
[רע"פ 1047/12 עו"ד רובינשטיין נ' מ"י ואריזק קליין (2012)].

בית המשפט המרוזי מרכז-לוד

צ"א 20546-02-19 ישראל ג' בוגלו

- 1 לא חוכח כי נגרמה לטוענים לזכות פגיעה חורגת מפגיעה צפויה במצבים דומים, או פגיעה לא
2 מידתית בזכויותיהם הבסיסיות. הטוענים לזכות אף נמנעו עדי-עתה מלפעול למימוש זכותם חשענת
3 לשכחייט בחליכים אזרחיים נגד חמשיבים.
4
5 עסקינן בפרשת חונאה הנאמדת בסכום של 230 מיליון שח. שחרור כספים, מחתפוסים הצפויים
6 לחילוט בסוף החליד, ימגע באינטרס הציבורי המובחק בקיומה של אפשרות החילוט האפקטיבית.
7
8 **סוף דברי**
9 טענותיהם של הצדדים נדונו ולובנו, לא נמצאו לי נימוקים מיוחדים לחרוג מהכלל,
10 ובקשתם של הטוענים למדת נדחתה.
11
12 גידנח חיוס, כ"ד תמו"ת ש"פ, 6 סלי 2020, בחער הצדדים.
13

14
15 איזו דריאה-גליאל, שומס

נספח 2

1. ד"ר משה וינברג ושות', עורכי דין ונוטריונים, ח.פ. 840113339
2. עוה"ד אפרים ווגדן

המבקשים:

(ב"כ הנאשמת 2
בע"א 7649/10)

באמצעות ב"כ עוה"ד ד"ר מ. וינברג ו/או ד"ר (כלכלה) ג.
וינברג ו/או ד. וינברג ו/או י. ברין ו/או ש. חגי ו/או א. ביבי
ו/או ח. אבשלום ו/או ע. רביבו ו/או א. חכט ו/או ר. דורון.
ו/או ש. עודי ו/או ס. ברנס ו/או א. פלדשטיין ו/או ע. ממון
ו/או ל. במנולקר ו/או ש. אבישר ו/או ע. אלתר ו/או ג. לוי
ו/או א. למברגר ממשרד ד"ר משה וינברג ושות' עורכי דין
ונוטריונים

כולם מדרך מנחם בגין 82, תל אביב 67138
טל': 03-6853071, פקס': 03-6856688

- נגד -

מדינת ישראל

המשיבה:

באמצעות המחלקה הכלכלית, פרקליטות המדינה
מרח' חסורג 1, בית מצפה, ירושלים, 9414501
טל': 02-5693939/40/44, פקס': 02-6467841

- בעניין -

1. יהודה בוזגלו ת.ז. 068506492
2. ביבי כבישים עפר ומיתוח בע"מ, ח.פ. 511561474

הנאשמים:

(הנאשמים בתי"פ
20502-02-19)

באמצעות ב"כ עו"ד יניב שגב, שגב – ערבה עורכי דין
מרח' הארבעה 10, תל אביב-יפו
טל': 03-5627700, פקס': 03-5626600

בקשה לשחרור שכר טרחת המבקשים, מכספים שנתפסו במסגרת ת"פ

20502-02-19

בהמשך לחסכמת הצדדים, למתן סעדים זמניים ביחס לרכוש נוסף, אשר קיבלה תוקף על ידי כבוד השופט חגי
טריסי בהחלטת מיום 12.3.2019, מתבקש בית המשפט הנכבד, להורות על שחרור חלק מהכספים שנתפסו, המחויבים
את שכר טרחת המבקשים, לפי סעיף 23 לחוק איסור חלבנות חוץ, (לחן) "חוק איסור חלבנות חוץ"
ולפי סעיף 36 לפקודת חסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (לחלן) "פקודת חסמים", וחבל כמפורט
לחלן.

רקע

1. ביום 11.3.2009 נכרת בין המבקשת 1 לנאשמת 2 הסכם שכר טרחת (לחלן) "הסכם שכר טרחת" (המבקש 1
חוסף התימתו ב- 17.10.2013). בתנאי הסכם שכר הטרחה נקבע, כי בגין טיפול משפטי בעניין הגשת תביעה נ'
רכבת ישראל בקשר לפרויקט מסילת רכבת נען-בי"ש קטע ג', תשלם הנאשמת 2 שכר טרחת בסך של 20% ממח
שיתקבל בפועל בגין הטיפול המשפטי ולא פחות מ- 150,000 ש"ח, אשר מתוכם 100,000 ש"ח מיידית (11.3.2009) ו-

50,000 ₪ בישיבת ק.מ. ראשונה. בנוסף לשכר הטרחה, תישא חנאשמת 2 בכל החוצאות חקשורות לטיפול בתביעה ולכל האמור יתווסף מע"מ כחוק.

חסכם שכר הטרחה, רצ"ב כנספת א'.

2. בתמשך להסכם שכר הטרחה, הוסכם בין המבקשים, כי המבקש 2 יקבל שליש מכל שכר טרחה שתקבל המבקשת 1.

מכתב המבקש 2 למבקשת 1 מיום 3.3.2013, רצ"ב כנספת ב'.

3. ביום 10.2.2019 חוגש כתב אישום נגד חנאשמים, שסומן ת"פ 20502-02-19 (לחלן) "החליך הפלילי" ובמסגרתו, בקשה לחילוט רכוש וכספים, לפי סעיפים 21 ו-23 לחוק איסור הלבנת הון ולפי סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.

4. בנוסף, ביום 13.2.2019 חוגשה "בקשה דחופה למתן טעדים זמניים ביחס לרכוש נוסף", לפי סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון ולפי סעיף 136 לפקודת חסמים, שסומנה צ"א 20546-02-19 (לחלן) "הבקשה".

במסגרת הבקשה, התבקש בית המשפט הנכבד, להורות על מתן צווים זמניים לתפיסת רכוש נוסף, בעקבות פסק דינו של בית משפט נכבד זה, מיום 3.9.2018, במסגרת ת"א 23120-01-10 ביגל בבישים עמר ומיתות בע"מ ואח' נ' רכבת ישראל בע"מ (לחלן) "פס"ד ביבי", אשר חינו פועל יוצא של חסכם שכר הטרחה. בפס"ד ביבי, נפסק לטובת חנאשמת 2, סך כולל של 42,347,657 ₪, לו יתווספו מע"מ כדין וכן הפרשי הצמדה וריבית כדין, תחל מיום הגשת התובענה ועד לתשלום המלא בפועל. בנוסף, נפסקו חוצאות משפט בסך של 1,000,000 ₪ ושכר טרחת עו"ד בסך 585,000 ₪ כולל מע"מ, סכומים אלה יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין, תחל מיום מתן פסק הדין ועד לתשלום המלא בפועל. יודגש, כי פס"ד ביבי וגסיבותיו, אינם קשורים כלל לחליך הפלילי ולפרויקטים הגדולים בו (פרויקטים מול נתיבי ישראל, החברה חלואמיות לתשתיות תחבורה בע"מ – מע"צ לשעבר – שחנם; כביש 7 כנות נתיבת, פרויקט מחלף אשדוד שלב ג', פרויקט שדרוג כביש 40 מאחז – בית קמה).

5. יוער, כי על פס"ד ביבי חוגשו ערעורים לבית המשפט העליון הנכבד, הן על ידי רכבת ישראל (ע"א 7729/18), והן על ידי חנאשמת 2 (ע"א 7649/18). ביום 20.11.2019 ניתן פסק דינו של בית משפט העליון הנכבד בערעורים אלו, אשר דחה את ערעורה של חנאשמת 2 וקיבל בחלקו את ערעורה של רכבת ישראל, כך שרכבת ישראל תשלם לחנאשמת 2 סך כולל של 8,030,227 ₪ בתוספת הצמדה וריבית תחל ביום הגשת התביעה, 18.1.2010, וכלל בתשלום בפועל, וכן מע"מ כדין.

ביום 25.11.2019 נשלח לבאי כוחה של רכבת ישראל, מכתב דרישה להעברת הכספים שנפסקו בבית המשפט העליון הנכבד בסך 11,277,751 ₪, לפיכך, שכר הטרחה המגיע למבקשים במסגרת חסכם שכר הטרחה (נכון ליום 25.11.2019) חינו 2,463,494 ₪ (כולל מע"מ ולאחר הפחתת חסך ששולם במסגרת חסכם שכר הטרחה).

מכתב דרישה לרכבת ישראל מיום 25.11.2019, מכתב תגובה של רכבת ישראל מיום 23.12.2019 ומכתב תשובה לרכבת ישראל מיום 24.12.2019, רצ"ב כנספתים ג' 1-3.

6. עוד יוער, כי ביום 5.12.2019 חוגשה ע"י הנאשמת 2 לבית המשפט העליון הנכבד, בקשה לדיון נוסף, שסומנה כדני"א 8100/19, ונכון למועד זה, הינה ממתונה לתגובת רכבת ישראל (עד ליום 5.1.2020).

7. בין אם תתקבל הבקשה לדיון נוסף ובין אם לאו, מתבקש בזאת בית המשפט הנכבד, מתוקף סמכותו, ליתן צו לטובת המבקשים, תמורה לשחרר סכום של 2,463,494 ₪ מחכספים אשר נתפסו במסגרת החליף הפלילי, ומהווים את שכר טרחת המבקשים (נכון ליום 25.11.2019) ולהעבירו למבקשת 1. ככל שתתקבל הבקשה לדיון הנוסף, ובעקבותיה יגדל הסכום שנפסק, מבוקש כי ישוחרר סכום נוסף, בהתאמה.

נימוקי הבקשה [הדגשות של ח"מ, במידה ולא צוין אחרת]

סייגים לחילוט מכוח פקודת חסמים

8. בית המשפט הנכבד יתבקש בזאת, להפעיל את סמכותו מכוח סעיפים 336 ו-337 לפקודת חסמים, ולשחרר חלק מחכספים שנתפסו במסגרת הבקשה.

9. סעיף 23 לחוק איסור חלבנות חון קובע, כי "על חילוט רכוש ועל רכוש שחולט לפי חוק זה, [...] נחולו, בשניוניים המחויבים, הוראות סעיפים 336 עד 337 לפקודת חסמים המסוכנים..."

10. סעיף 336(א) לפקודת חסמים קובע, כי "בית המשפט לא יצווה על חילוט רכוש [...], אם הוביח מי שטוען לזכות ברכוש כי [...] רכש את זכותו ברכוש בתמורה ובתום לב ובלי שיכול היה לדעת כי הוא שימש או חושג בעבירה".

לעניין החלת החסינות מחילוט מכוח סעיף 336(א) לפקודת חסמים, על בקשה לצו זמני בדומה לנסיבות בענייננו, יפים דבריו של כב' השופט לוין בע"פ 1428/08 ע"ד אורי חורש – המנהל המיוחד של חברת דור עדן חן בע"מ (בפירוק) נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.03.2009) (להלן: "פרשת חורש"); "מאליו ברור כי זה אשר זכאי לחסינות המתוארת, לסופו של החליף הפלילי, נהנה ממנה אף בשלב הביניים בו מתבקש צו זמני לחבטת החילוט. חובתו, אפוא, צד לחליף הביניים כי הוא חוסה תחת כנפיה של אותה חגנה, לא יינתן צו זמני באשר לרכוש בו נתונה לו זכות". (פסקה 8 לפסק הדין).

בשורה של פסקי דין, עמדו בתי המשפט הנכבדים על חשיבותו ותכליתו של הסעד הזמני לתפיסת רכוש מול חזכויות שנפגעות כתוצאה ממתן סעד זה. לדוגמה, ע"פ 6532/14 מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעזת חבורים (פורסם בנבו, 8.4.2018): "הסעד הזמני נועד אפוא לחבטיח את מימוש החילוט על ידי שימור מצבת נכסיו של הנאשם [...]. אל מול תכלית זו וחאינטרס הציבורי הגלום בה, עומדת הפגיעה בזכות חסניו של הנאשם – שבעת מתן הסעד הזמני נהנה מחזקת החפות". ע"פ 3558/17 חברת קדישא ליוצאי בוכרה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.07.2017), ציין כב' השופט י' דצינגר: "בבוחנו בקשת למתן סעד זמני של חילוט, על בית המשפט לנהוג בזחירות המתבקשת, שכן בידוע "הפגיעה ברכושו של אדם על-ידי גטילתו ממנו. על-מנת לחבטיח אפשרות חילוט בעתיד, היא פגיעה ברכושו ובקניינו ולפיכך יש לנקוט אותה רק באמצעי אחרון ובהיעדר אמצעים חלופיים לחבטת אותה תכלית". (בש"פ 7715/97 חגי' נ' מדינת ישראל, פ"ד (נב) 14, 17-18 (1998), ציינה כב' השופטת ט' שטרסברג-כהן: "אינני מקלה ראש בחשיבות האלמנט העונשי שבחילוט רכוש ששימש לביצוע העבירה או שגורש מכספי עבירות אולם יש לזכור, שמדובר בשלב מוקדם ובטרם הרשעה, לא בכדי גקבע בסעיף 336(א) כי חצו הזמני שבית המשפט רשאי לתת בעניין זה הוא למתן ערבויות

צווי מניעה, צווי עיקול או חוראות בדבר צעדים אחרי שיבטיחו את האפשרות של מימוש החילוט. לא בהכרח יש לנקוט את הדרכים הנ"ל לפי סדרן, אולם בסדר הבאתן יש אינדיקציה למידתיות שאותה ראה המחוקק לגד ענינו, הפגיעה ברכושן של אדם על-ידי נטילתו ממנו, על-מנת להבטיח אפשרות חילוט בעתיד היא פגיעה ברכושן ובקניינן ולפיכך יש לנקוט אותה רק כאמצעי אחרון ובחיעדר אמצעים חלופיים להבטחת אותה תכלית, כך יש לעשות בהשראת חוקייסודו בבוד האדם וחירותו ובך יש לעשות עלפי עקרון המידתיות המקובל עלינו.

11. בחתאם לקבוע בסעיף 36ג(א) לפקודת הסמים, על המבקשים חסינוג מחילוט לעמוד בשלושה תנאים לצורך חחלת החסינוג הקבועה בסעיף, הונאי הראשון, תיותם "טוען לזכות ברכוש", הונאי השני, רכישת הזכות ברכוש בתמורה, והונאי השלישי, רכישת הזכות ברכוש בתום לב. בנסיבות עניינו, המבקשים יטענו, כי החסינוג מכוח סעיף 36ג(א) חלח בעניינם, כדלקמן:

א. הונאי הראשון - מיתו חטוען לזכות ברכוש

בפרשת חורש נקבע: "ג) 'טוען לזכות ברכוש', כלשונה של פקודת הסמים, הוא כל גושח מובטח (ע"פ 1982/93 בג' לאומי לישראל בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(3) 246, 238 (1994)), וכו' מי שמחזיק בזכות קניינית או מעין-קניינית אחרת ברכוש, לאמור כי יש לו זיקת משמעותית לרכוש זה, חוכיח אותו גורם את זכותו זו, מנוע בית-המשפט, על-פי סעיף 36 לפקודה, מלהורות על חילוט או על תפסאה זמנית של חרכוש (בש"מ 6817/07 סיטבון חנ"ל, בפסקה 48 לחחלטתה של השופטת ארבל, ע"א 8679/06 חביץ' חנ"ל, בפסקה השביעית לפסק-דינו של המשנה לנשיאה א' ריבלין). " (פסקה 9 לפסק חדין).

בע"א 189/95 בג' אוצר החייל בע"מ נ' מזל אהרונג, נג(4) 199 (1999), ציין הנשיא א' ברק, מהי זכות מעין קניינית: "הפרופוזיציה שאותה אבקש לבסס היא זו, באשר מוכר מתחייב לחקנות בעלות במקרקעין או במיטלטלין לקונה, משתכללת אצל הקונה זכות שביורש, וזחי זכות "מעין-קניינית". היא פועלת כלפי צדדים שלישיים, מכוחה של זכות זו ניתן לומר כי יש לקונה "זכויות מתותיות בנכס מסוים". " (פסקה 4 לפסק חדין).

עוד מציין הנשיא ברק: "מוכר מתחייב לחקנות בעלות בנכס (מקרקעין או מיטלטלין) לקונה, מהי זכות של הקונה? תאם היא זכות אובליגטורית או קניינית? גישתי הינה, כי לשאלה זו אני תשובה אחת ויחידה, מעבר לתשובה כי חכול מותנה בחקשר שבו מתעוררת השאלה (ראה ויסמן בספרו חנ"ל, דיני קניין - חלק כללי [59], בעמ' 47). כל מושגיות היא תלוית חקשר. [...] נמצא, כי לשאלה "מה זכותו של קונה בהתחייבות לחקנות לו נכס" תהיינה תשובות שונות על-פי חקשר חנורמטיבי שבו תתעורר השאלה. [...] אכן, עלינו להתרחק מתורת משפט של מושגים (ראו דנ"מ 4603/97 משולם נ' מדינת ישראל [32]), מושגי המשפט, כגון בעלות, קניין וחיוב, אינם מציאות שאנו חייבים לקבלה כנתון, הם קונסטרוקציה מבאה לשרת את האדם, גישתנו צריכה להיות תכליתית, עלינו להתמקד במחות ולא ב"מדבקה" חפורמאלית חניתגת לח (ראה פרשת סיטין [8], בעמ' 23). עם זאת, למושגיות התאורטית חשיבה מרובה. היא מסבמת את חגיסיון האנושי המצטבר, היא מהווה נקודת מוצא נוחה לעיון ולבחינה" (פסקה 5 לפסק חדין).

בבש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' יוסף סיטבון (פורסם בנבו, 31.10.2007) (המוזכר במרשת חורש לעיל), ניתן לראות ביטוי לעניין מעמדו של נושא: "על פי פרשנותה של המדינה, על מנת שייחשב אדם ל"טוען לזכות ברכוש", נדרש כי הוא יהא בעל זכות קניינית ברכוש, ולמצער בעל זכות בנכס מסוים באופן חיוני ויחיד בינו בנושא לבין אותו נכס, פרשנות זו תואמת את לשונו של סעיף 36ג(א) למקודת חסמים, המדבר במי "שרכש את זכותו ברכוש בתמורה ובתום לב". גוסס זה של סעיף 36ג(א) מכוון לדעתו לדרגות כי זכותו של הטוען "תיוחס" לנכס ספציפי."

בת"פ (מחוזי י-ם) 3052/07 סיגמא ניסן נ' מדינת ישראל פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) (פורסם בנבו, 18.05.2011), עתרו המבקשות לביטול צו החילוט שניתן כנגד החברה שהעסיקה אותן בגין חלק מתשלום שכר עבודתן. בית המשפט שם קיבל את הבקשה לביטול צו חילוט, בקובעו, כי המבקשות הן בגדר נושאות בדין קדימה אשר זכותן עדיפה על פני זכויותיהם של נושים אחרים וכי שלילת שכרן, חורגת מתכליתו של חקיקת החילוט ומחווה בגיעה בלתי מידתית בזכויותיהן הבסיסיות: "בהלכה מאוחרת יותר, אשר ניתנה בעניין חורש (ע"פ 1428/08 ע"ד אורי חורש – המנהל המיוחד של חברת דור עדן הן בע"מ (בפירוק) ג' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], מיום 25.3.09), נקבע, כי הנושא, ככל בעל זכות מוכרת, אשר האינטרס הציבורי דורש את הצרתה, יחא מוגן מפני פגיעה שאינה תכליתית ראויה, שאינה מתחייבת, או שפגיעתה רבה מן התועלת הגלומה בה. במסק הדין נקבע, כי העיקר אינו מצוי ב"הכרעה פורמליסטית" או ב"קטגוריזציה של נושים", "הכרטיס לשער שבחומת החילוט", כלשנו של בית המשפט, יימסר לכל מי אשר נסיבות עניינו אינן מאפשרות לחילוט ולעקרונות היסוד החוקתיים להתקיים זה בצד זה. בית המשפט העליון קובע כי יש לבחון כל מקרה לגופו, על פרטיו הקונקרטיים, ולקבוע על בסיסם את נאותות הפגיעה שמסב החילוט ואת מידתה." (פסקה 9 לפסק הדין).

עוד נקבע, כי "שלילת שכרן של המבקשות אשר הרוויחו ביושר את פוט לחמן, חורגת מתכליתו של חקיקת החילוט ומחווה בגיעה בלתי מידתית בזכויותיהן הבסיסיות." (פסקה 10 לפסק הדין).

לאור הדברים האמורים, לא יכולה להיות מחלוקת בענייננו, כי המבקשים עונים להגדרת ח"טוען לזכות ברכוש. בהתאם למחווה ותכליתו של חסכם שכר הטרחה, למבקשים קיימת זכות קניינית ברכוש (חוא החלק היחסי בכספים שיתקבלו מהרכבת) החל ממועד כריתתו ומדובר, למעשה, בכספים השויכים להם ולא לנאשמים, מאותו מועד. בנוסף יטענו המבקשים, למצער, לזכות מעין קניינית ברכוש, אשר נוצרה בהסכמת הצדדים, מכוח חסכם שכר הטרחה עבור שירותים משפטיים. בענייננו, מאחר והנאשמת 2 התחייבה לחקנות למבקשת 1 בעלות ברכוש (20% מחסכום שיפסק), בעת מתן פסק הדין השתכללה אצל המבקשים זכות שביושר ברכוש, משמע, זכות מעין-קניינית.

ב. התנאי השני -

נדרש לחוכיה שרכישת הזכות ברכוש נעשתה בתמורה. לעניין זה יטענו המבקשים, כי הענקת שירותים משפטיים על ידם, משך יותר מ- 10 שנים(1), בהתאם לחסכם שכר הטרחה, הינה תמורה הנדרשת.

נדרש לחוכית, שרכישת הזכות ברכוש נעשתה בתום לב ובלי יכולת לדעת כי הוא שימש או חושג בעבירה. בנסיבות ענייננו, המבקשים יטענו, כי בינם לבין הנאשמת 2, התנהלו יחסים משפטיים גרידא - בין נותן שירות למקבל שירות, שאינם חורגים ממחלף העסקים הרגיל. יודגש, כי המבקשים לא חיו מודעים ולא יכלו לדעת, על פעולות הנאשמים המצוינות בכתב האישום, שאינן קשורות כלל לפרויקט נשוא הסכם שכר הטרחה. יוער בנוסף, כי הסכם שכר הטרחה קדם כ- 10 שנים לכתב האישום שהוגש נגד הנאשמים ואף הפרויקט נשוא הסכם שכר הטרחה, כלל אינו קשור לפרויקטים נשוא כתב האישום ומול מזמין עבודת אחר. לפיכך, מובן כי שכר הטרחה לא שימש או חושג בעבירה.

יודגש, במקרה שמדובר ברכוש שנוצר מביצוע העבירה ("רכוש אסור"), כאשר צד שלישי רכש זכות קניינית או מעין קניינית ברכוש האסור, בתמורה ובתום לב, גובר הוא על המדינת בתחילת ביניהם. קל וחומר, כאשר לא מדובר ב"רכוש אסור", כבענייננו (שחרי לרכוש אין ולו דבר עם הפרשה הנדונה בכתב האישום).

12. לאור הדברים האמורים לעיל, יטענו המבקשים, כי קיימת להם זכות קניינית ו/או מעין קניינית ברכוש (הוא שכר טרחתם), אשר נרכשה בתמורה ובתום לב. לפיכך, יש לחזיל עליהם את חסיג הקבוע בסעיף 336(א) לפקודת חסמים ובכך לא יחולט רכושם של המבקשים ובכך גם תמנע פגיעה בזכויות המבקשים.

13. בנוסף, יטענו המבקשים, כי חל בעניינם גם חסיג הקבוע בסעיף 336 לפקודת חסמים. סעיף קטן א' קובע: "מי שטוען לזכות ברכוש שחולט למי סעיפים 336 או 337 (להלן בסעיף זה - המבקש), ולא חוזמו להשמיע את טענותיו לענין צו החילוט רשאי לבקש מבית המשפט שציוות על החילוט - לבטל את הצו". בנסיבות ענייננו, המבקשים לא חוזמו להשמיע את טענותיהם לענין צווי התפיסה וגם בשל כך, מתבקש בית המשפט הנכבד לבטל את צווי התפיסה שניתנו לגבי רכוש המבקשים.

סייגים לחילוט מכוח חוק איסור חלבנת חון

14. חן בקשת החילוט בכתב האישום וחן חבקשה, מתבססות על חוק איסור חלבנת חון, למרות שהנאשמים לא חורשעו. לפיכך, יתייחסו המבקשים לחוק זה לחלן, וינסו להקיש ממנו לענייננו.

15. המסלול לחולת חוראות סעיפי חוק איסור חלבנת חון, למניעת חילוט, חוזר בבית המשפט העליון הנכבד בע"א 8679/06 ולדימיר הביץ' ו-233 אה' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבן, 30.12.2008) (להלן: "פרשת הביץ'"), "חוק איסור חלבנת חון מציע שני מסלולים למניעת חילוטם של כספים על-פי החוק. המסלול הראשון קבוע בחוראת סעיף 21(א) לחוק [...] מסלול זה בולל זכות שימוע המופיעה בחוראת סעיף 21(ד) לחוק: "... כפי שיפורט לחלן בענייננו. "המסלול השני מקורי בסעיף 336 לפקודה והוא מוחל על הסדר החילוט הקבוע בחוק, בשינויים המחויבים, מכוח חוראת סעיף 23 לחוק", כפי שפורט לעיל בענייננו.

16. סעיף 21(א) לחוק איסור חלבנת חון קובע: "חורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 3 או 4, יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי נוסף על כל עונש יחולט רכוש מתוך רכושו של הגידו)...".

בפרשת חביץ, נתן בית המשפט הנכבד פרשנות ל"נימוקים מיוחדים" כמשמעותם בסעיף 21(א) לחוק איסור חלבנות חון חני"ל: "ניתן יהיה לחביר ב'נימוקים מיוחדים' חמצדיקים מניעת חילוט מקום שבו חתכלית תרחבת מוגשמת דווקא על ידי אמצעים אחרים ולא על ידי חילוט... היבט מרכזי שאינו מושג באמצעות מימוש החילוט הוא הקטנת הפגיעה החברתית שנגרמת מהתופעה העבריינית... מתוך תמיסת תכליתו של תרחבת של חסדר החילוט שבחוק, נראה לי כי 'נימוק מיוחד' חמצדיק מניעת חילוט או גריעת ממנו עשוי להימצא במקום שבו הצורך להפנות את תרכוש התפוס, לטובת הקטנת הפגיעה החברתית שנגרמת מתפעילות העבריינית, עולה על הצורך ליצור תלתעת... (שם, פסקה 9) [...]. על נושים הטוענים ל'נימוקים מיוחדים' לחצביע על פגיעה החורגת מעבר לפגיעה המוגנת מאלית בהם..." (שם, פסקה 10). בהתאם לאמור, המבקשים יטענו, כי חילוט כספי שכר טרחת של עו"ד, יגרום להגדלת הפגיעה החברתית, מאחר ומדובר בפגיעה בענף עורכי הדין הנותנים שירותים משפטיים, אשר יחששו ליתן שירותים אלו (בייחוד בייצוג במשפט פלילי), לאור אפשרות החילוט.

17. סעיף 21(ג) לחוק איסור חלבנות חון קובע, כי: "לא נמצא רכוש של הגידון למימוש צו החילוט במלואו, רשאי בית המשפט לצוות על מימושו של הצו מתוך רכושו של אדם אחר, שהגידון מימן את רכישתו או שהעבירו לאותו אדם בלא תמורה, לא יצווה בית המשפט כאמור לגבי רכוש שמימן או שהעביר הגידון לאותו אדם לפני ביצוע העבירה שבשלה הורשע, ושלגביה ניתן צו החילוט."

המבקשים יטענו, כי תנאי סעיף 21(ג) לחוק איסור חלבנות חון חני"ל לא מתקיימים בעניינם, תרכוש - שכר טרחת עורכי הדין - התקבל בתמורה לעבודתם הרבה, לא מומן על ידי הנאשמים ואינו קשור כלל לעבירה בגינת הואשמו הנאשמים ולפרויקטים המוזכרים בכתב האישום.

18. סעיף 21(ד) לחוק איסור חלבנות חון קובע, "לא יצווה בית המשפט על חילוט רכוש כאמור בסעיף זה אלא לאחר שנתן לגידון, לבעל תרכוש, למי שהרכוש נמצא בחזקתו או בשליטתו ולמי שטוען לזכות ברכוש, אם הם ידועים, הזדמנות להשמיע את טענותיהם."

בפרשת חביץ' נדונה גם השאלה, מיחו חטוען לזכות ברכוש: "באשר למיחות הטוענים הרשאים מכוח תוראת סעיף 21(ד) לחוק להתנגד לחילוט בטענה שמתקיימים 'נימוקים מיוחדים', [...]. בפרשת סיטבון, אשר עסקה במסלול השני (סעיף 36ג(א) לפקודה) ('המניעה האבסולוטי'), נקבע כאמור כי 'חטוען לזכות ברכוש' הוא בעל זכות קניינית בנכס או זכות בנכס מסוים, פרשנות דווקנית זו תואמת את האופי המחייב של המסלול השני המצווה את בית המשפט להימנע מחילוט, ברם, פרשנות זו לתוראת סעיף 21(ד) לחוק שעניינת מיחות הרשאים להתנגד לחילוט, כך נראה, אינה נדרשת ואף אינה ראויה בכל תכוד במסלול הראשון, וזאת משני טעמים. ראשית, הפרשנות הדווקנית אינה נדרשת נוכח שיקול הדעת הרחב שניתן לבית המשפט במסגרת המסלול הראשון. [...]. שנית, הפרשנות הדווקנית של התיבות 'חטוען לזכות ברכוש' אינה ראויה נוכח הצורך להתאים את פרשנותה של תוראת סעיף 21(ד) למיחות תרכוש ולמיחות בעלי הזכויות בו שעלולים להיפגע מחילוט. הצורך להתאים את מתן האפשרות להתנגד לחילוט למיחות בעלי הזכויות ברכוש התפוס שעלולים להיפגע ממנו ולחיקף הגרחה של מסת הנכסים הצפויים לחילוט מחייב, לדעתי, לפרש את התיבות 'חטוען לזכות ברכוש' בסעיף 21(ד) לחוק באופן רחב יותר שיקוף את כל בעלי הזכויות במסת הנכסים

הכללית של הגידון, ולא רק בעלי זכויות קניין ברכוש התפוס." (פסקה 8 לפסק הדין), ראה גם דני"פ 8439/10 מדינת ישראל נ' אלון כחן (פורסם בגבו, 22.02.2011).

בענייננו וכפי שנטען בהרחבה לעיל, המבקשים עוגים לחגדרת "הטוען לזכות ברכוש". לפיכך, מאחר ולא ניתנה להם הזדמנות להשמיע את טענותיהם, מתבקש בית המשפט הנכבד לחזור על ביטול תפיסת הרכוש.

19. במסגרת ת"פ (מחוזי ת"א) 13742-04-11 מדינת ישראל נ' נסים דז'לדטי (פורסם בגבו, 17.02.2016) (להלן: "פרשת דז'לדטי"), טען ב"כ הנאשם לזכותו בכספים שנתפסו על ידי המאשימה מכוח סעיף 21(ד) לחוק איסור חלבנות חוץ. טענותיו של ב"כ הנאשם היו, כי התבסס בתום לב על כך שבידי הנאשם מצויים כספים לתשלום שכ"ט (אשר לימים, נתפסו על ידי המאשימה), כי אין מדובר בכספי עבירה וכי כלל הסיבות והנימוקים שפירט בבקשתו מחוויים "נימוקים מיוחדים" בגינם יש להימנע מחילוט הכספים המיוחדים לתשלום שכר טרחתו.

מנגד, טענותיה של ב"כ המאשימה היו, כי שכ"ט חינו חוב בין הנאשם לבין עורך דינו ולפיכך, המאשימה אינה צד לו ואין ב"כ הנאשם יכול להסתמך על הכספים שנתפסו, וכי שכ"ט אינו מהווה "חקטנה חפיעה החברתית שנגרמה מחפעילות העבריינית", כנדרש בפרשת חביץ.

בהחלטת מיום 17.2.2016 (במקביל למתן גזר הדין), קיבל בית המשפט המחוזי הנכבד את בקשתו של עו"ד ישראל, באופן שהכיר בזכותו לקבל שכר טרחה בגובה של 1,650,000 ש"ח בתוספת מע"מ, מתוך הכספים התפוסים. כבי' השופטת אמסטרדם ציינה, כי "חטענה לזכות בכספים מתבססת על 'זכות מברעת בהם' במפורט במס' דין חביץ. [...] החליבים שהתנתלו בפני, אכן מגבשים את זכותו המברעת של עו"ד משת ישראל בכל הנוגע לתיק דגן. במס' ד חביץ קבע בית המשפט העליון כי ביישום מנגנון החילוט שבחוק איסור חלבנות חוץ יש 'לפרש את חתיבות 'הטוען לזכות ברכוש' בסעיף 21(ד) לחוק באופן רחב יותר שיקיף את כל בעלי הזכויות במס' הנבסטים הכללית של הגידון, ולא רק בעלי זכויות קניין ברכוש התפוס'..." (פסקה 9 לפסק הדין).

"עיקר המחלוקת נסבה על השאלה האם ניתן לראות "נימוקים מיוחדים" המצדיקים העברת כספים לידי הסגור, חלף חילוטם, בהקשר האמור, קביעת כלל משפטי המונע לעשות כן בכל מקרה ומקרה, משמעת שלילה מעשית של הנאשם מלהעמיד לעצמו סגור..." (פסקה 10 לפסק הדין).

"המאשימה הפנתה להחלטת בית המשפט העליון ברע"פ 1047/12 עו"ד מגהם רובינשטיין נ' מדינת ישראל [פורסם בגבו] (ניתנה ביום 11.03.2012). שם היה מדובר בכספים שעל פי חטען מקורם בעבירות מרמה שיוחסו לנאשם. בית המשפט סבר שיהיה חוסר הגיונות בכך ש"מגזילת הזולת יממן המבקש את הגנתו, לכאורה. [...] בענייננו, מדובר בעבירת של חלבנות חוץ על ידי חסרתת זכות בעלי הרכוש, ובכספים שיועדו לביצוע עבירה, להבדיל מבכספים שהושגו בעבירה. הבעלים לא טען לזכות בהם, שהרי נעלם, וספק אם יופיע, ועל כן אינו צפוי לקבלם חזרה בעין. המאבק אפוא הוא בין חילוט מלא לטובת חרשות לבין חילוט חלק מהכסבים לטובת עו"ד בגין שכר טרחתו. גסיבות אלו מצדיקות העמדת נקודת איזון שונה בהפעלת שיקול דעתו הרחב של בית המשפט במסגרת חליץ החילוט. בהקשר זה, יש לבחון את הבקשה בראי החליץ חספסימי, שכר טרחה המבוקש בתיק זה, [...] מחציתו לפי חסכם מיום 14.07.2013 (נסמך 1) ומחציתו לפי חסכם מיום 15.07.2013, שגו החסכמים נושאים את חתימתו של הנאשם. חיקפם של חכסבים התפוסים – גבוה, ואף

החילוט המבוקש גבוה משמעותית משכר הטרחת המבוקש. לא ניתן אף לומר שמדובר בדרישת סכום חסרת פרופורציות להיקף העבודה שהושקעה, באופן המלמד על חשש לחוסר תום לב או לחסרת עובדות מבית המשפט. [...] (פסקאות 11-14 לפסק הדין).

20. במסגרת ע"א 7375/16 ולנטינה זברגקו נ' מדינת ישראל (פורסם בגבו, 15.11.2016), שחוגש על פרשת דז'לדטי, נתן בית המשפט העליון הנכבד תוקף של פסק דין להסכמת הצדדים הרלבנטיים, כי שכר הטרחת הנ"ל יועבר לידיו של עו"ד ישראל.

21. ניתן ללמוד לענייננו מפרשת דז'לדטי, אם שם שוחרר שכר הטרחת לעו"ד ישראל, קל וחומר שבענייננו יש לשחררו למבקשים, שחרי בפרשת דז'לדטי דובר בייצוג בחליץ הפלילי הרלבנטי והרכוש שנתפס מקורו בעבירה, ואילו בענייננו, מדובר בייצוג בחליץ אזרחי אשר אינו קשור כלל לחליץ הפלילי והרכוש שנתפס לא קשור לעבירה כלל. לפיכך יטענו המבקשים, כי הכספים שנתפסו באמצעות הסעד הזמני, נשאו חבקה, חנים כספים אשר שייכים למבקשים ואינם תולדה מעבירה ויש לשחררם למבקשים, שחם בעליהם ממועד כריתת חסכם שכר הטרחת.

לסיכום

22. כפי שפורט לעיל בהרחבה, למבקשים קיימת זכות קניינית ו/או מעין קניינית בכספים שנתפסו מרגע חתימת הצדדים על חסכם שכר הטרחת וכספי שכר הטרחת מעולם חיו כספים השייכים לנאשמים.

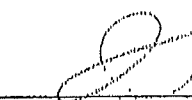
23. לבקשת זו חשיבות יתר, לאור העובדה, כי הכספים שחולטו אינם שייכים לנאשמים, אין מקורם בעבירה ואינם נשוא כתב האישום.

24. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד, להורות על ביטול חצו הזמני שניתן בנושא, כך שישוחרר סך של 2,463,494 ₪ מוחכספים, המחווה את שכר טרחת המבקשים (גבול ליום 25.11.2019) ויועבר אליהם.

25. לבית המשפט הנכבד חסמכות העניינית והמקומית לדון בבקשה דנא, בחתאם לסעיף 136 לפקודת חסמים.

26. כמו כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבה בתשלום חוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד ליום התשלום בפועל, בגין בקשה זו.

חיום 26.12.2019

שלום עודי, עו"ד
ד"ר משה וינברג ושות', עו"ד ונוטריונים
ב"כ המבקשים

תוכן עניינים לנספחים

| מספר
נספח	שם נספח	עמוד
א'	חשכם שכר חטירה מיום 11.3.2009	2
ב'	מכתב חמבקש 2 למבקשת 1 מיום 3.3.2013	4
ג'1	מכתב דרישה לרכבת ישראל מיום 25.11.2019	6
ג'2	מכתב תגובה מאת רכבת ישראל מיום 23.12.2019	11
ג'3	מכתב תשובה לרכבת ישראל מיום 24.12.2019	14

נספח א'

הסכם שכר הטרחה

מיום 11.3.2009

ד"ר משה וינברג ושות'
עורכי דין ונוטריון
DR. MOSHE WEINBERG & CO.
LAW OFFICES & NOTARY

DR. MOSHE WEINBERG ד.ת.מ.
GUY WEINBERG L.L.B., M.A. (COMMON)

ד"ר משה וינברג, עו"ד
גיא וינברג, עו"ד והלמן

YATA DASSE L.L.B.,
NIDAL DAUD L.L.B.,
KAREN TAL L.L.B.,
ITZIK OTER L.L.B.,
ITAY SINGER L.L.B.,
ITAT YONAYOV L.L.B.,
INBAL ZALUF L.L.B.,
OSHIRI MANIKRIZ L.L.B.,
DORIT POLLAK L.L.B.,
YOSSEF BARDA L.L.B.,
YANIV H. TOYERMAN L.L.B.,
YANIV DIRENDAUM L.L.B.,
NETTA MEHL L.L.B.

* ALSO MEMBER OF THE NEW YORK BAR
NA/1/1148
11.3.09

נפח דסח, עו"ד
גוראל דאוד, עו"ד
קדן טל, עו"ד
איציק עומר, עו"ד
איתי יונגור, עו"ד
יפעת יונגור, עו"ד
ענבל זלור, עו"ד
אורשי מניקריז, עו"ד
דורית פולק, עו"ד
יוסף ברדא, עו"ד
יגית חיים טוירמן, עו"ד
יגית בירנבאום, עו"ד
נטע מל, עו"ד

נ.נ.
לכבוד

בני ברק, עיר ופנתון בע"מ
אצל מר אפרים ווגדן, עו"ד
רח' הנרייטה סולד 8 א'
באר שבע
נ.נ.

הסכם שבר טוחה

בגין טיפולנו המשפטי בענין חגשת תביעת נגד רכבת ישראל בקשר לפרויקט מסילת רכבת נער-בייש קטע ג' בערכאה ראשונה בלבד תשלמו לנו שכר טרחה בסך של 20% ממח שיתקבל בפועל. בגין טיפולנו המשפטי ולא פחות מ- 150,000.00 ש"ח אשר ישולמו כלחלו 100,00.00 ש"ח מיידי (ליום 11.3.09) ו- 50,000.00 ש"ח בשיבת ק.מ. ראשונה וחוצאות בחתאם לתגאים המפורטים לחלו:

1. בנוסף לשכר טיפולנו תשאו בכל החוצאות חקשורות לטיפול בענין חגיל.
2. אנו נוציא לכם חשבונית תקופתיים מפורטים בענין החוצאות. (החוצאות כוללות צילומים, שלחוחות, שיחות טלפון, אגרות של רשויות שונות וכו').
3. לשכר טיפולנו ולחוצאותינו יתווסף מע"מ בשיעורו חקבוע בחוק.
4. כל חשבון יפרע בתוך 10 ימים ממועד משלוח.
5. במקרה וחשבון שיוצא לכם לא יפרע מנדש במועדו נשמרת לנו הזכות, על פי שיקול דעתנו לחמסין כל טיפול בעניינכם באופן חלקי או מלא עד שיוסדר חגין לשביעות רצוננו חמלאה.

בכבוד רב ובברכה,

ד"ר משה וינברג, עו"ד
ד"ר משה וינברג ושות', עו"ד.

10.10.13
doo.חטבט שבט.9

נספח ב'
מכתב המבקש 2
לבקשת 1 מיום
3.3.2013

משרד עורכי דין
משרד עורכי דין

משרד עורכי דין - אפרים ווגדן
EFRAIM VOGDAN - LAW OFFICE

EFRAIM VOGDAN, Adv.
GENADI OZERJANSKI, Adv.

Beer Sheva, Henrieta Gold 8A, st.

TEL: (072-8) 6281739, 6281825

FAX: (072-8) 6275657

P.O.B: 10098 CODE 84001

אפרים ווגדן, ע"ד
גנאדי אזרז'נסקי, ע"ד

באר שבע, דח' תגריטח סולד 8 א', קומה 3
בית "רסקו טיט" מוקד 84894
טל': 08-6281739, 08-6281825
פקס: 08-6275657
ת.ד. 10098 מוקד 84001

E. MAIL: e.vogdan@gmail.com

=====

תאריך: 3 במרץ 2013
מספר: 2608 / 50 / א

לכבוד
ד"ר משה וינגברג, ע"ד
שד' רוטשילד 135
ת.ד. 23167
תל-אביב 61230
ח.ג.

חגדון: ת.א. 10-01-23120 ביק"ש מחוזי תל-אביב
ביבוי כבישים ו' רכבת ישראל

למען הסדר הטוב אני חוזר על המוסכם ביגו כי משרדי יקבל שליש מכל שכר טרחה שיקבל
משו"ד בעניין התיק שבנדון.

לכבוד דב,
א. ווגדן, ע"ד

F:\docs\ldla\תכנון לפרויקט 55-2608-משרד וינגברג.doc

7 ספר

DR. MOSHE WEINBERG & CO.
LAW OFFICES & NOTARIES

ד"ר משה וינברג ושות'
עורכי דין ונוטריונים

DR. MOSHE WEINBERG D.JUR.
DR. GUY WEINBERG LL.M., Ph.D (ECON.)
DEDI WEINBERG LL.M.

YAARIT BARNAN LL.M.
SHAMGAR HAGAY LL.M.
IRIS BIBI LL.M.
CHEMIDA AVSHALOM LL.M.
CHEN MOSHE LL.M.
EDEN REVIVO LL.M.
AVIA HECHT LL.M.
RAZ DORON LL.M.
SHALOM UDI LL.M.
TOMER BALASH LL.M.
SALI BARANES LL.M.
ARTUR WELDSHTEIN LL.M.
EDEN MAMAN LL.M.
LIONEL DAMOLKAR LL.M.
HANI SHEMES LL.M.
SHAMAR AVISAR LL.M.
IDAN ELHARAR LL.M.

* ALSO MEMBER OF THE NEW YORK BAR

28.11.2019
ש.ג. 1148/1

ד"ר משה וינברג, עו"ד
ד"ר גל וינברג, עו"ד וכלכלן
ד"ר וינברג, עו"ד

יערית ברנן, עו"ד
שמגר חגי, עו"ד
אוריס ביבי, עו"ד
חמדה אבשלום, עו"ד
חן משה, עו"ד
עדן רביבו, עו"ד
אביה חפץ, עו"ד
רז דורון, עו"ד
שלום עוזי, עו"ד
הומה בלאיש, עו"ד
סאלי ברנש, עו"ד
ארתור פלדשטיין, עו"ד
עדן מאמן, עו"ד
ליונל דמולקאר, עו"ד
חנני שמש, עו"ד
שחר אבישר, עו"ד
עידן אלחרר, עו"ד

** נוטריון

מבלי למנוע בזכויות -
בפקס 03-7111700

לכבוד
מר שלמה מנחם, עו"ד
מועד עורכי דין ונוטריונים
שד' רוטשילד 46
תל אביב, 66888

ח.נ.

הנדון: ע"א 7649/18 ו- 7729/18 ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ נ' רכבת ישראל

בשם מרשתי, ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, חריני לפנות אליך בדברים, בקשר עם חענין שבנדון, כדלחלן.

1. ביום 20.11.2019 ניתן פסק דין בערעורים שבנדון (לחלן "פסק חזיון"). פסק חזיון חתקל חיום במשרדנו.

2. בהתאם לפסק חזיון, מרשתי, רכבת ישראל בע"מ, נדרשת בזאת לחענין ליד מרשתי, עד ולא ואחר מ-7 ימים ממועד תאריך מכתבי זה, סך של 11,277,781 ש"ח, משוערך נכון למועד מכתבי זה, בחמחאח למקורות משרדנו - ד"ר משה וינברג ושות', עורכי דין ונוטריונים כפי שיפורט לחלן.

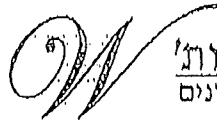
2.1. סך של 9,639,103 ש"ח חמורכב מקרן של 8,030,227 ש"ח בתוספת הפרשי ריבית וחצמדה מיום חגשת חתובענה (18.1.2010) ועד למועד מכתבי זה.

חעתק תחשיב תשלום הפרשי ריבית וחצמדה, רצ"ב פנספת א' למכתבי זה.

2.2. סך של 1,638,647 ש"ח, חמחוח את סך חמע"מ חמוצווסף לסעיף 2.1 למכתבי חניל.

3. יובחר, כי כל חסכומים שחובאו לעיל משוערכים נכון למועד מכתבי זה ויש לשערכם במדויק עד למועד חתשולם במועד.

ד"ר בגין 82, בית אופקים - קנמת 4, תל-אביב, 6718829 | טלפון: 03-6853071, פקס: 03-6856688
82 BEGIN Rd, OPAKIM Building - 4th floor, Tel-Aviv, 6713829, ISRAEL | Tel: +972-3-6853071, Fax: +972-3-6856688
www.Mivolinberg.co.il | info@Mivolinberg.co.il

4. אודה לטיפולך בחקדט.

5. אין באמור במכתבי זה ובמה שאינו אמור בו כדי לחוות כל חודאח ו/או ויתור על זכות ו/או טענת המגיעה למרשתי לפי כל זין.

בכבוד יב ובברכה,

ארתור פליקסטיין, עו"ד

ד"ר משה וינברג ושות', עורכי דין ונוטריונים

R:\doofiles\1 (148) אומכתג לדרישות תשלום מסק חזין-ערינו-11.11.25

25/11/2019

במוספת הצמודה לריבית משפטיה משתנה

חופק ע"י עו"דכנית זו

ד"ר משה יונברג ושות' ע"ד ונוטריונים
 דרך מנחם בגין 82, בית אופקים ת"א, 67138, 03-6853071, 03-6856888 פקס

26/11/2019

חישוב חוב בחליף משפטי-מאפולט-חמשר

9,207,827	9,184,70	22,921.3	1	9,211,720	33870829.77	34076761.83	3/08/2014	10/4/2014
9,234,893	9,211,72	23,173.1	1	9,211,720	34076761.83	34076761.83	3/09/2014	10/7/2014
9,221,166	9,193,71	27,455.1	1	9,211,720	34010140.39	34076761.83	1/01/2015	1/01/2014
9,285,647	9,193,71	91,937.1	משתנה	9,211,720	34010140.39	34076761.83	1/01/2015	1/01/2014
9,284,994	9,193,08	91,930.8	1	9,285,647	33871038.3	34010140.39	1/01/2016	1/01/2015
9,284,994	9,193,08	91,930.8	משתנה	9,285,647	33871038.3	34010140.39	1/01/2016	1/01/2015
9,359,172	9,266,25	92,916.4	1	9,284,994	33803084.65	33871038.3	1/01/2017	1/01/2016
9,359,172	9,266,25	92,916.4	משתנה	9,284,994	33803084.65	33871038.3	1/01/2017	1/01/2016
9,452,784	9,359,17	93,591.7	1	9,359,172	33803084.65	33803084.65	1/01/2017	1/01/2016
9,452,784	9,359,17	93,591.7	משתנה	9,359,172	33803084.65	33803084.65	1/01/2018	1/01/2017
9,547,292	9,452,78	94,527.6	1	9,452,784	33803084.65	33803084.65	1/01/2018	1/01/2017
9,547,292	9,452,78	94,527.6	משתנה	9,452,784	33803084.65	33803084.65	1/01/2019	1/01/2018
9,627,332	9,547,29	80,040.3	1	9,547,292	33803084.65	33803084.65	1/11/2019	1/01/2018
9,559,062	9,547,29	11,770.6	7.6	9,547,292	33803084.65	33803084.65	2/11/2019	1/11/2019
9,639,103	9,547,29	91,810.9	משתנה	9,547,292	33803084.65	33803084.65	2/11/2019	1/01/2019

סיכום כללי

8,030,227.00	
1,038,293.46	
570,682.59	
9,639,103.05	

החישוב נעשה לפי חוק ריבית וחצמדה

שיעורי הריבית: עד 09/02/1984 3%, עד 13/04/1989 4% ריבית לא צמודה,

עד 01/06/1993 8% צמוד לפני פס"ד, 10% צמוד אחרי פס"ד

החל מ 01/06/1993 4% צמוד לפני פס"ד, 5% צמוד אחרי פס"ד

החל מ 01/04/2003 הריבית משתנה כל רבעון בהתאם לפרסום החשב הכללי

כל הריביות מ 01/04/2003 צמודות ומצטרפות לקרן אחת ל-12 חודשים (ריבית דריבית שנתית)

נספח ג'2
מכתב תגובה מאת
רכבת ישראל
מיום
23.12.2019

23-12-2019

א/ח ארז ארז

רסטורציה ושיפוץ
משרד עורכי דין

חודעת פקסימיליה

אלו:	מחלקת פלדשטיין, מ"ד
פקס:	03-6886688
טלפון:	03-6886071
מחנה:	שלמח מחנה, מ"ד
הגשמה:	מ"א 7649/18 בתי כפרים נ' רכבת ישראל
תאריך:	28 בדצמבר 2019
עמודים:	1+1

הורגיו של משפחתו הוא סוד, מיועד למעט בלבד, תשם להיות מוגן מחסיון משפחתי או מכוון דין אזרחי אם אתר חנינון המיועד, אסור לך לקרוא, להעתיק, לחלק, לגלות, או לשמור את המסמך הזה. אנו דורשם לנו מידית על קבלתו בעמות של המסמך, חודרת.
The contents of this facsimile are: (i) confidential; (ii) for the use of the recipient only; and (iii) may be protected by legal privilege or other applicable law. If you are not the intended recipient do not read, copy, distribute, disclose or retain this facsimile for any purpose, and please notify us immediately.

48 Rothschild Blvd., Tel-Aviv 66888, Israel
Tel +972.(0)3.7111700
E-mail: mail@rsc.co.il

שדרות רוטשילד 48 תל-אביב 66888
פקס: +972.(0)3.7111700
Web: www.rsc.co.il

קאמרי (א) 10124 28/12/19

22 000

רוטנברג ושות'
משרד עורכי דין

22 בדצמבר 2019
מספר: 8247966

מספר: 08-6886588

לכבוד
אריאל פלדשקוביץ, יו"ר
משרד רוטנברג ושות'
ד"ר בגין 22 (בית אומקיה)
תל אביב 6213822

ר"מ

הגדלה: 7649/18 מיני מבישים נ' רבנות ישראל
שמואל: 25.11.19 שלום מיום

בשם מרשוננו, רבנות ישראל בע"מ, חיינו פוגים אליך בדלקמן:

1. את דו"תים את דו"תושיב המפורט במסמכים שבטמך.
במסגרת פסק דין של בית המשפט העליון, פורטון הסכומים אשר נפסקו
לשירות מרשוננו, בסך כולל של 8,030,227 ש"ח, בתוספת חצמדה וריבית.
2. בשום מקום לא נקבע כי יש לחוסף על סכומים אלה את חמעי"מ, נחפון
הוא. בית המשפט העליון טרח וחדגיש כי סכומים אלה ישולמו למרשוננו,
יוסכומים אלו בלבד (ראו, בין היתר, את שנקבע בסעיפים 108-108
לפסק דין).
3. ממילא, נזמח כי דיון לעיל הוא חסר תועלת בשלב זה, כיוון שלמטב
ידיעתה של מרשוננו, קיים צו לתפיסת מטמם אלו נרמח כתב האישום אשר
דוגש גג מרשוננו ובעלות (דבר אשר בא לדי גיטוי בוחללות בית המשפט
מיום 12.8.19 בצ"מ 19-02-20546).
4. למותר לציין כי בזינדר החלטת אחרת של בית משפט, הרבנות לא נדון
ידח לייקופתה חצו חממו בדרכ של תשלום חכמים ישירות למרשוננו.
לפיכך, לשם קבלת חכמים - קל וחומר ישירות למשירים חלף ונלכד
חכמים אלו - מרשוננו כירשת להמציא לנו החלטת שיפוטית חמאשויות
מנולה לאמור.
5. מובן כי אין באמור במכתבנו זה, או השאנו אמור בו, בכדי לתווך ויתור על
כל זכות, שעה או זישה של מרשוננו, או גבוי למצותו.

במסגרת רג ובמ"ח,

שלמה מלך, עו"ד
רוטנברג ושות', משרד עורכי דין

הגדלה: 7649/18 מיני מבישים נ' רבנות ישראל
שמואל: 25.11.19 שלום מיום
yorayna@ruat.co.il

מימון רוטנברג
שירן חצוג *
אריאל נוגר
מוטב אר
נילו מלשפולטסקי *
גאל קווח
אמיר וג *
חיים נשר *
שלמה מלך *
גאל מלדורף
גילן מוט *
ארי נדו
אלון טולביו
אית שחר *
עופר קין *
אחי מוריצון
אמיר סלמון
טלי בר-לב
נצח ברג
עוזר ענתני
גוי מאלית
מלך דרומטין
הר דולדור
גאל וילשסקי
אחי דורשולי
טל מוקס
אל זינדר
שיר צור

* מוסמך במשפט
ג. גיל רשין לנרמח
ד"ר גג דור
+ 800000000 (לא מעיל) בגולית
0111111

תגדל אלו, קומח 12
שיר חשור 4
תל אביב 6888812

טל: 0723.711.1711
פקס: 0723.711.1700
mailto:ruat@ruat.co.il
www.ruat.co.il

(11/23/2019 10:14)

נספח ג' 3
מכתב תשובה לרכבת
ישראל מיום
24.12.2019

DR. MOSHE WEINBERG D.JUR.
DR. GUY WEINBERG LL.M, Ph.D (ECON.)
DEDI WEINBERG LL.M

ד"ר משה וינברג, ע"ד
ד"ר גיא וינברג, ע"ד וכלכלן
דדי וינברג, ע"ד

YAARIT BARNAN LL.M
SHAMGAR HAGAY LL.B
IRIS BIBI LL.B
CHEMPA AVSHALOM LL.B
EDEN RAVTVO LL.B
AVIA HECHT LL.B
RAZ DORON LL.B
SHALOM YUDI LL.B
SALI BARANES LL.B
ARTUR FELDSHTEIN LL.B
EDEN MAMAN LL.B
LIONEL BARNYOLKAR LL.B
SHAHAR AVISAR LL.B
DAN ELHARAR LL.B
GUY LEVIN LL.B
ADAM LEMBERGER LL.B

נעירית ברנן, ע"ד
שמגד חגי, ע"ד
איריס ביבי, ע"ד
חמדה אבשלום, ע"ד
עדן רביבו, ע"ד
אביה חכט, ע"ד
יו דורון, ע"ד
שלום ערדי, ע"ד
סאלי ברנא, ע"ד
ארתור פלדשטיין, ע"ד
ענן קמון, ע"ד
ליונל ברנוולקר, ע"ד
שחר אבישר, ע"ד
עידן אלחרי, ע"ד
גיא לוין, ע"ד
אדם למברגר, ע"ד

* ALSO MEMBER OF THE NEW YORK BAR

** נוטריון

24.12.2019
א.ש.1148/1

מבלי לפגוע בזכויות -
מקום: 03-711700

לגבול
מ"ר שלמה מנחם, ע"ד
משרד עו"ד רותנברג ושות'
שד' רוסטשילד 46
תל אביב 66883

ח.ג.

הגדרון: ע"א 7649/18 ו- 7729/18 מבלי בפגוע ע"פ ופיתוח בע"מ נ' רבבית ישראל

(סימוכין: שלום מיום 28.12.19)

בשם מרשתי, בידי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, חריג לפגוע אליך בדברים, בקשר עם העניין שבגדון, כדלחלן:

1. במענה למכתבך שבסימוכין, אבקש להבהיר בעניין המע"מ, כי טעות בידך.
2. ראשית, אבקש להפנות תשומת ליבך לפרק "סוף דג"ר" המצוי בעמ' 76 במסק-דין של בית המשפט המחוזי בת"א 23120-01-10 (לחלן) "פסיקה בית המשפט קמא", נשוא הערעורים שבגדון, בו ניתן לראות את מידוט הסכומים שנפסקו לטובת מרשתי תחת כל ראשי חנוק, וכן תשומת ליבך בנוסף להפסק בסיפא, כי: "לכל הסכומים יתווספו מע"מ כדין...".
3. מכאן, אבקש להפנות תשומת ליבך לסעיפי מסק-חדין שבגדון כדלקמן:
 - סעיף 34 - כבי' השופט אי שטיין טרח להדגיש, כי: "... ונעמיד במקום פיצוי זה את חפיצו המוסכם בסך של 20,000 ש"ח בתוספת מע"מ".
 - סעיף 66 - בו מצוין, כי: "... נאשר החלטתו של בית משפט קמא לחייב [...] ונדרח את ערעורי הצדדים בסוגיה זו".
 - סעיף 86 - בו מצוין, כי: "... לאשר את זכאותה של ביג'י כבישים לקבל [...], כפי שנפסק על ידי בית משפט קמא...".
4. עיינו חרואות, כי לסכום הנפסק לטובת מרשתי בסעיף 34 למסק-חדין שבגדון, מודגש כי יתווסף מע"מ, כמו כן, סעיפים 66 ו- 86 למסק-חדין שבגדון, משאירים את פסיקה בית המשפט קמא על כנה

5. לאור כל המפורט לעיל, אנו דוחים את טענתך במכתבך שבסימוכין ועומדים על דחיבתנו, כפי שזכרנו לך בדרישת חתשולם מיום 1.1.25.

6. למותר לציין כי אין באמור במכתבי זה ובמה שאינו אמור בו כדי לחוות כל הודאה ואו ויתור על זכות ואו טענה תגלית למרשתי לפי כל דין.

בבבון וזה ובב"ח,
אדלדור פבדשטיין, עו"ד
ד"ר משה וינברג ושות', עורכי דין ונוטריונים

(48) $\lambda \in \text{dom}(\text{f}) \Rightarrow \text{f}(\lambda) \in \text{ran}(\text{f})$ - סוגיות חמ"ט, 23.11.19

נספח 3

העתק עמדת לשכת עורכי הדין כפי שהוגשה בערעור מיום 2.2.2021

בעניין שבין:

לשכת עורכי הדין בישראל

על ידי ב"כ עוה"ד יעל גרוסמן ו/או גיל דחוח ו/או אורי גולדמן
ו/או אביה אלף ו/או ליה פלוס
מרחה' דניאל פריש 10, תל-אביב
טלפון: 03-6362218; פקס: 1533-6362218

וכן באמצעות עו"ד ערן גולן (מ.ר 35483)
ו/או לירז סבן (ממשרד עורכי הדין קסוטו ושות')
מרחוב הירקון 113 תל אביב
טלפון: 0772112212; פקס: 03-5161198

המבקשת

לבין:

1. ד"ר משה וינברג ושות'

2. עו"ד אפרים ווגדן
באמצעות משרד עו"ד ד"ר מ. וינברג ואח'
דרך מנחם בגין 82, ת"א
טל: 03-6853071; פקס: 03-6856688

המעוררים

נגד

1. מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות המדינה
רח' צלאח א-דין 31 ירושלים
טל: 02-6466602; פקס: 02-6288065

2. יהודה בוזגלו

3. חברת ביבי כבישים עמר ופיתוח בע"מ
שניהם ע"י ב"כ יניב שגב
מרחה' הארבעה 10, תל אביב
טל: 03-5627700; פקס: 03-5626600

המשיבים

עמדת לשכת עורכי הדין

בהתאם להחלטת ביהמ"ש הנכבד מיום 26.1.21 מתכבדת לשכת עורכי הדין (להלן: "הלשכה") להביע את עמדתה
כ"ידיד בימ"ש" כדלקמן:

הקדמה

1. בפני בית משפט נכבד זה מונח ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז- לוד מיום 16.7.2020, בצ"א - 20546-19 מדינת ישראל נ' בוזגלו ואח', אשר דחתה את בקשת המערערים לשחרור כספי שכר טרחה המגיעים להם מחברת ביבי כבישים, עפר ופיתוח בע"מ (להלן: "חברת ביבי"). הכספים נתפסו על ידי המשיבה 1 מכוח צווי תפיסה זמניים עד לתום ההליכים הפלילים כנגד המשיבים 2 ו- 3.
2. בית משפט קמא הנכבד, אשר על החלטתו הוגש ערעור נשוא דיון זה, קבע כי זכותם של המערערים, עורכי דין שייצגו את משיבים 2 ו- 3 במשך כ- 10 שנים בהליכים משפטיים אזרחיים, נסוגה מפני זכות החילוט של המשיבה 1.
3. הלשכה תטען כי בימ"ש קמא הנכבד טעה הן בקביעתו לפיה לא יוכלו המערערים, כטוענים לזכות, להיבנות מסעיף 336 לפקודת הסמים המסוכנים, שתנאי הסף לנקיטתו היא זכות קניינית או מעין קניינית (להלן: "המסלול הראשון"), והן בקביעתו לפיה לא יוכלו המערערים להיבנות מסעיף 21(ד) לחוק איסור הלבנת הון תשי"ס-2000, שתנאי לנקיטתו הוא קיומם של נימוקים מיוחדים (להלן: "המסלול השני").

התשתית העובדתית הצריכה לעניין

4. המערערים שימשו כבאי כוח וכמיצגיה של המשיבה 3 בהליך אזרחי שניתלה כנגד חברת רכבת ישראל בע"מ (להלן: "הרכבת") בעניין עבודות בניה ותשתית בחיקף נרחב.
5. על פי הסכם שכר הטרחה שכרתו המערערים עם חברת ביבי, התחייבה האחרונה לשלם להם שכר טרחה בגובה 20% מן הסכומים שיתקבלו אצלה בתום ההליך שינהלו המערערים בשמה, ואשר לא יפחת מסכום של 150,000 ₪.
6. חשתלשלות ההליכים המשפטיים ופרטי הייצוג שסיפקו המערערים לחברת ביבי מתוארים בפירוט בערעור. תוצאתם הייתה שנכון ליום 25.12.2019 חויבה הרכבת לשלם לחברת ביבי סכום של כ- 11,277,751 ₪. בהתאם לחסכם שנחתם עם המערערים הגיע היקף שכה"ט המגיע להם מתוך אותם כספים לסכום של 2,463,494 ₪.
7. ביום 13.2.2019, לאחר שנודע לה כי לחברת ביבי קיימות זכות לקבלת כספים מכוח פסק הדין שניתן לטובתה בערעור, הגישה המשיבה 1 בקשה למתן סעדים זמניים ביחס לכספים אלה. בעקבות הבקשה ניתנו צווי תפיסה זמניים עד לתום ההליכים הפלילים על אותם כספים, אשר כללו את כספי שכר הטרחה המגיעים למערערים.
8. ביום 31.5.2020 קיימו המערערים וחמשיבים דיון בפני בית המשפט קמא, מחוז מרכז- לוד, בבקשת המערערים לשחרור כספי שכר הטרחה המגיעים להם והעברתם לידיהם. ביום 16.7.2020 ניתנה החלטת בית המשפט קמא הדוחה את בקשת המערערים כאמור (להלן: "ההחלטה" או "ההחלטה נשוא הערעור").
9. המערערים הגישו ערעור על החלטה זו ועמדתה של הלשכה היא כי יש לקבל את הערעור מן הנימוקים שלהלן.

חילוט בהליך פלילי

10. דיני החילוט קובעים סייגים לתחולת החילוט, הראשון- שעה שהנושה מוכיח כי קמה לו זכות קניינית או מעין קניינית או זיקה בנכס ספציפי (להלן: "המסלול הראשון"), והשני – כאשר קיימים "נימוקים מיוחדים" להעדיף את הנושה (להלן: "המסלול השני"). הסייג השני פורש כחל רק כאשר עלה בידי הנושה להוכיח שהוא בעל זכות מוכרעת ביחס לנכסים או חלקם (ע"א 8679/06 חביץ' נ' מ"י (פורסם בנבו); ע"א 8487/09 ניצני נ' מ"י (פורסם בנבו)).
11. הלשכה סבורה כי המערערים זכאים לשכר טרחתם מכוחו של כל אחד מהמסלולים דלעיל.

המסלול הראשון

זכותם של המערערים לכספים מהוות זכות קניינית או זיקה אליהם

12. בית משפט קמא הנכבד נימק את מסקנתו לפיה המערערים אינם זכאים לגבור על החילוט לפי המסלול הראשון, בקביעה שלא קיימת להם זכות קניינית או מעין קניינית ברכוש. עמדת הלשכה היא שקיימת להם זכות קניינית או מעין קניינית ברכוש, אך זכותם גוברת על החילוט גם אם מדובר בזכות פחותה מזכות קניינית או מעין קניינית, דהיינו גם אם מדובר ב"זיקה" אליו בלבד.
13. בבש"פ 6877/07 מ"י נ' סיטבון נקבע ביחס לטוען לזכות כי: "על מנת שייחשב אדם ל"טוען לזכות ברכוש", נדרש כי הוא יהא בעל זכות קניינית ברכוש, ולמצער בעל זכות בנכס מסוים באופן היוצר זיקה בינו בנושא לבין אותו נכס". (ההדגשות כאן ובהמשך של הח"מ).
14. הלשכה תטען כי הזירה שבה יש לחכרע בנוגע לזכותם של המערערים בכספים היא זירת דיני החילוט. במסגרת דיני החילוט נקבע כי די ברף שהוא נמוך מן הרף של זכות קניינית או מעין קניינית, כדי להביא לכך שחטוען לזכות יגבר על החילוט. רף זה הוא הרף של "זיקה" או "זיקה משמעותית" לנכס.
15. זיקתם של המערערים לרכוש, במקרה זה- לכספים, נובעת הן מכך שאלמלא פעילותם לא היה הרכוש נוצר כלל, והן מכך שהכספים למעשה עברו לבעלותם כבר במועד שבו ניתן פסק הדין של ביהמ"ש המחוזי לטובת המשיבים 2-3, דהיינו עוד לפני הוצאת צו החילוט.

זכותם של המערערים מהוות זכות קניינית או מעין קניינית

16. לחילופין, תטען הלשכה כי זכותם של המערערים לכספים היא זכות קניינית או מעין קניינית.
17. בית משפט חכר ב"זכות קניינית שמן היושר" בע"א 189/95 בנק אוצר החייל נ' אהרונוב פד"י (4) 199, (להלן: "הלכת אהרונוב"). זכות זו חשתרשה בפסיקות בתי המשפט בגלל כורח חמציאות ליישם באופן חגיגני וצודק את הוראות הדין.
18. הגם שהלכת אהרונוב נולדה בנסיבות רכישת בעלות במקרקעין, הביע שם ביהמ"ש את דעתו וקבע, כי קיומה של זכות קניין שביושר אינו מוגבל אך לשם הקנייתה של זכות בעלות במקרקעין, וכי זו משתרעת גם על מקרה של הקניית כל זכות קניין, בין במקרקעין ובין במיטלטלין. (ראה כבוד הנשיא בדימוס א' ברק, בעמ' 240 לפסח"ד).
19. הלשכה סבורה כי בית משפט קמא הנכבד שגה כשקבע שבנסיבות העניין דנן זכותם של המערערים הינה זכות אובליגטורית בלבד הנדחית מפני צו החילוט.
20. וכך קבע בית משפט קמא בהחלטה נשוא ערעור זה (עמוד 5 שורה 25): "בחינת מאפייניה של הזכות החוזית לעומת זו הקניינית מלמדת כי טבעה של הזכות לשכר טרחה מוביל לסיווגה כזכות אובליגטורית ולא כזכות קניינית. מקור הזכות טמון ברצון הצדדים אשר עוגן בהסכם, הזכות כרוכה ביחסי תלות... במקרה שלפנינו שנים ארוכות; טיב הקשר בין הלקוח לב"כ אינו יוצר זכויות קנייניות אלא זכויות חוזיות, אילו אינן מקימות עילה לדרוש המשך קיום הקשר או אכיפתו, כל כוחה של הזכות טמון ביחסים בין עוה"ד ללקוח והיא אינה פועלת כלפי כולי עלמא כזכות קניינית; הזכות אינה עומדת לעולמי עד, לא מתקיימת תכונת הייחודיות שהרי לא ניתן למנוע מעו"ד אחר לייצג את המשיבים. בשום שלב לא הועברו כספי התמורה- או זכות מוגדרת- לידי של עורך דין ויינברג כך שמעולם לא הייתה לו אחיזה בכספים. משמע הכסף שייך למשיבים, ואילו הוא עצמו חסר אחיזה ב"בנכס" (ע"א 2850/99 בן חמו נ' טגא נוגה בע"מ (2000); רע"א 2267/95 האפוטרופוס הכללי נ' הרטפלד ואח' (1995))".
21. בכל הכבוד, קביעתו של בית המשפט קמא שגויה, והיא כורכת בתוכה מספר קביעות משנה שגויות, כפי שיפורט להלן.

למעוררים קמה זכות קניינית לקבלת כספי שכר טרחה מאז פסק הדין בערכאה הראשונה כנגד רכבת ישראל

22. למעוררים קמה זכות קניינית לקבלת כספי שכר טרחה כבר במועד בו ניתן פסק הדין כנגד הרכבת בערכאה הראשונה, ועוד קודם שניתנו צווי התפיסה הזמניים שמכוחם נתפסו הכספים.
23. ודוק; על פי הסכם שכר הטרחה שבין המעוררים למשיבים 2 ו-3 נקבע כדלקמן: "בגין טיפולינו המשפטי בגין הגשת התביעה נגד רכבת ישראל בקשר לפרויקט מסילת רכבת נען- ב"ש קטע ג' בערכאה ראשונה בלבד תשלמו לנו שכר טרחה בסך של 20% ממה שיתקבל בפועל בגין טיפולנו המשפטי ולא פחות מ-...". (ההדגשות אינן במקור)
24. הגדרת זכותם של עורכי הדין לקבלת שכר הטרחה יכול שתהא כמתחם הזכויות האובליגטוריות במקרה של מחלוקת בינם לבין לקוחותיהם בנוגע לזכותם לקבלת שכר הטרחה. לא כן הדבר בענייננו. כאן, אין איש חולק, אף לא הלקוחות, כי למעוררים מגיע מלוא שכר טרחתם בעד שירותיהם.
25. משכך, לגישתה של הלשכה התגבשה זכותם של המעוררים לקבלת כספי שכר הטרחה כשניתן פסק הדין שבו חויבה הרכבת לשלם למשיבים 2 ו-3, ובאותו שלב שידרגה הזכות את מעמדה מזכות אובליגטורית גרידא לכדי זכות שהינה לכל הפחות "מעין קניינית", בבחינת "זכות מן היושר" של המעוררים.
26. ניתן לחקיש זאת מן התפיסה אשר פותחה בפסיקת בתי המשפט לפיה כאשר ניתן לטובת הרוכש פסק דין המזכה אותו באכיפה מול המוכר, זכותו של הרוכש נעשית לחסינה מול נושיו של המוכר. רואים במקרה כזה את הקניין "כאילו" עבר מן המוכר אל הרוכש. תפיסה זו תואמת את גישתם של דיני היושר, הרואים את אשר צריך היה להיעשות כאילו נעשה. ביטוי לתפיסה זו יש בפסיקת בית המשפט בה"פ 448/92 ציטרום נ' איכאן (פורסם בנבו) (להלן: "פרשת ציטרום").
27. בפרשת ציטרום דן בית המשפט המחוזי בסוגיה המשפטית- זכותו של מי גוברת - זו של המבקש, שהוריו הגיעו להסכם שקיבל תוקף של פסק דין, כי בהגיעו לגיל 18 תירשם דירת הוריו על שמו, או של המעקלים של נכסי אביו. ביהמ"ש קובע כי זכות המבקש גוברת: "...מן האמור לעיל עולה המסקנה הברורה, כי אם ניתן משנה תוקף להסכם הממון שנכרת בין הורי המבקש, באמצעות אישורו בפסק-דין על ידי ערכאה שיפוטית, הרי שצד שלישי אינו יכול להטיל עיקול על זכויות אשר זה מכבר אינן בבעלות החייב." מסקנה דומה עולה אף מפסיקת בית המשפט המחוזי בה"פ 878/95 קוטיגרו נ' בנק לאומי (פורסם בנבו) (21.2.96)). המסקנות נשענות על פסק הדין של בית המשפט העליון בר"ע 383/86 בטארה נ' עיאש, פ"ד מא (2)(100).
28. מאילו לענייננו. עצם זכותם של המעוררים לקבלת שכר טרחה אושרה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, שחייב את חברת הרכבת לשלם כספים למשיבים 2 ו-3. ביהמ"ש אף הגדיל לעשות וחייב אותה בתשלום ספציפי כנגד שכר הטרחה בחשיתו עליה תשלום בגין שכר טרחה וחוצאות של חברת ביבי בסך של כ- 1,685,000 ₪. בכך ניתן מועין "תוקף משפטי", באמצעות פסק דין, לזכות המעוררים לקבלת שכר הטרחה. כשהזכות האובליגטורית קיבלה תוקף של פסק דין היא הפכה "למעין קניינית".
29. הלשכה טוענת כי אם מצאה פסיקת בתי המשפט הצדקה לשדרוג מעמדה של זכות אובליגטורית שמקורה בהסכם בין צדדים לזכות "מעין קניינית" ואפילו קניינית, שעה שזכות זו עומדת אל מול צו עיקול, אין סיבה שתתקבל מסקנה משפטית אחרת שעה שזכות אובליגטורית אשר קיבלה הכרה בפסק דין של בית משפט עומדת אל מול צו חילוט.
30. הלשכה טוענת כי זכותם הקניינית של המעוררים לקבלת כספי שכר טרחה שחקנה פסק הדין של בית המשפט קמא, יכולה הייתה להתבטל רק במקרה שבו היו מתקבלות מלוא טענותיה של רכבת ישראל בערעור, והיה נקבע כי למשיבים 2 ו-3 כלל לא מגיעים תשלומים מהרכבת. אלא שבפועל תוצאת הליכי הערעור שניהלו הצדדים בפני בית משפט נכבד זה לא הפקיעה את עצם זכותם של המעוררים לקבלת כספי שכר הטרחה, אלא רק צמצמה את היקף הזכות.
31. הנח כי כן, משקמה למעוררים זכות קניינית או לכל הפחות "מעין קניינית" לקבלת כספי שכר טרחה מן הסכומים המתקבלים לזכות המשיבים 2 ו-3 בתביעתם כנגד הרכבת, הרי שיא גוברת על זכות החילוט.

למערערים זכות קניינית "מן היושר" לקבלת כספי שכר הטרחה

32. לשיטת הלשכה, זכות המערערים בכספי שכר הטרחה הינה "זכות קניינית מן היושר", כפי שהוכרה בהלכת אהרונוב, וזאת משום "גזירה שווה" המתחייבת בנסיבות העניין.
33. בהלכת אהרונוב, ציין כבוד הנשיא דאז א' ברק כדלקמן: ... הנה-בי-כן, כוחו של קניין שביושר גדול מכוחה של זכות אובליגטורית, שכן הוא פועל גם כלפי מי שקנה הנכס בעסקה נוגדת, ובמקרקעין, הוא פועל גם כלפי קונה אשר הפך להיות בעל המקרקעין בשל רישום במרשם המקרקעין, ובלבד שבעת הרישום הוא לא פעל בתום-לב. יש לו, לבעל הקניין שביושר, אינטרס בנכס. ניתן לומר עליו, שהנכס הוא "שלו".
34. על פי הרציונל של הדברים הנ"ל סבורה הלשכה כי אין מקום להבחין בין דיני הנשייה ובין דיני החילוט ביחס למעמדה של זכות המערערים שכאן, אשר עולה כדי זכות מן היושר.
35. דווקא עניין לנו בחברת ביבי, אשר תמורת "שירותים משפטיים" של המערערים ושירותי הייצוג בתיבעה שכנגד חברת הרכבת, "מכרה" למערערים 20% מתקבולי התיבעה, ובכך הקנתה בידהם זכות מן היושר בכספים אילו.
36. עמדת הלשכה היא שיש להבחין בין זכות המערערים שכאן לחיוב כספי גרידא. בעוד חיוב כספי גרידא, אפשר שאינו מקים "זכות קניינית מן היושר" כשאינו מתייחס למקרקעין או מטלטלין ואינו בבחינת "כסף מסוים" צבוע לטובת בעל הזכות, הרי שבענייננו, עצם התחייבות חברת ביבי למערערים לתשלום "... שכר טרחה בסך של 20% ממה שיתקבל בפועל..." (החדגשות אינן במקור), מייחדת את זכות המערערים דווקא בכספים המסוימים, אילו "שהתקבלו בפועל", הם ולא אחרים, בבחינת נכס ממשי ספציפי אשר יש להעבירו לידי המערערים ככל מטלטלין אחר. זכות בכספים מסוימים, ולא התחייבות כספית כללית אשר על חברת ביבי לפרוע ממצבת נכסיה הכלליים.
37. הבחנה זו מערערת את קביעת בית משפט קמא בהחלטתו נשוא הערעור, לפיה: "בשום שלב לא הועברו כספי התמורה- או זכות מוגדרת- לידינו של עורך דין ויינברג כך שמעולם לא הייתה לו אחיזה בכספים."
38. בהתאם ללוגיקה המשפטית מהלכת אהרונוב, אין המדינה, כמי שבידה זכות חילוט שחיא פחותה מזכות אובליגטורית של "קונה" בעסקה נוגדת, יכולה "לרדת" לזכות המערערים לקבלת כספי שכר הטרחה ולחלטם.
39. האמור לעיל מערער אף את קביעת בית משפט קמא, לפיה למערערים זכות אובליגטורית בלבד, בהסתמך על הקביעה כי "יטיב הקשר בין חלקו לב"כ אינו יוצר זכויות קניינית אלא זכויות חוזיות, אילו אינן מקימות עילה לדרוש המשך קיום הקשר או אכיפתו, כל כוחה של הזכות טמון ביחסים בין עוה"ד ללקוח והיא אינה פועלת כלפי כולי עלמא כזכות קניינית".
40. במקרה דנן, כשהשלימו המערערים את מתן השירותים המשפטיים, ונתקבל פסק הדין המקים להם זכות עקרונית לקבלת שכר טרחה, אין עוד עילה לדרוש את המשך קיום הקשר או אכיפתו. כך גם מתייתר המקום למבחן "תכונת הייחודיות" עליו עמד בית המשפט קמא, בהתבסס על עמדתו העקרונית כי לא ניתן למנוע מעו"ד אחר לייצג את המשיבים. שחרי ממילא עם התקבל פסק הדין, וככל שלא היו מוגשים ערעורי הצדדים ובקשת עיכוב הביצוע, לא היה נדרש בהכרח המשך ייצוג חברת ביבי בידי עו"ד, בין המערערים ובין עו"ד אחר.
41. למעלה מן הצורך יצוין, שבענייננו גם "שילמו" המערערים את מלוא תמורת "כספי שכר הטרחה", שעה שהשלימו את הייצוג ונתקבל פסק הדין המזכה את חברת ביבי "המוכרת", ובאין מחלוקת כפי שצינו לעיל, בין חברת ביבי ובין המערערים בדבר זכות המערערים לקבלת שכר הטרחה. בכך אף נתייתרה המורכבות עליה הצביע כבוד השופט בדימוס א' ברק בהלכת אהרונוב בנוגע למצבים שבהם הקונה טרם שילם את מלוא המחיר (עמוד 247 פסקה ז').
42. לעמדת הלשכה גם הנימוק הנוסף להחלטת בימ"ש קמא נשוא הערעור, לפיה המערערים לא רשמו שעבוד או משכון על זכותם לקבלת כספי שכר הטרחה, שגויה. זאת בשים לב למישור היחסים בו עסקינן, יחסים בין עורך דין ללקוחו. זאת בדומה לקביעת הנשיא בדימוס ברק בפרשת אהרונוב לפיה מערכת היחסים המיוחדת- יחסי זוגיות- מסבירה את ההימנעות מהטלת משכון.
43. ונבחר זאת בעזרת הדברים החשובים שציין שם הנשיא בדימוס ברק: "לכאורה, באו דברים על תיקונם והכול נתון בידינו של בעל הזכויות הבלתי רשומות. יתכבד בעל ההתחייבות וירשום הערת אזהרה וזכותו תועדף על זו של

מעקל מאוחר יותר. אך הדברים אינם כה פשוטים. לא תמיד ניתן הרישום לביצוע ולא תמיד ניתן הוא לביצוע מחיר ויעיל (...)." 44.

דחיית בקשת המערערים כאן לשחרור כספי החילוט לטובת תשלום שכר טרחה, מן הטעם שלא רשמו שעבוד או משכון על כספים אילו, אינה דרישה התואמת את מישור היחסים שבין עורך דין ללקוחו, המבוססת על יחסי אמון מיוחדים בין הצדדים.

לא זו אף זו, הטלת חובה משתמעת לרישום משכון ו/או שעבוד על כספי שכר טרחה עתידיים, תטיל קשיים טכניים בלתי סבירים על הצדדים. 45.

למערערים קמות זכות קניינית מכוח שיקולי מדיניות משפטית ראויה

46. הכרה כאמור בזכותם הקניינית או ה"מעין קניינית", של המערערים לקבלת כספי שכר הטרחה המגיעים להם, מתחייבת גם מהגיונם של הדברים. שהרי, אלמלא הגישו הצדדים ערעור על פסק הדין של בית המשפט קמא לפיו צריכה חברת הרכבת לשלם למשיבים 2 ו-3, ו/או אלמלא הוגשה הבקשה לעיכוב ביצוע, הרי שלמערערים כבר היו משולמים כספי שכר הטרחה. ממילא שאז הייתה למערערים זכות קניינית ואף זכות בעלות בכספים.

47. יפים לעניין זה דברים שקבע בית המשפט העליון בע"א 1559/99 שושנה צימבלר נ' רבקה תורג'מן, נז(5) 49 (להלן: "פרשת צימבלר") אשר נאמרו בנסיבות של התחייבות לביצוע עסקה במקרקעין, המהווה בנסיבות העניין "קניין שביור" (בפסקה 8 לפסק הדין): "לזכות זו ניתן משנה תוקף, משקיימו המערערת ובעלה המנוח את מלוא חובותיהם על-פי ההסכם (...). עסקתם של הצדדים הייתה עסקה "כמעט-מושלמת" (...). בהתקיים מצב דברים כזה רק נימוקים כבדי משקל במיוחד עשויים להצדיק לשלול מן המערערת את זכותה להשלים את העסקה ולהירשם בבעלת הדירה."

48. גם בענייננו מתקיים אותו רציונל, שכן יש לראות "בעסקה" למתן שירותים ייצוג משפטי, כעסקה בה המערערים קיימו את מלוא התחייבויותיהם שלפי ההסכם שבין הצדדים, ומדובר בעסקה "כמעט מושלמת".

49. קביעה משפטית כאילו רק זכות הבעלות בכספי שכר הטרחה, אשר יכלה לנבוע מכוח החזקה בהם (אלמלא היה נותר בית המשפט לבקשת עיכוב הביצוע) מוגנת מפני חילוט בהליך פלילי, הינה תוצאה משפטית שאינה עומדת במבחן השכל הישר והוראות הדין. אין זה סביר שתקודם תוצאה משפטית מכוחה יחשב מועד מתן צו החילוט כקו המבדיל בין זכות אובליגטורית לזכות קניינית.

50. משמעות קביעה כזו הינה כי רק משום היעדרות בית המשפט לבקשת צד להליך לעיכוב ביצוע פסק הדין עד להכרעה בהליך הערעור, התאפשר חילוטם של הכספים, ונפגעה זכותו של צד ג' לקבלת כספים מכוח פסק הדין שביצעו עובד. אין זה ראוי שתתקבל הכרעה משפטית, שמכוחה בקשת עיכוב ביצוע של צד להליך "תקדם" זכות חילוט בהליך הפלילי.

51. ונזכיר כי כלל הוא, כי "בעל דין זכאי ליחנות מפירות זכייתו בסמוך לאחר מתן פסק הדין, ואין בחגשת ערעור על פסק הדין כדי להוביל לעיכוב ביצועו (ראו: תקנה 466 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: התקנות)) (ע"א 6314/15 ניר עלמוני נ' מרדכי רוימי (פורסם בנבו) (5.1.16))".

למערערים זכות קניינית מכוח המחאת זכות

52. הלשכה סבורה, בנוסף, כי יש לראות בהסכם שכר הטרחה שבין המערערים ללקוחותיהם כהמחאה של הזכות לקבלת שיעור של 20% מזכותם הפוטנציאלית והעתידית (אשר טרם התגבשה במועד חתימת הצדדים על ההסכם שכר הטרחה). גם מסיבה זו סבורה הלשכה כי לא ניתן לחלט את כספי שכר טרחת עורכי הדין, דהיינו עקב היווצרותה של זכות קניינית מכוח המחאת זכות.

למערערים זכות קניינית מכוח זכות עכבון

53. בנוסף סבורה הלשכה, כי גם מכוח זכות העכבון הנתונה לחם מעורכי דין מכוח ס' 88 לחוק לשכת עוה"ד התשכ"א-1961, עברה אל המערערים הזכות הקניינית בכספי שכר הטרחה. הפסיקה קובעת כי זכות העכבון גוברת על זכות המשכון (ע"א 790/85 רשות שדות התעופה נ' דר' י. גרוס, כונס נכסים, מד(3) 185, 205) וכן קובעת כי זכות המשכון הינה זכות חפצית הגוברת על החילוט (ע"פ 1982/93 בנק לאומי לישראל נ' מ"י (מח(3) 238, 246). המסקנה היא שזכות העכבון גוברת על החילוט.

למערערים זכות מן היושר מכוח נאמנות קונסטרוקטיבית

54. בפרשת צימבלר קבע ביהמ"ש: "... הנאמנות הקונסטרוקטיבית – היא הנאמנות הכפויה מכוח הדין, שעל דבר קיומה מכריז בית המשפט – היא בגדר "מושג שסתום" בדיני הקניין. היא מאפשרת עשיית צדק במקרים רבים שבהם הדינים הרגילים נוקשים מדי" (...) (...) בשלב זה די להצביע על עצם קיומה של האפשרות כי דיני הנאמנות הקונסטרוקטיבית יפותחו באופן עצמאי כך שיהיה ניתן להתאימם לדרישותיו המיוחדות של המשפט הישראלי."

הלשכה סבורה כי מקרה זה מתאים לפיתוח מושג הנאמנות הקונסטרוקטיבית כך שיחול על זכותם של המערערים.

המסלול השני – "הנימוקים המיוחדים"

55. עמדת הלשכה הינה כי זכותם של המערערים גוברת על החילוט גם לפי מסלול ה"נימוקים המיוחדים" בהתאם לסעיף 21(א) לחוק איסור הלבנת הון.

56. בסעי' 10-11 ע' 11-12 לע"פ 1428/08 עו"ד אורי חורש- המנהל המיוחד של חברת דור עדן חן בע"מ (בפירוק) נ' מ"י (להלן: "פרשת חורש") קובע כ"ה השופט לוי את הדברים הבאים: "מותר לתהות אם לעולם מצוי צידוק בנחיתותו של בעל הזכות החוזית ובעדיפותו המובנית של בעל הקניין, או שמא ניתן היה להציע, ומוטב בחקיקה, פתרון חלופי הרגיש לנסיבותיו המסוימות של כל מקרה, מאפשר מרווח של הכרעה מהותית ונסמך על היכולת של בית- המשפט להבחין בין המקרים הבאים בפניו. זאת, בפרט בהינתן הדעת לפערי הכוח הניכרים בין המדינה לבין הנושה, ולחשיבותה של הנשייה לקיומם של חיי מסחר תקינים. דומה, עם זאת, כי מענה-מה לקושי זה מצוי בהלכת חביץ', ובלבד שזו תיושם שלא בקומץ-יד, כי אם מתוך ראייה של מחות ושל תכלית."

57. בע"א 8679/06 ולדימיר חביץ' ו- 233 אח' נ' מ"י (פורסם בנבו) (להלן: "הלכת חביץ' בסעיף 10) נקבע כי נושים חטוענים ל"נימוקים מיוחדים" צריכים להצביע על פגיעה שהיא "חורגת מעבר לפגיעה המובנת מאליה בהם". עמדת הלשכה היא כי הפגיעה החריגה במקרה זה נובעת מכך שאלמלא הייצוג המסור שסיפקו המערערים למשיבים 2-3 לא היה נוצר הנכס נשוא החילוט הזמני. עובדה זו מעצימה את הפגיעה בהם לעומת יתר נפגעי העבירה.

58. הלשכה סבורה כי את ה"נימוקים המיוחדים" ניתן להדגים גם באמצעות הסיטואציה הבאה: נניח שחייטה מוגשת תביעה בשם המשיבים 2 ו-3 כנגד הרכבת והיה מתקבל פסק דין כפי שחתקבל בענייננו, לאחר מכן היה ניתן צו חילוט זמני, ואז היה מוגש ערעור ע"י הרכבת, בשלב שבו המשיבים 2 ו-3 כבר לא היו מיוצגים על ידי עורך דין. מדינת ישראל הייתה יכולה למנות עורך דין על חשבונה אשר ייצג אותה בערעור, בין אם לשם מקסום קופת החילוט, ובין אם מכוח חובתה לשמירה והגנה על נכסי החשוד המחולטים. במקרה היפותטי זה היה משולם שכר טרחה לעורך הדין ע"י המדינה. במה נופלת זכות המערערים מזכותו של עורך הדין שמינתה המדינה?

59. עילה נוספת למתן פירוש של "נימוקים מיוחדים" לזכותם של המערערים, היא חשש שמניעת שכ"ט מעורכי הדין תפגע בזכות הגישה של הציבור לערכאות. בע"א 733/95 ארפל אלומיניום בע"מ נ' קליל תעשיות בע"מ (נא(3) 577, 629) נקבע כי זכותו של אדם לקבל שירותים משפטיים, ובכלל זה הזכות לחיות מיוצג, היא זכות יסוד (ראה גם בג"צ 1437/02 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' השר לביטחון פנים (נח(2) 746).

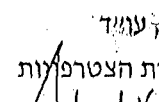
60. פרשת חורש קובעת בע' 12 ס' 13 כי "כרטיס לשער שבחומת החילוט יימסר לכל מי אשר נסיבות עניינו אינן מאפשרות לחילוט ולעקרונות שהזכרתי להתקיים זה בצד זה". הלשכה טוענת כי במידה ופסק דינו של בימ"ש קמא הנכבד יישאר על כנו, שוק שלם של תביעות כלל לא יצאו לעולם, וזאת לאור חוסר נכונותם או חוסר יכולתם של בעלי דין לממן תביעה ממגוון של שיקולים, החל מחיסרון כס, ועד לחוסר יכולת הערכת סיכויי התביעה. הותרת פסק הדין על כנו סותרת את האינטרס הציבורי, ולמעשה פוגעת במידה רבה בעולם שלם של הליכי תביעה בהם בעלי הדין לא נושאים בזמן אמת בעלות ניחול החליף. ההחלטה תוביל או לייקור החליף או לכך שכלל לא יתקיים. במובן זה פרשה זו שונה משכר טרחה של עורך דין המעניק ייעוץ משפטי שוטף תמורת תשלום חודשי, והמדינה מחליטה לחלט את כספי לקוחו. בסיטואציה השנייה עורך הדין הוא במעמד דומה לבעלי מקצוע אחרים שנתנו שירות, אך אין הדבר כך בסיטואציה שבפנינו. לפיכך הותרת פסק הדין על כנו סותרת את האינטרס הציבורי, וזאת במידה הגוברת על חשיבות האינטרס הציבורי שבעקרון החילוט.
61. בנוסף, סבורה הלשכה כי התוצאה עלולה לפגוע גם בנאשמים שענתה הפלילים מרחפת מעל ראשם, אשר משלמים את שכר הטרחה ממקורות כספיים כשרים. אין חולק על זכותם של נאשמים אלה לשכור לעצמם ייצוג משפטי, אולם עורכי הדין עלולים לחשוש מחילוט כספי שכר הטרחה שאמורים להיות משולמים להם בשלבים מתקדמים של החליף הפלילי. אף תוצאה זו יש למנוע, שהרי משמעותה מניעת ייצוג משפטי מנאשמים בניגוד לחזקת החפות העומדת להם.
62. יצוין כי בהחלטתו של בית משפט קמא נשוא הערעור שכאן, הוא הפנה לפסק דינו של בית משפט נכבד זה ברע"פ 1047/12 עו"ד מנחם רובינשטיין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (11.3.212), בציינו כי בעניין זה החליט בית המשפט העליון "שלא לשחרר כספי חילוט לטובת תשלום שכר טרחת עו"ד". דא עקא שחשיבות העניין שם, אינן כבענייננו. נימוקי בית המשפט שם שלא לשחרר את כספי החילוט נשענו על העובדה לפיה מדובר בשכר טרחה המתבקש מכספים שנטען לגביהם כי הם כספי עבירה.
63. בענייננו, לא נטען ולא נקבע בהחלטת בית המשפט כי כספי שכר הטרחה להם זכאים המערערים מקורם בכספי עבירה. מקורם של כספים אלה בתשלומים של הרכבת למשיבים 2 ו-3.
64. הלשכה אף סבורה כי זכותם של המערערים במקרה זה הינה זכות מוכרעת. היא הפכה לכוז מרגע שהמשיבים הודיעו כי אינם מתנגדים לתשלום שכה"ט. ראה ת"פ 11-04-13742 מ"י נ' נסים דלז'דטי (פורסם בנבו) שם הכירה כב' השופטת אמסטרדם בזכותם של עוה"ד לסכום של 1.6 מ' שם כשכ"ט, וקבעה, בס' 8 להחלטה, כי ההליכים הפליליים שהתנהלו בפניה מגבשים זכות מוכרעת זו. במסגרת ע"א 7375/16 ולנטינה זכרנקו נ' מ"י (פורסם בנבו) נתן בימ"ש נכבד זה תוקף להסכמת הצדדים בפסה"ד הנ"ל.
65. בנוסף סבורה הלשכה כי שכ"ט עו"ד דומה במהותו לשכר עבור עבודה, שהוחרג מהנכסים המיועדים לחילוט. במספר פסקי דין החילו בתי המשפט את ההגדרה "נימוקים מיוחדים" שבס' 21(א) לחוק על זכויות עובדים לקבלת סעד, וזאת מתוקף מעמדם כנושים מיוחדים בעלי זכות קוגנטית המעוגנת בדיני עבודה. ראה למשל ת"ת 52490-12-15 גבריאל אדרי נ' י.ל. כח המדביר שמירה ואבטחה בע"מ, (פורסם בנבו), וכן ת"פ 07-3052 סימה ניסן נ' מ"י (פורסם בנבו). עמדת הלשכה היא כי שכר טרחת עורך דין (בוודאי עורך דין שהשלים את מלאכתו במשך 10 שנים) אינו שונה באופיו ממשכורת שעובד זכאי לה כשכיר בתמורה לעבודתו.
66. הלשכה סבורה גם כי יש לחקיש מהעיקרון שנקבע פסק דינו של בית המשפט הנכבד שניתן לפני ימים אחדים ברע"א 8038/20 ב.ר.ן יזמות והשקעות בע"מ נ' חיים ומשה מנגד בע"מ (בפירוק) שם נקבע כי ניתן לפסוק גמול לנושה פעיל שהעשיר את קופת הפירוק לעומת הנושים האחרים, במובן שאלמלא חייצוג של המערערים הרי שכלל לא היה נכס כלשהו שניתן לחלט.

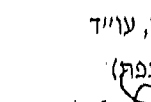
לסיכום:

1. מכל הנימוקים האמורים לעיל סבורה הלשכה כי יש לקבל את הערעור ולבטל את החלטת בית משפט קמא הנכבד.

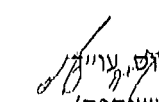
את הלשכה מייצגים החתומים מטה במסגרת תפקידם הציבורי בלשכת עורכי הדין.

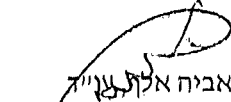

ישראל גולדמן, עו"ד
יו"ר (משותף)
ועדת עבירות כלכליות
ואיסור חלבנת הון
לשכת עורכי הדין

ערן גולן, עו"ד
יו"ר ועדת הצטרפויות
לשכת עורכי הדין

ישראל גולדמן, עו"ד
יו"ר (משותף)
ועדת עבירות כלכליות
ואיסור חלבנת הון
לשכת עורכי הדין

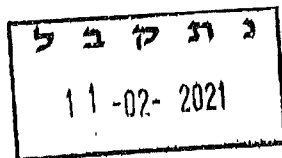

גיל דחוח, עו"ד
יו"ר (משותף)
ועדת עבירות כלכליות
ואיסור חלבנת הון
לשכת עורכי הדין

ליה פלוס, עו"ד
יו"ר (משותף)
ועדת עבירות כלכליות
ואיסור חלבנת הון
לשכת עורכי הדין

אביה אלון, עו"ד
יו"ר (משותף)
ועדת עבירות כלכליות
ואיסור חלבנת הון
לשכת עורכי הדין

נספח 4

העתק פרוטוקול הדיון בערעור מיום 10.2.2021

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחייםע"א 6180/20

לפני:
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט ע' גרוסקופף

המערערים:
1. די"ר משה וינברג ושות'
2. עו"ד אפרים ווגדן

נ ג ד'

חמשיבים:
1. מדינת ישראל
2. יחודה בוזגלו
3. בלבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ

צד קשור:
לשכת עורכי הדין בישראל

ערעור: על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז בלוד מיום 16.7.2020 בצי"א 20546-02-19 שניתן על ידי כב' השופט עידו דרויאן-גמליאל

תאריך חשיבה: כ"ח בשבט תשפ"א (10.02.21)

מוכירת הרכב: ענבר כהן

קלדנית: שירן ישראלי

בשם
המערערים: עו"ד שלום עודי, עו"ד וינברג

בשם חמשיבה 1: עו"ד יוראי מנצלאוי, עו"ד דן אלדד, עו"ד מאור אבן חן

בשם חמשיבים
2-3: פטור מהתייצבות

בשם הצד
הקשור: עו"ד יעל גרוסמן

פרוטוקול

- 1
- 2 כבוד השופט נ' הנדל: צירפנו את חלשכה למשפטים אגחנו רוצים לשמוע את הטענות של כל צד בעיקר
- 3 את הסוגיה המשפטית. הדיון בעי"פ פחות חשוב, אגחנו כרגע דנים בשלב הביניים, אגחנו לא בפסק דין.
- 4 בפסק דין יש פסיקה יש סטנדרטים, אגחנו לא זנים בזה כרגע. אלא בשאלה חמאומצמת יותר. מה עושים
- 5 בשלב זה. נראה לנו שכדי לקבל את הבקשה שלך בשלב זה צריך להוכיח שיש לך זכות קניינית או מאין

קניינית. יכול להיות שהשלב לא זהה. לפי הפתיח הזה אני צריך להבחיר מדוע הוא סבור שיש לו זכות קניינית. או מדוע יש למערערים זכות קניינית.

עו"ד ויינברג: התוצאה שבית המשפט המחוזי הגיעה אליה עכשוי לא חגיגית. המקרה שאנחנו עוסקים בו הוא מקרה ייחודי הוא לא נדון מעולם בכל עולם המשפטים. אנחנו נמצאים במקרה ואין על זה מחלוקת ורק על ידי עבודה מאומצת במשך 10 שנים המדינה שמה את ידה על 10 מיליון שקלים. אין מחלוקת שזה הגיעה לקופת החילוט. אין מחלוקת לגביי השנים שעבדנו. בכל המקרים תאלה בפסקה מדובר בעורכי דין שרצו שישחררו לחם שכר טרחה לגביי חתיק הפלילי לגביי אותה עבירה. חסיבות שלנו שונות לחלוטין. כל סוגיית החילוט התעוררה לאחר מכן בבית המשפט המחוזי. אילולא היה עימוב ביצוע הכסף היה אצלנו בתיק. החילוט היא שלילת רווחים של העברייני. שלילת הרווחים היא על ידי העו"ד לא על ידי העברייני. בהמשך למה שאדוני אמר בתחילת הדיון ואנחנו נמצאים בצו חילוט זמני שמטרתו למנוע את האפשרות לסקל את החילוט בעוד שנים רבות. הפסקה קובעת במפורש במספר מקרים שניתן להציע חלופות ואנחנו חשבנו שבמקום לצלול לסוגיות משפטיות די ארוכות ויצטרכו לתת למסק הדיון השפעות רותב ואנחנו דנים על צו זמני ותינתן ערבות של עו"ד לגבי שכר טרחתו. שאם יוכרע בסופו של יום לחלט את שכר טרחתו יש לחתזיר לחם את הכסף.

כבוד השופט נ' הנדל: אם זה הבטיס שאתה ממקד בחלופה אז אנחנו נחליט בעניין הזה.

עו"ד ויינברג: בית המשפט המחוזי לא התייחס לזה.

כבוד השופט נ' הנדל: אני מוכן לקבל את זה ככה או ככה. נצטרך להחליט בזה רק שגבין אחד את השני אני מבין שאדוני טוען לגבי הערבות. אם אדוני רוצה לטעון טענות נוספות.

כבוד השופט ע' גרוסקופף: ערבות זה פיתרון נחמד במידה ויסקימו לו. אדוני צריך לטעון אם יש לו זכות קניינית או מאין קניינית. לאדוני לא תהיה הזכות לכפות את זה על המדינה.

עו"ד ויינברג: יש לנו זכות גם קניינית וגם מאין קניינית וגם זכות לנכס. בכל מקרה זה יקרה עוד פעם במקרה שיחלטו את הנכס.

כבוד השופט נ' הנדל: יכול להיות שטקטית יש יתרונות בגישת שלך. זו עמדה אפשרית אבל אולי זה רק לחסוך את זה.

כבוד השופט י' אלרון: יכול להיות שבפסק הדין של בית משפט זה תהיה השפעה עתידית.

כבוד השופט ע' גרוסקופף: אולי כדאי לכם להמתין?

עו"ד ויינברג: אני אטען את טיעוניי ואעשה את זה חכי קצר שאפשר.

כבוד השופט י' אלרון: היות וחטיעוניט ברורים פה, כולם פה הרחיבו כולן ציינו את הגישה והפרשנות המשפטית לפי איך שחם רואים אותה. האם יצא לכם לפסוק פסיקה בחו"ל שתומכת בעמדה שלכם?

עו"ד ויינברג: לא.

כבוד השופט נ' הנדל: יוכל להיות שזה הסדרים יחודיים.

עו"ד ויינברג: אתחיל מנקודת הסמים. לא אחזור לפי סעיף 36 ג-א יש מספק נימוקים על זכות קניינית. ראשית טענו שאנחנו אנשים מאובטחים, זכות עיכבון לפי לשכת עורכי הדין סעיף 38.

כבוד השופט ע' גרוסקופף:

לפי מיטב ידיעתי סעיף 38 הוא פרוססורי. יש לך פסקה אחרת, כך חשב פרופסור וייסמן. במה אתה בדיוק מחזיק?

עו"ד ויינברג: אני מחזיק מיום וותימות הסכם חדין ב-20% מהכספים.

כבוד השופט ע' גרוסקופף: זכות פרוססורית היא זכות. אם יש לך בסיס אחר.

עו"ד ויינברג: מזוהר על זכות לקבל כספים. מדגיש את הזכות לקבלת הכספים.

כבוד השופט ע' גרוסקופף: מה עובד באותו המקרה?

כבוד השופט נ' הנדל: הזכות לקבל כספים יכול להיות לא בהכרח חופף את השאלה שאנחנו צריכים לדון פה. אם מגיע שכר טרחה ובטענה שמגיע.

עו"ד ויינברג: אנחנו טוענים שורה של טענות. לכל דבר אנחנו טוענים טענה מזסיימות חן נכתבו ואני רק מחדד אותם. ואני מחזיד התייחסותי לתשובות שנכתבו. זכות העיכבון גוברת על משכון, משכון גוברת על חילוט. אנחנו אנשים מאובטחים ויש לנו זכות קניינית. חמשיבה הפנתה לעניין לייבוביץ' ואנחנו נשיב שעניין לייבוביץ' שונה מהנסיבות שלנו לא דובר על לשכת עורכי הדין ולא על שכר טרחה אלא על מטלטין. לשיטתנו בנקודת הזמן שניתן פסק חדין בבית המשפט המחוזי זכותנו חמנדטורית הפכה למעין זכות קניינית וכל מה שעשה בית המשפט הנכבד הזה הוא רק צמצם את הזכות...

כבוד השופט ע' גרוסקופף:

באיזה עניינים שיש לכם בהם זכות. כספים אין לכם. אין כספים בעולם ששייכים למישחו. יש חוב של רכבת ישראל.

עו"ד ויינברג: יש עיכוב חילוט.

כבוד השופט ע' גרוסקופף: אני מתאר לעצמי שאף פעם זה לא היה שלכם. לאחר שיעבור לקרן החילוט. מכוח מה?

עו"ד ויינברג: מכוח חסכם הטרחה.

כבוד השופט ע' גרוסקופף: זה מה שכתוב בחסכם הטרחתו?

עו"ד ויינברג: בודאי.

עו"ד ויינברג: חמשיבה מנסח כל הזמן לטעון שמדובר על העדפת נושים ועל יחסי חייבים. כותבנו במפורש שמערכת היחסים שמדובר עליה חס לא מערכת עם נושים.

כבוד השופט נ' חנדל: צריכים לחבין את זה בצורה כנה.

עו"ד ויינברג: החגדרות והסיווגים אם נקרא לזה כך תלויי סיטואציה. ואנחנו לא צריכים להיות עבדים של הגדרות. הפננו בנושא לפסק דין של בנק אוצר החייל של כבוד השופט בדימוס ברק. ופננו לספרו של וויסמן. יש צורך לבחון מהן נסיבות העניין ולפי זה לחתאים את החגדרות.

כבוד השופט ע' גרוסקופף:

רשום בשכר הטרחה שתשלמו לנו 20% ממח שהתקבל. רשום 20% מסך של מה שהתקבל. עשיתם את החסכם בכתב אלא אם כן עשיתם את המסמך בע"פ. הוא לא אומר שאנחנו נקנה לכם 20% מכתב הטרחה.

עו"ד ויינברג: סוגיית המחאת הזכות, הפננו לפסיקה.

כבוד השופט ע' גרוסקופף: חמילים חס "תשלמו לנו שכר טרחה בסך 20% בגין טיפולנו" איפה אדוני קורא את זה בזה שיש לכם זכות שיש לכם 20% אנחנו נותנים לכם את החסך?

עו"ד ויינברג: אני לא מכיר שעו"ד כותב שהוא עובד לפי אחוזים הוא מקנה לי מעתה ואליך אחוזים.

כבוד השופט ע' גרוסקופף: יש לך מקרה שעו"ד תבע ישירות את החייב אתה רוצה לטעון שזו המחאת זכות. בנוסח סטנדרטי?

עו"ד ויינברג: אני קורא את החסכם הזה כאילו מאותה שניה הוא המתא לי וכויות, וככה ניהלתי את החליף במשך עשור שנים. הם לא מכחישים את הצד שלנו. הפנינו לפסקת ודיברנו על אי

1 חוודאות שנדרשת לזכות עתידה ואנחנו עמדנו בתנאי זכות עתידה. לגבי המחאת הזכות כבר
2 עניתי לאדוני.

3
4 כבוד השופט נ' הנדל: אזוני חוזר על עצמו על דברים שכבר אמר.

5
6 כבוד השופט ע' גרוסקופף: לא מסרתם הודעה על החוזה לחייבו בדרך כלל את אתה רוצה לחגן
7 על עצמך מפני טענות נוספות אתה חייב הודעה לחייב.

8
9 עו"ד ויינברג: שלחנו הודעה לרכבת.

10
11 כבוד השופט ע' גרוסקופף: אמרתם שכל הסכום יומחא לכם?

12
13 עו"ד ויינברג: נרשם שהמשיבות 12-3 יורו על העברת הכספים אלינו. הפנינו לבנק אוצר החייל
14 לגבי הזכות ביושר. המשיבה הפנתה לפסק דין גולדין פסק דין זה לא רלוונטי לנושא שלנו בדבר
15 מרמה אם קיבלו כסף או לא. אנחנו טעונים שחשכם שלנו הוא הסכם שכר חטרהה הם כספים
16 מסויימים. כל זה 20%. חוק איסור חלבנות הון והפנינו לסעיף 1 לחוק, עצם הזכות בכספים הם
17 עניין של רכוש.

18
19 כבוד השופט ע' גרוסקופף:

20 חביץ' טוען את זה לגבי הנימוקים המיוחדים. ראש ההרכב אמר מראש שאנחנו לא במסלול
21 הזה. טעונים מיוחדים לא טוענים בשלב הזה.

22
23 עו"ד ויינברג: אני מסכים שחביץ' התייחס לסוף ההליך.

24
25 כבוד השופט ע' גרוסקופף: אם יש קניין או אין קניין זה פרשנות אחת. אם אדוני רוצה לטעון
26 שהם רוצים לטעון לנסיבות מיוחדות זה לא לחינם. חביץ' לכאורה מצמצם את זה לטענות
27 המקובלות אם יש קניין או אין קניין.

28
29 עו"ד ויינברג: שני פסקי הדין הרלוונטיים אחד מהם הוא חביץ' והוא עדיין מתייחס אליו.

30
31 כבוד השופט ע' גרוסקופף: בתיק הקודם שהיה לפניך האישת חיינת במצב פחות טוב. אנחנו
32 בית משפט ואנחנו צריכים לשמוע טעונים משפטיים. אם תרצה לבסס יש לבסס את העניין של
33 הזכות הקניינית או האין קניינית.

34
35 עו"ד ויינברג: למהלכים של חילוט יש גם חשפעות שליליות. וכנראה בגלל זה נמצאת כאן מלשכת
36 עורכי הדין וככל שיחלוט שברם של עורכי הדין יש כאן חשפעות בעורכי הדין ויש חשפעה על

1 זכויות, המשיבה מדברת על פסק דין קליין, לפי יש הבדל מחותי שם דובר מפורשות על כספים
2 שמדובר בעבירה. הכספים שמדובר עליהם לא מקורם בעבירה.

3

4 כבוד השופט ע' גרוסקופף:

5 בנסיבות מיוחדות, לא אם כי היה לו קניין או מאין קניין, אם אדוני ירצה לשמור את טענותיו
6 להמשך.

7

8 כבוד השופט נ' חנדל: הדברים ברורים אכן.

9

10 עו"ד ויינברג: טענו שבחמשך למה שטענתי קודם שהזכות שלנו נלחם היא מרגע חתימה על שטר
11 הטרחה. טענו שפעולת החילוט מעבר לפגיעה בזכויות כמו פרנסה כמו זכות ייצוג או גישה
12 ללקוח, מידתי הרבה יותר היה לקחת ערבות מספקת וחמדינה הייתה יודעת שיש לה ביטחון
13 מבחינת החילוט הסופי.

14

15 עו"ד גרוסקופף:

16 הזירה שאנחנו נמצאים בה היא זירה של דיני החילוט הפלילי, אנחנו סבורים שצריך לפרש
17 בהתאם לזירה שאנחנו נמצאים. זה לא בהכרח זהה למה שקורה בזירה שבה הדיון הוא בזכויות
18 במישור אחר או בנושאים בדיני פירוק, המישור הוא מישור שבו המדינה לשם האינטרס הציבורי
19 מבקשת לגבור על גורם במקרה הזה על עורך דין. במקרה הזה עורך דין שדורש את שכר טרחתו.
20 הנושא הקנייני או מאין קנייני לפרמטר בשלב הזה נקבע לפי שופטת סיטבון מה שנכתב שם
21 צוטט שוב ושוב על ידי בית המשפט. המילים המדויקות בפסק דין זה לא מדבר על זכות קניינית
22 או מאין קניינית מצטטת את המשפט, הוא מדבר על זכות בנכס מסוימת היוצרת זיקה לנכס.
23 או זכות קניינית או זכות מאין קניינית או זכות בנכס מסוים היוצר זיקה לנכס, ועל חמושג הזה
24 חוזרים אפנה לפסק דין חורש שיש זיקה משמעותית. כך גם לגבי חביץ', אנחנו בזירה שהיא
25 טיפה יותר רחבה בהגדרות אי לפי קניין או נישח ומח האינטרס של זה מול זה. פסק הדין חורש
26 מתייחס לפי אדמונד לוי, בגלל חסיטואציה המאוד לא רגילה, באה המדינה למי שלא חטא ולא
27 פשע בגלל אינטרס של דמות ציבורי אחר. בהקשר לשאלה של העיכבון שעלתה פה קודם אני
28 חושבת שמרגע ניתן פסק הדין המחוזי שבו חרכבת אולצה לשלם כסף מסוים באותו חרגע צריך
29 לראות את הכספים כאילו הפכו לקניינם של המערערים, כיוון שלא יכול להיות שלוחות זמנים
30 יקבעו לפי זמנים מהותיים, אם חרכבת ביום מותן פסק הדין הייתה מעבירה את הכספים
31 לגאשמים ולעורכי הדין שום עיכוב ביצוע לא היה יכול לשנות את המצב, השתתה חרכבת
32 מספיק.

33

34 כבוד השופט ע' גרוסקופף:

35 זה המשמעות של העיכבון בדרך כלל, נניח שניתנה חוראה לשלם באמצעות עורך הדין, פח
36 חרכבת פעלה כדין, אני נתתי את פסק הדין לפי העיכבון לפי סעיף 38, כל עוד לא היה אצלם

1 חכסף אי אפשר לטעון לזכות עיכבון במקרה הזה. קצת קשה לדבר על עיכבון בסיטואציות
2 האלה.

3
4 עו"ד גרוסמן: מפסיקה של פסק הדין של אירגון חקניות של מושבי הדרום ושל שדות התעופה
5 אחד מהם מדבר על עיכבון. פסקי הדין האלה מנחה אותנו שנושא המדיניות יכולה להשפיע על
6 פרשנות מושגים. מבקשת להתייחס לפסק הדין רשות שדות התעופה שהמוסכים החזיקו אצלם
7 את הכספים וטענו אנחנו חשבנו את הנכס.

8
9 כבוד השופט ע' גרוסקופף:
10 ברשות שדות התעופה הם החזיקו נכסים לא כספים.

11
12 עו"ד גרוסמן: החנמקח שם הייתה האם העיכבון גובר על המשכון. חשוב לאפשר לחשביה את
13 הנכס.

14
15 כבוד השופט ע' גרוסקופף:
16 אם רשות שדות התעופה הייתה משחררת את הנכסים האלה לחייב לא היה עיכבון. ברגע
17 שחזכות לא הייתה קיימת לפי הכללים הרגילים זה רק חיוב אובליגטורי.

18
19 עו"ד גרוסמן: הדוגמא השניה היא ארגון חקניה של תושבי הדרום. לעורכי הדין היה חוזה לפני
20 הפירוק. הם המשיכו לתת את השירות למרות שהחברה נכנסה לפירוק. אני מבקשת מכך
21 להתייחס לפסקה. הוא לא קובע שעורכי הדין חייב לקבל את שכר הטרחה לפי החוזה שחם
22 קבעו. לכן לא ייתכן סיטואציה לאחר שהם השביחו את הנכס ברשותם של המפרקים הם לא
23 יכלו לקבל על כך כל תמורה. נכון שהתמורה היא לא מקופת הפירוק אלא כתוצאה מהפירוק.
24 חשביהו את הנכס מיתר הנושים. בדיוק כמו בסיטואציה של תושבי הדרום כשהיא חטילה את
25 החילוט הזמני, היא יכלה לומר שיש לה חילוט זמני, יכלה לומר תודה לעורכי הדין אל תמשיכו
26 לעבוד אני ישיבה את הנכס. היא נתנה לאנשים לחמשיך לעבוד. בזה שהיא נתנה להם להמשיך
27 לעבוד הסיטואציה הופכת למורכבת יותר. ולחתעלם מהתמורה שלהם לעבוד מטעם המדינה.
28 המושגים בפסק הדין סיטבון אמנם חזרו עליהם אבל לא פירשו אותם. פעם אחרי פעם אנחנו
29 נתקלים בתיקים מאוד מורכבים כמו אלה. זו רק תשובה לטענה כאילו אנחנו מנסים לפרוץ דלת
30 שכבר נסגרה אנחנו בפיתוח וחבנה מה אותה הזיקה לנכס ספציפי מה היא מאין זכות. יש לבדוק
31 את השאלה של מי שיצר נכס האם הוא זכאי לו.

32
33 כבוד השופט נ' הנדל: גם כאן חטיעונים ברורים ויש לחשיב לטענות העיקריות.

34
35 עו"ד יוראי: בקליפת האגוז ממש לחשיב לשתי טענות שנטענו על ידי חברי כדאי לדיוק. יש 2
36 דרכים להימנע מחילוט. המסולק בענינו לפי סעיף 36 ולא הניסיון של חברתי לטעון כאילו יש
37 קבוצה שלישית של זיקה מסוימת של גפש לפי פסק הדין של סטיבון. מצטט מהפסקה. הציטוט

1 שציטטת גברתי שנועד לצער לא מצוין בזכות מאין קנייני. הפירוש הוא למושג לזכות מאין
2 קנייני. ולכן נעדרת מחמשפט הזה הזכות למאין קנייני.

3
4 כבוד השופט ע' גרוסקופף:
5 הטנעה של עו"ד גרוסמן, זכות מאין קניינית או זיקה לנכס ספיציפי הוא לא מונח. היא אומרת
6 שזה מנוח לא סגור ומבקשת שמי שהשביח נכס שהיוס אפשר לחלט אותו יכירו שהשביח נכס
7 לזכות לקניין.

8
9 עו"ד יוראי: המושגים מאין קניינית וזכות קניינית נרשמה אצל חביץ. לכן השיקולים הם זרים.
10 החיקש הזה כשלעצמו הוא גוגד את התכליות. גם לטענתו של אדוני.

11
12 כבוד השופט ע' גרוסקופף:
13 השאלה היא למעשה מה התכליות של החילוט.

14
15 עו"ד יוראי: ננסה ללמוד מהחסדר של אחרונם לפי הזיקה לנכס מסויים. הדרך לאותה זכות
16 מתאפיינת לפי הטיבה.

17
18 כבוד השופט ע' גרוסקופף:
19 פה אין לך מחלוקת איתה. אתה טוען בדיוק כמוה. אתם צריכים לחגיד אם האין זכות קיומית,
20 אתם צריכים לחגיד מה הזיקה המוגדרת לנכס.

21
22 עו"ד יוראי: זכות החילוט של הציבור גם, זו לא זכות החילוט של המדינה. השופטת ארבל ענתה
23 עליו ואמרה מדוע פתחה אותו פתח לענייני החילוט.

24
25 כבוד השופט ע' גרוסקופף:
26 עו"ד גרוסמן ניסתה לצמצם. זה לא סתם שחייבים לנו כסף, אנחנו יצרנו את הנכס הזה. האם
27 כאשר יש נושא שתרם לנכס שאתם חילטתם אין לו זיקה מספקת לנכס?

28
29 עו"ד יוראי:
30 במה שונה עניינם של אחרים מעניינם של הנושה הזה. נתיבי ישראל שילמו לאותם חברת בינוי
31 בשם ביבי כבישי. גם הוא הביא נכס שאילולא העבודה שלו לא היה מתקיים. אני לא מדבר
32 דיבורים תאורטיים. מפנה לפסק דין של נושה נוסף של חברה שנתנה שירותים לביבי כבישים,
33 יצרה כביש ומבקשת היום לגבות את חובה. אותה חברה ניגשה לבית המשפט רשמה עיכול על
34 הנכסים של הרכבת.

35
36 כבוד השופט ע' גרוסקופף:
37 אלו כספים שהרכבת הייתה אמורה לשלם על אותה עבודה ספציפית.

עו"ד יוראי: מגיש לבית המשפט, מעבר לטיעון התאורטי וחרעיוני זה מראה כמה המדרון חזק
הוא חלקלק.

כבוד השופט ע' גרוסקופף:
למה הוא חלקלק, גם קבלן המשנה נכנס להגדרה..

עו"ד יוראי: הסיטואציה הזו בעברת חלבנת חון ואנחנו מדברים עליו ישירות.

כבוד השופט י' אלרון: עו"ד ויינברג ביקש לאבחן את חטיעונים שלחם מעבר לטיעונים שלכם.
העברנו בקשה להוצאה של חכספים האלה ואתם רוצים לשים יד על חכספים האלה.

עו"ד יוראי: המדינה לא ידעה על חכסם שכר הטרחה ולא על הנוסח המדויק שלו. המדינה
תפסה את חכספים. קיבלנו את בקשתם של חברי לאחר הסעד הזמני. המדינה לא ידעה, זה
מתק את חקושי של דיון שהוא מהותו אזרחי.

כבוד השופט נ' חנדל: הם יכולים לחגיד שאי חידעה הוא לא סובייקטיבי אל אובייקטיבי.
עובדה שכאילו הוצאה אתה מוכן לקבל אבל שכר הטרחה.

עו"ד יוראי: מה מבקשים המערערים הם מבקשים לעשות דיספוזיציה על עבודת המערערים. יש
לבחון מדוע יש פה קושי על התכליות לפי חב"ץ. חכספים כבר נתפסו על בסיס ראיות לכאורה.
המדינה אינה יודעת מה כתוב בכל חוזה באיזה צד.

כבוד השופט ע' גרוסקופף:
חנטל עליהם הם צריכים לבוא ולהוכיח את הדברים. הם טוענים שהם יצרו את חכסם. לא
באתם והתייצבתם במקומם כדי להגן על עצמכם. תפסתם את הזכויות האלה ונתתם להם
לחמשיך לעבוד.

עו"ד יוראי: עוד לפני ההכרעה בערעור נתנו בקשה.

כבוד השופט י' אלרון: ברמה של מדיניות. עו"ד ויינברג אומר שאילו היה יודע שזה המצב הייתי
מפסיק את הייצוג. האם יש כאן הגבלה להרשאה של הגבלות בסיטואציה חזו

עו"ד יוראי: לפי השופטת סיטבון, אמרו שאנחנו לא ידענו על העבירה. מעבר לזה המדינה באה
ותופסת לנו את חכסם. זה ייקר את חדלק ויפגע במסחר התקין.

כבוד השופט י' אלרון: אנחנו מדברים על גישו לחרשאה ל לחרכאות..

עו"ד יוראי: קשה לי לראות בדרכו של אדוני. לשיטתך בשאלה הספציפית הזו קשה לי ללכת בדרך הזו, המערערים חיו לאורך הדרך ועוד לפני תפיסת הכספים על ידי המדינה. עו"ד שבקיא ויודע שיש לו כספים וזה עלה בחקירות הנגדיות בבית המשפט, לא נוקט בשום דרך להבטיח את חובו בעתיד.

כבוד השופט ע' גרוסקופף: מה הוא יכול לעשות?

עו"ד יוראי: לקבל משכון.

כבוד השופט ע' גרוסקופף: ממיו מביבי כבישים? מה קורח כשהוא בא אם חוטל חילוט? ב- פברואר 19 חוטל החילוט מה הוא אמור לעשות?

עו"ד יוראי: הוא אמור לרוץ ולהגיש תביעה ייצוגית. סעיף 21 לחוק איסור חלבנת חון פותח את הדלת רק אם יש רשות מוכרעת. המערערים לא עשו כן, עד היום לא הגישו תביעה ייצוגית מאין המדינה יודעת שאין מקורות כספיים אחרים שהמערערים חיו יכולים לפרוע את חובם מהם. מה יש או אין לביבי כבישים המדינה לא יכולה לדעת.

עו"ד יוראי: לפי פסק דין חורש ופסק דין חביץ אם יש לך פסק דין הוא אומר לך יש לך פסק דין ויש לך דלת פתוחה. לפי כל הטענות שטענת עכשיו הוא גובר על זכות המדינה לחילוט.

כבוד השופט נ' חנדל: כמה זה היה משפיע או המסקנה שאין מקור אחר. היית מסכים שהיה יכול לגעת בכספי החילוט.

עו"ד יוראי: הטעמים האלה הם טעמים מיוחדים. אלו נסיבות מיוחדות יש לחברי על פני ספקים אחרים נותני שירות?

כבוד השופט ע' גרוסקופף: חשבתי שאנחנו לא בנסיבות מיוחדות.

עו"ד יוראי: אני חשבתי על מה ששאלתי.

אתייחס לטיעון של קניין, בנקודה נוספת: חברי מנסים למעשה לטעון לפרשות חוזית, כפי שבדיון שחתנחל - כך עלה. פרשנות משפטית, כפי שנקבע, אינה יוצרת זכויות קנייניות אלא מאפייני הזכות.

גם אם חולקים בשיטת חברי, אין כאן זכות קניינית, חבקשה לפרש חוזה כשלעצמו כמה שיוצר את הזכות הקניינית, ולא המאפיינים שלה, שהיא כספית - כל המאפיינים האלה לא מתקיימים

1 כאן, בוודאי לא זכות מעין קניינית. לכן, לטעון שפרשנות החוזה כשלעצמה אין בה חילול – זה
2 טעות.

3 אסיים בעניין השלכות הרוכב, ולחסיביר מבחינת דיני החילוט מדוע קבלה של הטענה הזו היא
4 מדרון חלקלק, ויוצרת תמריץ שלילי לנאשמים. כחוט השני עובר בכל העניינים, הנאשמים
5 מילאו פיהם מים באשר לזכותם של נושים אובליגטורים. האינטרס שלהם הוא שהכספים ייגבו
6 מקופת החילוט, לו הייתה התדיינות, מה הייתה אומרת בימי כספים? זה שאגני הגדרתי את
7 שירותי הכספים בפעול, זה כולל חגיגה של עורכי הדין.
8 לא רק שאני מבקש מעו"ד שיחיה לי פיצוי, אלא שיגבו עבורי את הכסף.

9
10 עו"ד וינברג:

11 חברי מדבר על עכבון ו/או תביעה אזרחית, גם העיכבון, וגם התביעה, נתנו מימד פומבי
12 לבטוחה; בעניינו, נושא העכבון לא קשור לרציונל החילוט. לשיטתנו, לנו יש זכות מכרעת
13 ברכוש, ברגע שחמשיבים לא התנגדו לתשלום. לכן אין לי שום סיבה ללכת לבית משפט לתבוע
14 את המשיבים.
15 חברי משתמש הרבה במילים מדון חלקלק וסחרור; משפט אחר כך הוא מדבר עם נושים
16 אובליגטורים. אנחנו מקרה מיוחד; אנחנו יצרנו את הכסף; מי שיצר את הכסף הוא לא נושה
17 אובליגטורי, אלא נושה מיוחד.
18 מה היה קורה אילו אני הייתי מגיש את הערעור באמצעו ערעור חרבתת היה מתקבל, והיה נפסק
19 אפס.

20
21 כבוד השופט ע' גרוסקופף:
22 יכולת להודיע שאתה מפסיק לייצג את החברה.

23
24 עו"ד וינברג:
25 השאלה הזו היא היפותטית. אם לא הייתי מגיש ערעור, האם היה ניתן למצוא את אינטרס
26 החילוט?
27 אנחנו לא מבקשים 100%, אלא 20%.
28 חברי אומר שהחברה היא חברה פעילה; חברי קצת מיתמם, כי חילטו לח את כל המכונות
29 והמכונות.
30 חברי אומר שכביכול יטילו עלי לגבות את הכספים. חברי זוכר שבתיק הפלילי לא אני מייצג.

31
32
33 נדחה לעיון ולמתן פסק דין.

34
35
36
37

נספח 5

העתק הודעת המשיבה 1 בערעור מיום 9.6.2021, לה צורף העתק הסדר הטיעון
מיום 31.5.2021

המעוררים:

1. ד"ר משה וינברג ושות', עורכי דין ונוטריונים, ת.מ. 540113339
2. עוה"ד אפרים ווגדן
באמצעות ב"כ עוה"ד ד"ר מ. וינברגר ואח'
מדרך מנחם בגין 82, תל אביב 67138
טלפון: 03-6853071; פקס: 03-6856688

נ ג ד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
באמצעות המחלקה הכלכלית
בפרקליטות המדינה
מרחוב חסורג 1, ירושלים
טלפון: 02-5693909; פקס: 02-6467841
2. יהודה בוזגלו
3. ביבי כבישים ומיתוח בע"מ
באמצעות עו"ד יניב שגב
רח' הארבעה 10, תל אביב-יפו
טלפון: 03-5627700; פקס: 03-5626600

הודעה מטעם המדינה

1. המשיבה 1 (להלן: "המדינה") תבקש לעדכן את בית המשפט הנכבד, כי לאחר חליף גישור הגיעה המדינה ביום 27.5.21 להסדר טיעון עם המשיבים 2 ו-3 בת"פ 20502-02-19 (להלן: "התיק העיקרי") הכולל הסכמות לעניין חילוט הרכוש התפוס וטיעון פתוח באשר לעונש. מצ"ב העתק הסדר הטיעון ומסומן 1.
2. במסגרת הסדר הטיעון חוברה, כי סך של 2.5 מיליון ₪ מתוך חכספים התפוסים נושא ערעור זה, יוחזקו בידי המדינה עד להחלטת בית משפט נכבד זה. במידה והערעור יתקבל ישולמו חכספים למערערים מתוך סכום זה. היה ובית המשפט הנכבד ידחה את הערעור, כי אז יחולטו כספים אלה לאוצר המדינה. בהמשך לכך, נקבע בתיק העיקרי דיון טיעונים לעונש ליום 30.6.21.
3. חעתק מהודעה זו הועבר במקביל לב"כ המערערים.

יוראי מצלאוו, עו"ד
סגן בכיר במחלקה הכלכלית
בפרקליטות המדינה

היום, כ"ט סיון, תשפ"א
9 יוני, 2021

1

ת.ס. 20502-02-19

בג"ת המשפט והמבחן מרנז ובלד
בעני כבוד השוטטות דנה מושק - מורוש

המאשימה מדינת ישראל
באמצעות המזלקה הכלכלית בורקליטות המדינה
מורח' חיסור L (קומה ג') ביד מצפה, ירושלים
טל. 073-3926376/536; פקס: 02-6467841

-נגז'-

הנאשמים: 1. יהודה וואליל, ונגז 068506492
2. ביבי כנישימה עפר ומיתוח בע"מ, ח.פ. 511561474

באמצעות בא כוחם
עו"ד ינון שגב, שגב - עובד עורכי דין
מרחוב הארבעה 10, תל אביב - יפו
טל: 03-5627700 פקס: 03-5626600

העובדות

לאחר מ"מ ממושך, ולאחר זיון גישור שותקיים ביום 26.9.21 בפניו של כבוד השופט חגי טרטי, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, הולקמן.

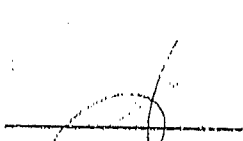
1. כתב האישום נגד הנאשמים ונוקן בהסכמות הצדדים ועותק ממנו מצורף למסמך הסדר הטיעון.
2. כתב האישום המתוקן כמצו את אישומי המאשימה כנגד הנאשמים בתיק חקירה פל"א 118037/2015 למען הסר ספק מובהר, כי המאשימה לא תגיש כתב אישום נוסף כנגד הנאשמים ונקשר עכ נרשה זו.
3. הנאשמים מודים בעובדות והעבירות המיוחסות להם בכתב האישום המתוקן.
4. הצדדים עותרים במשותף לבית המשפט הנכבד בבקשה שירשיע את הנאשמים, על יסוד הודאתם בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום המתוקן.
5. למען הסר ספק, יובהר כי התשתית העובדתית שעל יסודה יטענו הצדדים לעונש היא זו המקורטות בכתב האישום המתוקן, והצדדים לא יחלקו על עובדות אלו.
6. לאחר שהנאשמים יודו בדיון בפני בית המשפט הנכבד, ובית המשפט ירשיע אותם, יטענו

הצדדים לעונש כדלקמן:

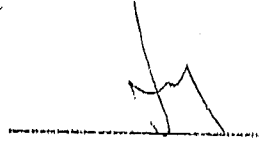
- א. הנאשימה תגיע לעונש מאסר בפועל של 14 חודשים לנאשם 1. ההגנה תהיה חופשית בטיעונייה בעניין רכיב המאסר
- ב. הצדדים יעתרו במשותף לעונש של מאסר על תנאי למאשם 1, על פי שיקול דעת בית המשפט.
- ג. מוסכם על הצדדים כי שווי רכושם של הנאשמים שיפורט להלן, הוא שווי חנועלת שהפיקו מהשוחד או פחות ממנה. לפיכך, הצדדים יעתרו במשותף לחילוט ורכוש המפורט והעברתו לאוצר המדינה, בהתאם להוראות סעיף 297 לחוק העונשין, חתש"ז - 1977, וכל פי המנגנון שלהלן
- (1) סכום של ₪ 7,796,252, מתוך כלל סכומי הכסף של הנאשמים שנתפסו במסגרת חקירת התיק ומופקדים אצל יחידת החילוט במשרד המשפטים, ואי שתפוסים במשטרת ישראל ואז מוקפאים בחשבונות בנק ע"ש הנאשמים ושהנאשמים יעברו לאוצר המדינה ויחולטו, למעט הסכום המפורט בס"ק 2.
- (2) מוסכם, כי מתוך הסכום האמור בס"ק 1 יוחזקו 2.5 מיליון ₪ בידי המדינה ע"י לחלטה בית המשפט והעליון ב.א. 6180/20 ד"ר משו ויינברג ואח' נגד מדינת ישראל ואח'. הכל ובית המשפט והעליון יקבל את הערעור האמור ויורה על תשלום כספים למערערים, או לחילופין יורה על כך בית המשפט המחוזי היה וההכרעה בכך תעבור אליו, ישולמו והכספים מתוך סכום זה. היה ובית המשפט העליון ידחה את הערעור, כי אז יחולט לאוצר המדינה כל הסכום האמור.
- הנאשם מצהיר כי בכל מקרה לא תהיה לו כל טענה או זכות לגבי כספים אלה
- (3) 1.5 מיליון ₪ במזומן, מתוך הכספים הנתפסים בחשבון המשטרה ובחשבונות בנק ע"ש הנאשם בבנק לאומי סניף 607 - ח.נ. 19578/46, ח.נ. 774815/16, וח.נ. 774095/06 יועברו בנאמנות לב"כ הנאשמים, ויחזקו אצלו בנאמנות עד למנוח גזר הדין, שאז תפקע הנאמנות והכספים ישוחררו לנאשם 1. חוראה להעברת הכספים כאמור תינתן בסמוך לאחר מתן הכרעת הדין.
- (4) יחולטו לטובת המדינה כל יתר הכספים והציוד השייכים לנאשמים וחרשומים בסעיפים 34 - 37 ו- 44 - 94 לבקשת החילוט שהוגשה עם כתב האישום, ומצורפת להסדר זה, וכן כל יתרום בכספים שתיוותר לאחר ביצוע האמור בס"ק 1 3
- (5) לידי הנאשם ישוחררו הזכויות הנכסיו מרקקעין המצוינים בסעיפים 31 ו- 32 לבקשת החילוט.
7. בא כוח הנאשמים, הר"מ, הסביר לנאשמו, אשר הנאשמת נמצאת בבעלותו, את כל

משמעויותיו של החסדר, וחנאשם מודע לכך:

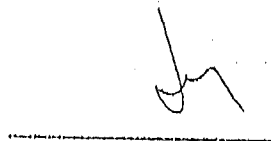
- א. שההסדר אינו מחייב את בית המשפט, ובית המשפט רשאי שלא לקבלו, כולו או חלקו, לחלוקה בעניינו של הנאשם כל החלטה שהחוק מאפשר לו, והוא רשאי לגזור על הנאשם כל עונש שיראה לו חולם על פי שיקול דעתו.
- ב. שהמאשימו רשאיות ועשויה לערער על פסק הדין, במידה ובית המשפט יטיל על הנאשם עונש שיהא קל בעיניו.
- ג. שהמאשימה אינה מתחייבת מראש מה תהא עמדתה בערעור, אם יחרוג בית המשפט לחומרה מאיות מרביבי החסדר, ויוגש על כך ערעור מצד הנאשמים.

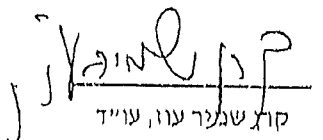
יחודה בן-זור
חנאשם 1

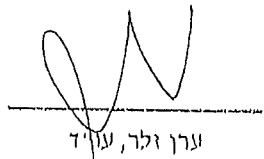
יחודה בן-זור
חנאשם 1

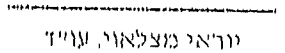
יחודה בן-זור
חנאשם 1

יחודה בן-זור
חנאשם 1

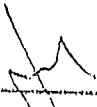

יחודה בן-זור
חנאשם 1

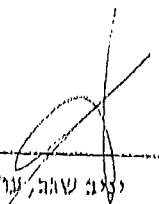
יחודה בן-זור
חנאשם 1

אני יהודה בוזגלו, מסמך 068506492, בעליה של חברת ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ,
מצהיר בהצהרה מטת מי וזמנו שלי וחשוד ומשמעויותיו חסכוני לי על-ידי בא כוחי, עו"ד יניב
שגב, וכי אני מסכים לכל והאמור בו.

חברת ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ

יהודה בוזגלו

הנני מאשר את חתימת מרשלי:

יניב שגב, עו"ד
נ"כ והנאשמים

מאי, 2021

נספח 6

העתק תגובת המערערים להודעת המשיבה 1 מיום 10.6.2021

תאריך חתימת המשפט: 10.6.2021

ע"א 6180/20

בבית המשפט העליון בירושלים
בשבתו כבית המשפט לערעורים אזרחיים

המערערים: 1. ד"ר משה וינברג ושות', עורכי דין ונוטריונים, ח.מ. 540113339
2. עוז"ד אפרים ווגדן

באמצעות ב"כ עוז"ד ד"ר מ. וינברג ו/או ד"ר
(כלכלה) ג. וינברג ו/או ד. וינברג ו/או י. ברנן ו/או א.
ביבי ו/או ת. אבשלום ו/או ר. דורון ו/או ש. עודי ו/או
א. פלדשטיין ו/או א. שוורצמן ו/או ע. מנחם ו/או ב.
דרוז ו/או א. שמואלי ו/או מ. גבאי ו/או מ. קזאז ו/או
ש. חתוכה ו/או מ. זילברמן ו/או א. יהודיאן ו/או מ.
שינחא ו/או כל עו"ד אחר ממשרד ד"ר משה וינברג
ושות' עורכי דין ונוטריונים
כולס מדרך מנחם בגין 82, תל אביב 67138
טל': 03-6853071, פקס': 03-6856688

- נגד -

המשיבים: 1. מדינת ישראל
באמצעות המחלקה הכלכלית, פרקליטות המדינה
מר' חסורג 1, בית מצפה, ירושלים, 9414501
טל': 02-5693939/40/44, פקס': 02-6467841
2. יהודה בוזגלו ת.ז. 068506492
3. ביבי כבישים ע"פ ומיתוח בע"מ, ח.מ. 511561474
באמצעות ב"כ עו"ד יניב שגב, שגב - ערבה עורכי דין
מר' חארבעה 10, תל אביב-יפו
טל': 03-5627700, פקס': 03-5626600

תגובת המערערים להודעת העדכון מטעם המשיבה 1

בהמשך להודעת העדכון מטעם המשיבה 1, אשר חוגשה לבית-המשפט הנכבד וכן התקבלה אצל
המערערים ביום 9.6.2021 (להלן: "הודעת המשיבה 1"), ולאור תוכנה ומשמעות הדברים האמורים
בה ביחס לתיק שבכותרת, מתכבדים המערערים להגיש לבית-המשפט הנכבד את תגובתם בעניין
הנדון, כדלקמן:

1. כעולה מהודעת המשיבה 1, לרבות ובפרט ממסמך הסדר הטיעון המצורף לה כנספח 1, אשר
נחתם בין המשיבה 1 לבין המשיבים 2 ו-3 במסגרת ת.פ. 19-02-20502 ביום 31.5.2021 (להלן:
"הסדר הטיעון"), המשיבה 1 והמשיבים 2 ו-3 הגיעו להסדר חלול חסכמות סופיות ומכריעות
לעניין חילוט הרכוש התפוס של האחרונים אשר יועבר לאוצר המדינה.

2. מתוך הסדר הטיעון עולה, כי שווים של הכספים שיחולטו לטובת אוצר המדינה, נאמד בסך של
כ- 11.3 מיליון ש"ח כמפורט בסעיף ג(1) ו-ג(3) להסדר הטיעון. יתר "הכספים וחציו"ד שיוחלטו,
הנם כלי רכב ו- 879 ש"ח שהוקפאו, כמפורט בסעיף ג(4) להסדר הטיעון.

- חעתק בקשת החילוט שהוגשה עם כתב האישום במסגרת ת.פ. 19-02-20502, מצ"ב ומסומן 1.

3. על רקע נתונים אלו, המערערים רואים לנכון לשוב ולחדגיש את העובדה, כי שווי הכספים נשוא הסדר חטיעון, מבוסס כולו (למעט 879 ₪ כאמור לעיל) על הכספים שהתקבלו (ונתפסו) מכוח פסק-הדין שניתן בע"א 7649/18 ו-7729/18, שהינם כזכור, תוצר בלעדי שהופק מפועלם של המערערים ואלמלא זה, הרי שכלל לא היו באים לעולם וברי, כי לא ניתן היה לחלטים.

ארתור-אריאל פלדשטיין, עו"ד
ד"ר משה וינברג ושות', עו"ד ונאטריונים
ב"כ המערערים

רשימת עדי התביעה

....

בקשת חילוט

בית המשפט הנכבד יתבקש לעשות שימוש בסמכותו לפי סעיפים 21 ו-23 לחוק איסור חלבנת חון תשי"ס-2000 וסעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969 ולחורות, בעניינם של הנאשמים, על חילוט הרכוש והכספים המפורטים לחלן, לרבות חריבות והפירות שייגבו עד לתום החליטים בתיק זה :

נאשם 1

31. זכויות נאשם 1 בבית פרטי ברח' ... ביישוב מיתר חידועה כגוש ... חלקה .. חרשומה על שם יחודה וחנה בוזגלו. שווי זכויות נאשם 1 בדירה 840,000 ₪ (ע"פ עסקה דומה משנת 2015).
32. זכויות נאשם 1 בבית פרטי ברח' ... ביישוב מיתר חידועה כגוש ... חלקה .. חרשומה על שם יחודה בוזגלו. שווי הזכויות נאשם 1 בדירה 1,720,000 ₪ (ע"פ עסקה דומה משנת 2014).
33. 1,150,000 ₪ אשר התקבלו ממכירת זכויות נאשם 1 בדירה במבנה .., יחידה מס' ... ברחוב .. בעיר אור יחודה חידועה כגוש .. חלקה ...
34. רכב מסוג מרצדס שנת ייצור 2009 מ"ר ... רשום על שם יחודה בוזגלו. חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי חרכב 240,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
35. רכב מסוג טויוטה שנת ייצור 2015 מ"ר ... רשום על שם יחודה בוזגלו. חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי חרכב 321,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
36. רכב מסוג מרצדס שנת ייצור 2013 מ"ר ... רשום על שם יחודה בוזגלו. חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי חרכב 404,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
37. רכב מסוג האמר שנת ייצור 2005 מ"ר ... רשום על שם יחודה בוזגלו. חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי חרכב 78,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
38. 77,916 ₪ אשר חוקפאו מתוך ח-ן על שם יחודה בוזגלו שמספרו ... בבנק לאומי סניף ...
39. 20,006 ₪ אשר חוקפאו מתוך ח-ן על שם יחודה בוזגלו שמספרו ... בבנק לאומי סניף ...
40. 20,000 ₪ אשר חוקפאו מתוך ח-ן על שם יחודה בוזגלו שמספרו ... בבנק לאומי סניף ...
41. 64,660 אירו במזומן.
42. 2,900 ל"א רומני במזומן.
43. 20,780 ₪ במזומן.

תאשומת 2

44. רכב מסוג שברולט מ.ר. ... רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 58,300 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
45. רכב מסוג וולבו מ.ר. ... רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 30,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
46. רכב מסוג וינגולד גרור מ.ר. ... רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 1,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
47. רכב מסוג מק משא מ.ר. ... רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 10,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
48. רכב מסוג בובקט יעה מ.ר. .. רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 7,500 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
49. רכב מסוג בי. סי. בי במפורד, מ.ר. .. רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 25,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
50. רכב מסוג בומאג מכבש, מ.ר. .. רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 3,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
51. רכב מסוג בומאג מכבש, מ.ר. .. רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 2,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
52. רכב מסוג חאם מכבש, מ.ר. ... רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 50,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
53. רכב מסוג קטרפילר מפלס, מ.ר. ... רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 160,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
54. רכב מסוג גוהן דיר מפלס, מ.ר. .. רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 50,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
55. רכב מסוג מיאט היטצ'י דחפור, מ.ר. ... רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 15,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
56. רכב מסוג קטרפילר דחפור, מ.ר. .. רשום על שם ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי הרכב 45,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
57. רכב מסוג קטרפילר צמח מחפר זחל הידרואלי שנת ייצור 1997 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב חשקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.

58. רכב מסוג או קי צמח מחפר זחל הידרואלי שנת ייצור 1993 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
59. רכב מסוג או קי צמח יעח אופני שנת ייצור 1993 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
60. רכב מסוג או קי צמח מחפר זחל הידרואלי שנת ייצור 1991 מ.ר. ... רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
61. רכב מסוג או קי צמח יעח אופני שנת ייצור 1996 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
62. רכב מסוג או קי צמח יעח אופני שנת ייצור 1998 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
63. רכב מסוג או קי צמח מחפר זחל הידרואלי שנת ייצור 1993 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
64. רכב מסוג או קי צמח יעח אופני שנת ייצור 1995 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
65. רכב מסוג או קי צמח יעח אופני שנת ייצור 1996 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
66. רכב מסוג או קי צמח מחפר זחל הידרואלי שנת ייצור 1992 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
67. רכב מסוג או קי צמח יעח אופני שנת ייצור 1996 מ.ר. ... רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
68. רכב מסוג או קי צמח מחפר זחל הידרואלי שנת ייצור 1992 מ.ר. ... רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
69. רכב מסוג או קי צמח מחפר זחל הידרואלי שנת ייצור 1994 מ.ר. ... רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
70. רכב מסוג או קי צמח מחפר זחל הידרואלי שנת ייצור 1993 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
71. רכב מסוג או קי צמח מחפר זחל הידרואלי שנת ייצור 1995 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, ללא הערכת שווי.
72. רכב מסוג יונדאי צמח יעח אופני שנת ייצור 2007 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, חרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15, שווי חרכב 67,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).

73. רכב מסוג קטרפילר צמח מכבש רגלי כבש שנת ייצור 1998 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. ללא הערכת שווי.
74. רכב מסוג מיקאסה צמח מכבש גלילי ידני שנת ייצור 2007 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 30,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
75. רכב מסוג האם מכבש גלילי ממנוע שנת ייצור 2013 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 89,900 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה). קיים שיעבוד לטובת בנק לאומי.
76. רכב מסוג בומאג מכבש גלילי ידני שנת ייצור 2015 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 57,800 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
77. רכב מסוג האם צמח מכבש משולב שנת ייצור 2014 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 316,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
78. רכב מסוג האם צמח מכבש משולב שנת ייצור 2013 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. ללא הערכת שווי.
79. רכב מסוג האם צמח מכבש משולב שנת ייצור 2014 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 272,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה). קיים שיעבוד לטובת בנק לאומי.
80. רכב מסוג האם צמח מכבש משולב שנת ייצור 2014 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 272,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה). קיים שיעבוד לטובת בנק לאומי.
81. רכב מסוג האם צמח מכבש משולב שנת ייצור 2014 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 272,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה). קיים שיעבוד לטובת בנק לאומי.
82. רכב מסוג האם צמח מכבש משולב שנת ייצור 2015 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 350,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
83. רכב מסוג קטרפילר צמח דחפור זחלי שנת ייצור 2008 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. ללא הערכת שווי.
84. רכב מסוג ניסאן משא פתוח שנת ייצור 2015 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ, הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 190,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).

85. רכב מסוג שברולט שנת ייצור 2011 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ. הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 107,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
86. רכב מסוג שברולט שנת ייצור 2014 מ.ר. ... רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ. הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 111,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
87. רכב מסוג סיטרואן שנת ייצור 2011 מ.ר. ... רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ. הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 52,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
88. רכב מסוג סיטרואן שנת ייצור 2011 מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ. הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 52,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
89. רכב מסוג סיטרואן מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ. הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 52,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
90. רכב מסוג סיטרואן, מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ. הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 52,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
91. רכב מסוג סיטרואן, מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ. הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 52,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
92. רכב מסוג סיטרואן, מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ. הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 52,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
93. רכב מסוג רנו, מ.ר. .. רשום על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ. הרכב תפוס ברישום מיום 16.11.15. שווי הרכב 95,000 ₪ (לפי מחירון לוי יצחק בסמוך לתפיסה).
94. 879 ₪ אשר חוקפאו מתוך ח-ן על שם בר לבב השקעות בנין בע"מ שמספרו ... בבנק לאומי סניף ...

נספח 7

העתק פסק-הדין בערעור מיום 13.6.2021

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 6180/20

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט ע' גרוסקופף

המערערים: 1. ד"ר משה וינברג ושות'
2. עו"ד אפרים ווגדן

נ ג ד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. יהודה בוזגלו
3. ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ

צד קשור לשכת עורכי הדין

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
בתיק צ"א 19-02-20546 מיום 16.07.2020 שניתן על ידי
השופט עידו דרויאן-גמליאל

תאריך הישיבה: כ"ח בשבט התשפ"א (10.02.2021)

בשם המערערים: עו"ד שלום עודי, עו"ד וינברג משה

בשם המשיבה 1: עו"ד יוראי מצלאוי; עו"ד דן אלדד;
עו"ד מאור אבן-חן

בשם המשיבים 2-3: פטור מהתייצבות

בשם הצד הקשור: עו"ד יעל גרוסמן

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. הסוגיה אשר במוקד הערעור שבפנינו, היא אם זכותם של עורכי דין לשכר טרחה גוברת על האינטרס הציבורי שבתפיסת כספי נאשם בעבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, לשם חילוט הכספים היה ויורשע בתום ההליך הפלילי המתנהל נגדו.

הערעור מופנה כלפי החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' דרויאן גמליאל) בצ"א 19-02-20546 מיום 16.7.2020, לדרות את בקשת המערערים להעביר לרשותם שכר טרחה המגיע להם לטענתם בגין ייצוג משפטי, מכספים שנחפסו במסגרת הליך פלילי המתנהל נגד חברת ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ (המשיבה 3; להלן: החברה), שיוחסו לה עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון)).

עיקרי העובדות הצריכות לעניין

2. המערערים ייצגו את החברה בהליך אזרחי נגד חברת רכבת ישראל בע"מ (להלן: רכבת ישראל), בסופו נפסק לטובתה סכום של 8,030,227 ש"ח בתוספת ריבית והצמדה מיום הגשת התביעה ועד למועד ביצוע התשלום בפועל (ע"א 7649/18 ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ נ' רכבת ישראל בע"מ (20.11.2019)).

3. בין לבין, ובמנותק מההליך המשפטי בין החברה לרכבת ישראל, הוגש נגד החברה ובעליה (המשיב 2) כתב אישום המייחס להם עבירות שוחד, מס, רישום כוזב במסמכי תאגדי והלבנת הון, במסגרתן החזיקו על פי הנטען ברכוש אסור בשווי של כ- 230 מיליון ש"ח.

כד בכד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה (המשיבה 1) בקשה לחילוט רכוש החברה, והוגשה בקשה למתן סעד זמני לפי סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון וסעיף 136 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים או הפקודה), לתפיסת רכוש החברה בשווי כולל המוערך בכ- 7.5 מיליון ש"ח, עד להכרעה בהליך הפלילי. בהמשך, הוגשה בקשה משלימה לסעד זמני "למניעת פעולות" בכספים שנפסקו לזכות החברה במסגרת תביעתה האזרחית נגד רכבת ישראל.

בהסכמת הצדדים, בית המשפט המחוזי (השופט ח' טרסי) הורה על מתן הסעדים הזמניים המבוקשים בהחלטתו מיום 12.3.2019.

4. בהמשך, נשלח מכתב מטעם עו"ד ויינברג לרכבת ישראל, ביום 25.11.2019, בדרישה לתשלום הכספים שנפסקו לטובת החברה בצירוף הצמדה, ריבית ותשלומי מע"מ, בסכום כולל של 11,277,751 ש"ח.

אולם, רכבת ישראל סירבה לדרישת התשלום תוך שהפנתה לסעד הזמני שניתן בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 12.3.2019, וציינה כי מכל מקום, לגישתה אין היא חייבת בתשלומי המע"מ אותם נדרשה לשלם.

5. על רקע זה, הגישו המערערים לבית המשפט המחוזי בקשה, ביום 28.12.2019, ל"שחרור" 2,463,494 ש"ח מתוך הכספים שנפסקו לטובת החברה. זאת, לטענתם, על פי "הסכם שכר טרחה" שנכרת בשנת 2009 בין החברה לבין עו"ד ד"ר משה ויינברג בשם משרד עורכי דין אשר בראשו הוא עומד (המערער 1), בגדרו הוסכם כי החברה תשלם לאחרון "20% ממה שיתקבל בפועל ... ולא פחות מ-150,000 ש"ח", אשר הוסכם כי ישולמו לפני תום ההליך כמעין מקדמות, עבור ייצוגה המשפטי בתביעתה נגד רכבת ישראל, וכן כי החברה תישא בהוצאות הקשורות לטיפול בעניינה (להלן: הסכם שכר הטרחה).

עוד צוין בבקשה כי בהתאם להסכמותיהם של עו"ד ויינברג ועו"ד ווגדן (המערער 2), שליש משכר הטרחה האמור ישולם לאחרון.

6. יוער, כי ביום 4.2.2020 הסכימו המשיבים על העברת כספי התביעה שנתפסו אצל רכבת ישראל לקרן החילוט לשם שמירה על ערכם, עד שייקבע אם יש לחלטם, ובקשה זו אושרה על ידי בית המשפט המחוזי בהחלטתו מאותו יום.

החלטתו של בית המשפט המחוזי

7. בית המשפט המחוזי דחה את בקשת המערערים בהחלטתו מיום 6.7.2020.

נקבע כי המערערים מחזיקים בזכות חוזית בלבד כלפי החברה – ולא בזכות קניינית או מעין קניינית כפי שנטען על ידם, וכי אין בזכות זו כדי לגבור על מעמד המדינה לעניין חילוט הכספים ותפיסתם לשם כך.

עוד נקבע, כי המערערים לא הוכיחו שעלולה להיגרם להם "פגיעה חתורה" מפגיעה צפויה במצבים דומים, או פגיעה לא מידתית בזכויותיהם הבסיסיות" כתוצאה מתפיסת הכספים – ועל כן לא מחקימים בעניינם טעמים מיוחדים המצדיקים להימנע מחילוט הכספים האמורים. זאת, תוך שהודגש כי קיים אינטרס ציבורי משמעותי בחילוט הכספים אם החברה ובעליה יורשעו.

על החלטה זו הוגש הערעור שלפנינו.

טענות הצדדים בערעור

8. לטענת המערערים, יש להורות על העברת הכספים המגיעים להם לגישתם כשכר טרחה מתוך הסכום שנפסק כי על רכבת ישראל לשלם לחברה.

בכלל זה, מעלים המערערים שורה ארוכה של טענות, בארבעה מישורים מרכזיים, אשר על עיקריהם שבה לשכת עורכי הדין, אשר צורפה להליך כ"דירת בית משפט":

ראשית, נטען כי זכות המערערים בכספי החברה מהווה "זכות קניינית", "מעין קניינית", או לכל הפחות יש בה משום "זיקה משמעותית" לכספי הזכיה של החברה בתביעתה נגד רכבת ישראל – ועל כן לפי סעיף 136 לפקודת הסמים המסוכנים, שנוסחו יובא בהמשך, אין להורות על תפיסת חלקם בכספים.

את טענה זו מבקשים המערערים לבסס בדרכים רבות. בין היתר, נטען כי אלמלא הייצוג המשפטי שניתן על ידי המערערים החברה לא הייתה זוכה בתביעה – וממילא לא הייתה בידי המדינה כל אפשרות לבקש לחלט את פירותיה; כי בשל מעמד המערערים כעורכי דין המייצגים את החברה, עומדת להם "זכות עכבון" על כספיה המקנה להם מעמד של נושה מובטח – ועל כן למערערים זכות "מעין קניינית" בכספי החברה; כי הם נהנים מ"זכות עתידה", שכן מימוש זכותם לשכר טרחה "וראי", ועל כן לשיטתם הם נהנים מ"זכות קניינית"; כי החברה המחלת את זכויותיה בכספי התביעה למערערים, ועל כן הם נהנים מזכות קניין בכספים אלו; כי התחייבות החברה להקנות למערערים 20% מכספי הזכיה בתביעה מקנה להם "זכות שביושר" המהווה זכות "מעין קניינית" בכספים; וכי זכותם לשכר טרחה "קיבלה תוקף משפטי" כאשר ניתן פסק הדין בערעור בתביעת החברה נגד רכבת ישראל, ועל כן היא השתכללה לכדי זכות קניינית.

שנית, נטען כי אף אם למערערים אין זכות קניינית או מעין קניינית בכספים, הרי שחלים לגביהם "טעמים מיוחדים" אשר בעטיים אין להורות על תפיסתם. זאת, תוך שהמערערים שבים וטוענים כי אלמלא הייצוג המשפטי שניתן על ידם, כספי התביעה ממילא לא היו מגיעים לידי המדינה.

בהקשר זה, מוסיפים המערערים וטוענים כי תפיסת כספי הזכייה בחביעה במלואם, בלי להפריש לידיהם את שכר הטרחה המוסכם בינם לבין החברה, פוגעת באופן שאינו מידתי בזכויותיהם. לטענתם, מדיניות שיפוטית מעין זו אף עלולה להוביל בעתיד לפגיעה בזכות הגישה לערכאות של בעלי דין בשל חששם של עורכי דין כי אם יחולטו כספי לקוחותיהם, לא תעמוד בפניהם אפשרות לגבות את שכרם.

שלישית, לטענת המערערים, היה על בית המשפט המחוזי לבחון חלופות פוגעניות פחות עד להכרעה בהליך הפלילי בעניין החברה ובעליה, כגון העמדת בטחונות כספיים להבטחת האפשרות כי הכספים יועברו לידי המדינה אם יוחלט בתום ההליך על חילוטם.

לבסוף, טוענים המערערים כי כלל לא היה מקום לתפוס את כספי הזכייה בחביעת החברה נגד רכבת ישראל. זאת, שכן הכספים טרם שולמו לחברה – ועל כן אין מדובר בכספים הנמצאים בחזקתה או בשליטתה, כנדרש לשם חילוט כספים לפי סעיף 21(ב) לחוק איסור חלבנת הון; ומכל מקום, לא הוכח מה הוא היקף הסכום שיש לחלט מכספי החברה ובעליה שכן לא נבחנה התועלת הכלכלית שהופקה מהעבירות שיוחסו להם.

9. מנגד, באי כוח המדינה טוענים כי יש לדחות את הערעור, תוך שהם סומכים את ידיהם על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

במסגרת זאת נטען, בין היתר, כי המערערים מחזיקים בזכות אובליגטורית בלבד כלפי החברה, הנובעת מהסכם שכר הטרחה שנכרת בין עו"ד ויינברג לחברה, וכי הם אינם מחזיקים בזכות קניינית או מעין קניינית בזיקה לנכס מסוים.

בהקשר זה נטען כי זכות העכבון של המערערים טרם התגבשה, שכן הכספים טרם הועברו לידי המערערים; כי הסכם שכר הטרחה אינו מהווה הסכם המחאת זכויות; וכי אף שהיו "תמרורי אזהרה" רבים באשר למצבם הכלכלי של החברה ושל בעליה ולהליך הפלילי המתנהל נגדם, המערערים לא פעלו להבטחת שכרם באמצעות רישום משכון – והותירו את זכויותיהם "ברמה החוזית", כלשון באי כוח המדינה.

בהתייחס לטענות המערערים שלפיהן מתקיימים בעניינם "נימוקים מיוחדים" בגינם אין לחלט את שווי-כספי שכר הטרחה שהובטחו להם, נטען כי נימוקים מעין אלו פורשו בפסיקה בצמצום; וכי אין בעצם הפגיעה במערערים בשל חילוט הרכוש כדי להוות נימוקים מיוחדים בגינם יש להימנע מהחילוט.

לבסוף, נטען כי סעיף 21(א) לחוק איסור הלבנת הון מסמך את בית המשפט לחלט רכוש בשווי העבירה כולה – ולא בשווי התועלת שהופקה ממנה בלבד – וממילא אין ממש בטענות המערערים בעניין זה.

דיון והכרעה

10. במוקד הערעור שלפנינו, כאמור, סוגיות אשר עניינן בהיקף הסמכות להורות על תפיסת רכוש של מי שהוגש נגדו כתב אישום המייחס לו עבירות לפי סעיפים 3 ו-4 לחוק איסור הלבנת הון.

סמכות זו קבועה בסעיפים 21 ו-23 לחוק איסור הלבנת הון, המחילים לגבי חילוט לפי חוק זה הוראות שונות הקבועות בפקודת הסמים המסוכנים – ובהן את הוראות סעיף 136 לפקודת הסמים המסוכנים. שילוב סעיפים אלו יחד מורה כי משהוגש נגד אדם כתב אישום בגין ביצוע עבירות אלו, רשאי בית המשפט שאליו הוגש כתב האישום:

”לתת צו זמני בדבר – מתן ערבויות מטעם הנאשם, או אדם אחר המחזיק ברכוש, צוי מניעה, צוי עיקול או הוראות בדבר צעדים אחרים שיבטיחו את האפשרות של מימוש החילוט” (סעיף 136 לפקודת הסמים המסוכנים).

מטבע הדברים, את הסמכות להורות על תפיסת רכוש של נאשם בעבירות הלבנת הון יש לבחון לאור היקף הסמכות המוקנית לבית המשפט להורות על חילוט הרכוש אם יורשע הנאשם בעבירות המיוחסות לו. זאת, שכן אם יעלה בידי הנאשם או צד שלישי הטוען לזכות ברכוש להראות כי אין לחלט את הרכוש בתום ההליך אף אם יורשע – ממילא גם לא יהיה מקום להורות על תפיסת הרכוש האמור (ראו למשל ע”פ 1428/08 המנהל המיוחד של חברת דור עדן חן בע”מ (בפירוק) נ’ מדינת ישראל, פסקה 8 (25.3.2009) (להלן: עניין דור עדן חן)).

משכך, נקודת המוצא לדיון בהיקף הסמכות להורות על תפיסת רכוש של נאשם בעבירות לפי חוק איסור הלבנת הון היא בהוראות הקבועות בו בעניין חילוט רכוש של נידון שהורשע בעבירות אלו.

11. הסמכות להורות על חילוט רכוש של מי שהורשע בביצוע עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון קבועה בסעיף 21(א) לחוק זה, המורה כדלקמן:

"הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 3 או 4, יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי נוסף על כל עונש יחולט רכוש מתוך רכושו של הנידון בשווי של רכוש שהוא –

(1) רכוש שנעברה בו העבירה, וכן רכוש ששימש לביצוע העבירה, שאיפשר את ביצועה או שיועד לכך;

(2) רכוש שהושג, במישרין או בעקיפין, כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה, או שיועד לכך.

(ב) לענין סעיף זה, 'רכושו של הנידון' – כל רכוש שנמצא בחזקתו, בשליטתו או בחשבונותיו.

בהתאם להוראות הסעיף, הכלל הוא כי משהורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 3 ו-4 לחוק איסור הלבנת הון, יורה בית המשפט על חילוט רכושו בשווי הרכוש "שנעברה בו העבירה" או "שהושג, במישרין או בעקיפין כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה, או שיועד לכך" (סעיף 21(א) לחוק איסור הלבנת הון). כפי שנקבע לא אחת, בקביעת שווי הרכוש שנעברה בו העבירה אותו יש לחלט, אין להפחית הוצאות שבהן נשא הנאשם – בין אם הן למטרות לגיטימיות ובין אם לאו (ראו למשל ע"פ 6339/18 בלווא נ' מדינת ישראל, פסקאות 19–31 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (15.1.2020) (להלן: עניין בלווא) ובהפניות המופיעות שם).

זאת ועוד, הסדר החילוט בחוק איסור הלבנת הון אינו חל על הרכוש שנעברה בו העבירה בלבד – אלא על כל נכסי הנאשם, עד לשווי הרכוש שנעברה בו העבירה (ראו למשל ע"א 8679/06 חביץ' נגד מדינת ישראל, פסקה 8 (30.12.2008) (להלן: עניין חביץ')).

סייגים לחילוט ותפיסת רכוש

12. לכלל זה בדבר חילוט רכושו של נידון שהורשע בעבירות הלבנת הון, ישנם כמה סייגים, אשר שניים מהם נוגעים לענייננו:

הסייג הראשון הנוגע לענייננו קבוע בסעיף 21(א) לחוק איסור הלבנת הון, אשר צוטט לעיל, מקנה לבית המשפט סמכות שבשיקול דעת להימנע מחילוט הרכוש מ"נימוקים מיוחדים" שיפורטו.

אף שנקבע כי יש לפרש סייג זה בצמצום, הפסיקה הכירה עד כה בשני סוגי שיקולים מרכזיים אשר בגינם יהיה מקום להימנע מחילוט הרכוש. האחד, עניינו באיוון

שבין הקטנת הפגיעה החברתית שנגרמה כתוצאה מביצוע העבירות לבין תכליות החילוט – ובכלל זה: הרחעת העבריינין; "הוצאת בלעו של העבריינין מפיו" כך שלא ייהנה מפירות העבירה; צמצום החשש כי העבריינין ישוב ויבצע עבירות נוספות בעתיד; ופגיעה במקורות מימון העבירה. זאת, בפרט כאשר חלף חילוט הרכוש, ניתן להפנותו לטובת קורבנות העבירה (עניין חביץ, בפסקאות 9–10. ראו גם ע"פ 4980/07 כהן נ' מדינת ישראל, פסקאות 44–45 (4.11.2010)). הסוג השני, עניינו ב"שיקולים פרטניים הנוגעים לנאשם עצמו ולהליך שננקט בעניינו" אשר עשויים אף הם להוות נימוקים מיוחדים להימנע מחילוט הרכוש האמור במלואו (עניין בלווא, בפסקה 46 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן).

לענייננו, יודגש כי צד שלישי – אשר אינו הנידון שהורשע בעבירת הלבנת הון – יוכל לטעון לנימוקים מיוחדים בגינם אין לחלט את הרכוש רק אם עלה בידו להראות כי הוא מחזיק ב"זכות מוכרעת", זכות קניינית או זכות מעין קניינית ברכוש. אולם, אף במקרים אלו, אין בפגיעה הנגרמת לו כתוצאה מהחילוט, כשלעצמה, כדי להוות נימוק מיוחד כאמור (ע"א 8487/09 ניצני נ' מדינת ישראל, פסקאות 14–17 (27.10.2013) (להלן: עניין ניצני)).

13. הסייג שני הנוגע לענייננו, קבוע בסעיף 36ג(א) לפקודת הסמים המסוכנים, אשר חל לגבי חילוט רכוש לפי חוק איסור הלבנת הון מכוח סעיף 23 לחוק זה. בהתאם לסייג האמור:

"בית המשפט לא יצווה על חילוט רכוש ... אם הוכיח מי שטוען לזכות ברכוש כי הרכוש שימש בעבירה ללא ידיעתו או שלא בהסכמתו, או שרכש את זכותו ברכוש בתמורה ובתום לב ובלי שיכול היה לדעת כי הוא שימש או הושג בעבירה" (סעיף 36ג(א) לפקודת הסמים המסוכנים).

כפי שהובהר בפסיקה, סייג זה עוסק במקרים שבהם צד שלישי מחזיק בזכות קניינית או מעין קניינית ברכוש – להבדיל מנושים בעלי זכות אובליגטורית כלפי הנידון (עניין ניצני, בפסקאות 15–17). במקרים אלו, יימנע בית המשפט מחילוט הרכוש אם צד שלישי רכש את זכותו ברכוש שלגביו התבקש החילוט בתמורה ובתום לב; ולעניין תחולת הסעיף על חילוט לפי חוק איסור הלבנת הון – בלי שיכול היה לדעת על ביצוע העבירה שבגינה התבקש החילוט.

14. לענייננו, משמעות ההסדרים אשר תוארו לעיל היא כי צד שלישי הנפגע מחילוט רכוש של מי שהורשע בעבירה לפי חוק איסור הלבנת הון עשוי לפעול באחד משני אופנים למניעת החילוט: אם הוא מחזיק בזכות קניינית או מעין קניינית בנכס מסוים, ויעלה בידו להוכיח כי יתר תנאי סעיף 36ג(א) מתקיימים, נכס זה לא יחולט; ואולם אם הוא אינו מחזיק בזכות קניינית או מעין קניינית בנכס, אך הוא מחזיק ב"זכות מוכרעת" בנכס, בית המשפט עשוי שלא להורות על חילוטו אם ישנן נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת.

יוצא אפוא כי תנאי סף לטענה של צד שלישי שלפיה אין לחלט או להורות על צו זמני ביחס לנכס של נידון או נאשם לפי חוק איסור הלבנת הון לפי הסייגים שלעיל, הוא כי עלה בידי אותו צד שלישי להראות כי הוא מחזיק בזכות קניינית, בזכות מעין קניינית או בזכות מוכרעת בנכס.

אולם, אף אם לצד השלישי זיקה פחותה לנכס, לעיתים עשוי הדבר להשליך על אופי הצו הזמני שיינתן. זאת, אם אין מחלוקת באשר לקיומה והיקפה של הזיקה לנכס, וניתן להבטיח את האפשרות לחלט את הרכוש בתום ההליך הפלילי באמצעות סעד זמני פוגעני פחות מתפיסתו – כגון הפקדת ערבות (ראו למשל ע"פ 6532/17 מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבוכרים, פסקה 37 (8.4.2018)).

לגישתי, תנאי סף אלו חלים גם במקרה שבו עורך דין טוען כי נאשם או נידון חב לו כספים בגין שירותים משפטיים שהעניק לו בעניין משפטי שאינו נוגע להליך הפלילי בעניינו – כבמקרה דנן. זאת, מאחר שאיני רואה כל טעם להבחין בין חובותיו של נאשם או נידון כלפי עורך דינו לבין חובותיו כלפי נושים אחרים לעניין חילוט הכספים. במקרים שבהם עורך הדין אינו מצביע על זיקה משמעותית לכספים, כפי שהוסבר לעיל, הרי שאין בטענתו לזכות בהם כדי לגבור על האינטרס הציבורי שבתפיסתו או חילוטו.

יוער, כי ייתכן ששונים הם פני הדברים במקרים שבהם נאשם מוכיח כי הגנתו בהליך הפלילי עלולה להיפגע אם לא יתאפשר לו לעשות שימוש בכספים שנתפסו למימון הגנתו, כאשר אין כל זיקה ישירה בין כספים אלו לבין העבירות המיוחסות לנאשם. זאת, לאור חשיבותה של זכות הייצוג בהליך הפלילי (ראו גם Luis v. United States, 136 S. Ct. 1083 (2016). ראו והשוו רע"פ 1047/12 רובינשטיין נ' מדינת ישראל (1.3.2012)). מכל מקום, לא ראיתי לקבוע מסמרות בסוגיה זו, אשר אינה דורשת הכרעה במקרה שלפנינו.

15. בטרם אבחן אם חלים בענייננו הסייגים לסעד זמני ביחס לרכושו של נאשם בעבירות לפי חוק איסור הלבנת הון לשם הבטחת חילוטו, אבהיר תחילה כי אין ממש בטענת המערערים שלפיה כלל לא היה מקום להורות על תפיסת כספי הזכייה בתביעתה נגד רכבת ישראל.

כפי שהובהר לעיל, הסמכות הקבועה בסעיף 136 לפקודת הסמים המסוכנים למתן "צו זמני" היא סמכות רחבה להורות על כל צעד שיבטיח את מימוש החילוט. סמכות רחבה זו מאפשרת להורות הוראות אף ביחס לנכס אשר עתיד להגיע לידי הנאשם, הנחוצות לשם הבטחת האפשרות לחלוטו בהמשך. ממילא, אין בעובדה כי הכספים טרם שולמו לרכבת ישראל כדי למנוע מתן סעד זמני לגביהם.

זאת ועוד, האישומים נגד החברה ובעליה כוללים עבירה של החזקת רכוש אסור בשווי כ-230 מיליון ש"ח. על כן, כפי שהובהר לעיל, ניתן להורות על סעד זמני שיבטיח את חילוט רכושה של החברה עד לשווי זה אם תורשע; ובכלל זה, על סעד זמני המופנה כלפי כספי זכייתה בתביעה.

יוצא אפוא, כי לא נפל פגם בהחלטה להורות על סעד זמני ביחס לכספים בהם זכתה החברה בתביעתה נגד רכבת ישראל, אשר אף ניתנה כאמור בהסכמת החברה ובעליה.

16. באשר לסייגים העשויים להצדיק את העברת חלקם הנטען של המערערים בכספי הזכייה בתביעת החברה ליריהם – הרי שאני סבור כי הם אינם מחזיקים בזכות קניינית, מעין קניינית, או בזכות מוכרעת בכספים, וממילא סייגים אלו אינם חלים בעניינם.

בית משפט זה עמד לא אחת על ההבחנה שבין זכות אובליגטורית, הנובעת מחיוב אישי, לבין זכות קניינית, החלה כלפי כולי עלמא, ואין צורך לשוב על הדברים באריכות. על כן, אסתפק בתיאור הציורי של הדברים שהובא על ידי השופט א' שטיין בע"א 7669/18 זחבי נ' זחבי (8.12.2019), אשר יש בו כדי להמחיש היטב את ההבדלים בין זכויות אלו:

"אחד ממייסדיה של תורת המשפט האנגליטית, רודולף וון יירינג, ראה בחלומו את כל מושגי היסוד של המשפט, ובכללם זכות קניין (in rem) וזכות אובליגטורית שמקורה

בחיוב אישי (in personam). זכות הקניין הופיעה בחלומם בדמותו של אדם העונה לשם 'יש לי', אשר נראה שבע, מחייך ובטוח בעצמו. מאידך, הזכות האובליגטורית לבשה את דמותו של אדם העונה לשם 'מגיע לי', אשר נראה רעב, כוסס ציפורניים וחסר ביטחון" (שם, בפסקה 1).

17. במקרה דנן, המערערים אינם מצביעים על נכס כלשהו המצוי בידיהם, כי אם על התחייבות מצד החברה לשלם למשרדו של עו"ד וינברג שיעור מוסכם מתוך הסכום שיתקבל במסגרת ההליך המשפטי שניהלה נגד רכבת ישראל. על מנת לחדר את הדברים, מוטב להביא את נוסח הסכם שכר הטרחה כלשונו, המדבר לטעמי בפני עצמו:

"בגין טיפולנו המשפטי בעניין הגשת תביעה נגד רכבת ישראל בקשר לפרויקט מסילת רכבת נען-ב"ש קטע ג' בערכאה ראשונה בלבד תשלמו לנו שכר טרחה בסך של 20% ממה שיתקבל בפועל בגין טיפולנו המשפטי ולא פחות מ-150,000.00 אשר ישולמו כלהלן: 100,000.00 [כך במקור – י' א'] ש"ח מיידית (ליום 11.3.09) ו-50,000.00 ש"ח בישיבת ק.מ. ראשונה והוצאות בהתאם לתנאים המפורטים להלן:

1. בנוסף לשכר טיפולנו תשאו בכל ההוצאות הקשורות לטיפול בענין בנ"ל. ...
2. לשכר טיפולנו ולהוצאותינו יתווסף מע"מ בשיעורו הקבוע בחוק. ... (ההדגשות הוספו – י' א').

השימוש בתיבות "תשלמו לנו" בהסכם מלמד לשיטתי על התחייבותה של החברה – ושלה בלבד – לשלם למשרדו של עו"ד וינברג שיעור מהכספים שיתקבלו במסגרת הטיפול בסכסוך המשפטי עם רכבת ישראל בתמורה לשירות המשפטי שיינתן לה; ואף זאת, רק בעתיד – לאחר שיתקבל סכום כלשהו "בפועל" מרכבת ישראל. מובן אפוא כי אין מדובר בזכות קניינית או בזכות מעין קניינית החלה כלפי כולי עלמא, אלא ב"חיוב אישי" של החברה בלבד כלפי משרדו של עו"ד וינברג (ראו גם ע"א 1232/12 דוד צלאח ובניו בע"מ נ' מפרק חברת קלדין טבריה חברה לבניין בע"מ (בפירוק), פסקאות 15–17 (2016: 21.1)).

יובהר, כי טענת המערערים שלפיה הם מחזיקים בזכות עיכבון ביחס לכספי הזכייה בתביעה אף היא אינה מסייעת להם. זאת, ולו מהטעם שזכות העיכוב של עורך דין מאפשרת לו "לעכב תחת ידו כספי הלקוח שהגיעו לידו בהסכמת הלקוח" (סעיף 88 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א–1961; ההדגשה הוספה – י' א').

בענייננו, הכספים כלל לא הגיעו לידי המערערים, וממילא לא קמה להם זכות עיכבון ביחס אליהם (ראו גם ע"א 79/89 סולל בונה בע"מ נ' אחים גולדשטיין חברה לשיכון ופיתוח בע"מ (בפירוק), פ"ד מו(3) 58, 62 (1992)).

18. נוסף על כך, חרף טענות המערערים, אין הם מחזיקים ב"זכות מוכרעת" בכספי החברה.

פסק דינו של בית משפט זה בתביעת החברה נגד רכבת ישראל אינו עוסק כלל בזכויות המערערים בכספי התביעה, וממילא אין בו כדי ללמד על זכות מוכרעת של המערערים בכספים אלו.

19. עם זאת, אני סבור כי יש ממש בטענת המערערים שלפיה היה על בית המשפט המחוזי לבחון חלופה אחרת, חלף תפיסת הכספים אשר אין מחלוקת באשר לזיקתם אליהם, באופן שהיה בו כדי להביא לפגיעה פחותה בזכויותיהם.

כפי שהובהר לעיל, טענותיו של צד שלישי באשר לקיומה של זיקה בינו לבין הנכס שנתפס לשם חילוטו עשויה להשליך על טיב הצו הזמני שיינתן, אף אם הוא אינו מבסס זיקה בעוצמה המצדיקה את החלת הסייגים לחילוט הנכס אשר נדונו לעיל. זאת, בשים לב לכך שבעת מתן הצו הזמני טרם הוכרע אם יש לחלט את הכספים; ולכך שעל פי רוב, אין כל טענה למעורבותו של אותו צד שלישי בפעילות שבגינה התבקש הצו הזמני.

על כן, במקרים שבהם צד שלישי יצליח לבסס זיקה לנכס שתפיסתו נתבקשה לשם חילוטו בעתיד, יש לבחון חלופות פוגעניות פחות אשר יש בהן כדי להבטיח את חילוטו בעתיד. זאת, למשל, תוך צמצום מסוים בהיקפה של התפיסה, ומתן הוראה על העברת הנכס, כולו או חלקו, לצד שלישי, בכפוף להפקדת ערבויות מתאימות על ידו שיאפשרו ביצוע החילוט, אם וכאשר יידרש הדבר.

20. במקרה דנן, אף שלא עלה בידי המערערים לבסס זיקה מספקת לכספי התביעה בעוצמה המצדיקה את החלת הסייגים שנדונו לעיל, הרי שאין מחלוקת כי קיימת לזכותם זיקה משמעותית לכספים המגיעים להם כשכר טרחה, אשר שווים נגזר באופן ישיר מכספי התביעה שהיה על רכבת ישראל לשלם; וכי בפועל, עיקר כספי התביעה כבר מוחזקים בנאמנות עבור החברה ובעליה בקרן החילוט עד להחלטה באשר לחילוטם.

כך, אין מחלוקת בין החברה לבין המערערים כי היה עליה לשלם שכר טרחה בגובה 20% מהסכום שהיה מתקבל לידיה; וכפי שצוין לעיל, כספי התביעה אשר נתפסו בתחילה אצל רכבת ישראל, הועברו בהמשך בהסכמת המשיבים לקרן חילוט (הלבנת הון) לשם שמירה על ערכם, תוך שהודגש כי:

"למען הסר ספק, חילוט הכספים, כפוף לקבלת צו שיפוטי חלוט בהליך פלילי. יצוין, כי ככל ויורה בית המשפט הנכבד על השבת הכספים, יושבו הכספים בצירוף התשואה עד למועד ההשבה" (פסקה 3 לבקשתם המוסכמת של המדינה והמשיבים שהוגשה לבית המשפט המחוזי ביום 4.2.2020).

על כן, דומה כי יש לראות בכספים שהועברו לקרן החילוט ככספים אשר שולמו לחברה על ידי רכבת ישראל; ומכספים אלו יש לגזור את שכר הטרחה המגיע למערערים בהתאם להסכם שכרתו עם החברה.

לגישתי, בכך יש כדי לבסס זיקה משמעותית בין המערערים לבין שיעור של 20% מכספי התביעה אשר כבר הועברו לקרן החילוט, בניכוי הכספים שכבר הועברו כמקדמות עבור שכר טרחה. אומנם, כאמור לעיל, אין בזיקה זו כדי להצדיק את תחולתם של הסייגים שנדרונו לעיל. אולם, אני סבור כי יש בזיקה זו כדי להשליך על טיבו ואופיו של הצו הזמני שיש להעניק ביחס לכספים אלו, באופן שיביא לפגיעה פחותה במערערים – אשר אין חולק כי בינם לבין הפעילות הבלתי חוקית המיוחסת לחברה ולבעליה אין דבר, באופן המלמד על תום ליבם.

בנסיבות אלו, ומשהחלופות לתפיסת הכספים האמורים טרם נבחנו, אני סבור כי אין מנוס מהחזרת התיק לבית המשפט המחוזי, על מנת שיורה על שחרור חלק מהכספים התפוסים לטובת המערערים, באופן שיאפשר תשלום חלק משכרם, כפי שיקבע על ידו, בכפוף להצגת חלופות הולמות להנחת דעתו להבטחת האפשרות לחילוט הכספים בעתיד.

21. אשר על כן, אציע לחבריי לקבל את הערעור בחלקו, במובן זה שהתיק יוחזר לבית המשפט המחוזי לבחינת חלופות פוגעניות פחות לתפיסת הכספים, כמפורט בפסקה 19 ו-20 לעיל.

כמו כן, בנסיבות העניין, אציע כי כל צד יישא בהוצאותיו.

ש ו פ ט

השופט ע' גרוסקופף:

אני מסכים לתוצאה אליה הגיע חברי, השופט יוסף אלרון, לפיה יש לקבל את הערעור בחלקו, ולהורות על השבת התיק לבית המשפט המחוזי, על מנת שזה יורה על שחרור חלק מהכספים בהם מדובר לטובת המערערים, בתנאים שיקבע. בהינתן היבטיה התקדימיים של הסוגיה, והטיעון המקיף שהוצג לפנינו, אבהיר בקצרה את הדרך המביאה אותי למסקנה זו.

1. לעת הזו, הכספים בהם מדובר, סכומים המגיעים לחברת ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ (להלן: ביבי כבישים) מרכבת ישראל מכוח פסק דין בע"א 7649/18 ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ נ' רכבת ישראל בע"מ (20.11.2019) (להלן: עניין ביבי כבישים ו-הכספים, בהתאמה), מוחזקים בקרן חילוט המנוהלת על ידי האפוטרופוס הכללי. הכספים הגיעו לקרן החילוט בהתאם לצו שניתן בהסכמת המשיבים ביום 4.2.2020, וזאת לאחר שהוצא צו מניעה זמני ביום 12.3.2019 מכוח סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 בצירוף סעיף 136 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973, במסגרת הליך פלילי המתנהל נגד ביבי כבישים ובעליה, מר יהודה בוזגלו (ת"פ 19-02-20502; להלן: ההליך הפלילי). המדובר, אם כך, בסעדים זמניים המאפשרים את תפיסת הכספים (להלן יחדיו: סעד התפיסה), אשר נועדו לאפשר את חילוטם בתום ההליך הפלילי, היה וזה יסתיים בהרשעתה של ביבי כבישים בעבירות הלבנת הון המיוחסות לה, וככל שהרשעה זו תבסס עילה לחילוט רכוש.

2. בשלב בו אנו מצויים, קיימים שני מסלולים באמצעותם יכול צד שלישי להליך הפלילי להביא לצמצום סעד התפיסה באופן שלא יפגע בעניינו: הראשון, הוא הוכחה כי לצד השלישי זכויות ברכוש, המוגנות מפני חילוט במסגרת הוראת סעיף 36ג(א) לפקודת הסמים המסוכנים, החלה בהקשרנו מכוח סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון. אם כך יוכח, אזי אין לתת סעד תפיסה הפוגע בזכויות של הצד השלישי, מאחר שאף אם יינתן צו חילוט בתום ההליך הוא יהיה כפוף לזכויות המוגנות הללו (להלן: מסלול הרכוש המוגן). ראו, למשל, ע"פ 1428/08 עו"ד אורי חורש – המנהל המיוחד של חברת דור עדן חן בע"מ (בפירוק) נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (25.3.2009) (להלן: עניין חורש); השני, הוא שיקול הדעת הנתון לבית המשפט במתן סעד זמני, אשר עשוי להביא לצמצום ואף לשלילה של סעדים זמניים ממספר שיקולים, ובכללם התחשבות באינטרסים של צדדים שלישיים (להלן: מסלול שיקול הדעת השיפוטי). ראו, למשל, ע"פ 2765/19 פלוני נ' פלוני

(3.1.2021) (להלן: עניין פלוני)). ודוק, בשלב זה אין עדיין תחולה לסעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, המאפשר לבית המשפט, לאחר שהורשע הנאשם, להימנע מחילוט רכוש שהוא בר-חילוט מ"נימוקים מיוחדים שיפרט" (להלן: סייג הטעמים המיוחדים). אולם, ניתן כמובן לשקול את אותם שיקולים שעשויים להוות לעת ההחלטה על חילוט "נימוקים מיוחדים" במסגרת מסלול שיקול הדעת השיפוטי במתן סעדים זמניים (לפרשנות המונח "נימוקים מיוחדים" ראו ע"א 8679/06 חביץ' נגד מדינת ישראל, פסקה 10 (30.12.2008) (להלן: עניין חביץ'); ע"פ 6339/18 בלווא נ' מדינת ישראל, פסקאות 45-46 (15.1.2020) (להלן: עניין בלווא); דג"פ 8439/10 מדינת ישראל נ' כהן, פסקה 11 (22.2.2011); ע"פ 3725/19 מדינת ישראל נ' זידאן (27.1.2020)).

3. ככל שמדובר במסלול הרכוש המוגן, הרי שהוא חל "אם הוכיח מי שטוען לזכות ברכוש כי הרכוש שימש בעבירה ללא ידיעתו או שלא בהסכמתו, או שרכש את זכותו ברכוש בתמורה ובתום לב ובלי שיכול היה לדעת כי הוא שימש או הושג בעבירה" (סעיף 36ג(א) לפקודת הסמים המסוכנים). הפסיקה הבהירה כי ה"טוען לזכות ברכוש", בהקשר של סעיף 36ג(א) לפקודת הסמים המסוכנים הוא אך ורק מי שעומדת לו זכות קניינית או מעין קניינית ביחס לרכוש בו עסקינן, וזאת מאחר שרק זכויות אלו מוחרגות ממסת הנכסים של האדם שכנגד רכשו קיימת זכות חילוט (ראו ע"א 8487/09 ניצני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (27.10.2013) (להלן: עניין ניצני); בש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' סיטבון, פסקאות 48-51 (31.10.2007) (להלן: עניין סיטבון); עניין חורש, פסקה 9; עניין חביץ', פסקה 7). פסיקה זו, המפחיתה את החשש כי מסלול הרכוש המוגן ישמש "ככלי בידי עבריינים למילוט רכוש מפני אימת החילוט" (עניין חביץ', פסקה 7; ראו גם עניין ניצני, פסקה 14), יוצרת לא רק ודאות, אלא גם התאמה רצויה בין דיני החילוט לבין דיני חרלות הפירעון. משמעותה במקרה בו עסקינן, היא שהמערערים, אשר לא טרחו לקבל זיקה קניינית או מעין קניינית בכספים (למשל, על דרך של המחאתם או שעבודם), ואשר טרם צמחה להם זכות עיכבון בהם (מאחר שטרם הגיעו לידיהם), אינם יכולים לפעול במסלול זה, שכן כל שכירם בשלב זה הוא זכות אובליגטורית מכוח הסכם שכר הטרחה. ודוק, המערערים אכן תרמו בעבודתם להיווצרות הכספים, ואולם בתרומה זו לבדה, כשאינה מלווה בהסדר חוזי או סטטוטורי מתאים, אין כדי להקנות לנושה מעמד קנייני או מעין קנייני (השור, ע"א 6649/04 ארגון הקניות של מושבי הדרום והמרכז בע"מ נ' אליאב (11.2.2007); רע"א 8038/20 ב.ר.ן יזמות והשקעות בע"מ נ' חיים ומשה מנגד בע"מ (בפירוק), פסקה 24 לחוות דעתו של השופט דוד מינץ והאסמכתאות שם (26.1.2021)).

4. שונים הם פני הדברים ביחס למסלול שיקול הדעת השיפוטי. במסלול זה ניתן להתחשב גם בצדדים שלישיים שאינם בגדר בעלי זכויות קנייניות או מעין קנייניות

ברכוש, ולאזן בין האינטרסים של צדדים אלה לבין האינטרסים העומדים ביסוד הבקשה למתן סעד זמני שיאפשר את החילוט. כך, למשל, בעניין פלוני, מצאנו לנכון להתחשב באינטרסים של בעלים משותפים בנכס מקרקעין, אשר צו המניעה שניתן ביחס לחלקו של אחד מהם מנע את מימוש פוטנציאל הכנייה על המקרקעין (ודוק, צו המניעה שניתן באותו עניין לא נגע לחלקם של השותפים האחרים בבעלות על המקרקעין, אך גם המדינה לא חלקה על כך כי מן הראוי להביא בחשבון את הגזק שנגרם להם מקיומו). דברים אלה הם בעיניי בגדר קל וחומר משיקול הדעת הנתון לבית המשפט מכוח סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, המתייחס להפעלת סמכות החילוט גופה (ולא לסעד הזמני שנועד לאפשר אותה), שאף הוא פורש כמאפשר התחשבות גם בבעלי זכויות אובליגטוריות גרידא (עניין חבי'י, פסקה 8; עניין חורש, פסקה 10).

5. בבואנו ליישם עקרונות אלה בענייננו, סבורני כי תוצאה דיכוטומית, המזכה את המערערים בכל שכר טרחתם מזה, כאילו אין חילוט, או המונעת מהם כל שכר בגין תרומתם להיווצרות הכספים בידי ביבי כבישים מזה, אינה מביאה לאיזון ראוי בין האינטרסים המעורבים. למסקנתי האמורה שלושה טעמים מצטברים.

ראשית, לא רק זכויות המערערים אינן מוכרעות עדיין בשלב זה (כפי שציין חברי בפסקה 18 לחוות דעתו), אלא גם זכויות המדינה לחלט את הכספים טרם נבחנו, והן עתידות להיקבע רק בתום ההליך, ככל שיסתיים בהרשעתה של ביבי כבישים בעבירות הלבנת ההון המיוחסות לה. ודוק, עיון בפסיקה מלמד שחרף לשונו של סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, לפיו ברירת המחדל היא ששווי של הרכוש המחולט יעמוד על מלוא סכום העבירה, הרי שלעיתים מזומנות פוטנציאל החילוט אינו מתממש במלואו, ובסופו של יום הסכום המחולט בפועל נמוך, לעיתים משמעותית, משווי הנכסים שנתפסו באמצעות הסעד הזמני. זאת, בייחוד במקרים כגון זה שלפנינו, בהם הרכוש הבר-חילוט כולל בתוכו גם כספים שמקורם לגיטימי (השוו, ע"פ 6532/17 מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבוררים, פסקה 27 (8.4.2018) (להלן: עניין חסדי דוד); ת"פ (תל אביב) 13742-04-11 מדינת ישראל נ' דו'לדטי, פסקה 37 (17.2.2016)). מטבע הדברים, ככל שהסיכוי שבסופו של יום יחולט הרכוש נמוך יותר, או ככל שההיקף של הרכוש שיחולט צפוי להיות קטן יותר, כך ניתן להסתפק בשימוש מצומצם יותר בסעד זמני להבטחת החילוט, ובכך גם למוער את פגיעתו הצפויה באינטרסים הלגיטימיים של צדדים שלישיים (והשוו; עניין חסדי דוד, פסקאות 30-39).

שנית, סמכות החילוט מכוח חוק איסור הלבנת הון, כפי שפורשה בפסיקתנו, היא סמכות רחבה מאד. היקף הרכוש בר-חילוט אינו מוגבל לרכוש אשר הוכתם בעבירה נושא

בקשת החילוט, אלא חולש על כל מסת נכסיו של הנידון עד לשוויה של העבירה (ראו: סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון; עניין חסדי דוד, פסקה 27). זאת ועוד, כפי שהובהר בפסיקה, החילוט מכוח חוסר איסור הלבנת הון אינו מוגבל לרווח שהפיק העברייני, אלא הוא עשוי להתייחס לכלל הרכוש שנעברה בו העבירה (ראו עניין בלווא, פסקאות 4-37 לפסק דינו של השופט עוזי פוגלמן לעניין הערעורים על גזר הדין; דנ"פ 2168/20 בלווא נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (17.6.2020)). הרחבות אלו נדרשות אומנם על מנת להגשים את התכליות שביסוד סמכות החילוט, ואולם אין להתעלם מכך שהתכלית ההרתעתית, העומדת ביסוד הדברים, מופנית כלפי העברייני, ולא כלפי צדדים שלישיים תמי הלב. לאור זאת, חשוב לאזן בין האינטרס הציבורי העומד ביסוד אמצעי החילוט לפי חוק הלבנת הון – פגיעה בתמריצים הכלכליים של עבריינים לביצוע עבירות לפי חוק זה וידוא כי "לא יצא החוטא נשכר", לבין הפגיעה באינטרסים הלגיטימיים של אותם צדדים שלישיים, ובמקרים מתאימים, לאפשר צמצום היקפו של הסעד הזמני שניתן (והשוו: עניין חביץ', פסקה 9. לטעמים העומדים ביסוד אמצעי החילוט לפי חוק הלבנת הון, ראו גם: עניין חסדי דוד, פסקה 27 (8.4.2018); ע"פ 80/19 אהוד מאיר שאיבות בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (11.8.2019) (להלן: עניין שאיבות)).

שלישית, נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה בו עסקינן מצדיקות הגעה לתוצאת ביניים, במסגרתה ישולם למערערים מתוך הכספים חלק משכרם כבר בשלב הנוכחי, וזאת גם במחיר של צמצום מסוים של סעד התפיסה. בהקשר זה נתתי דעתי, בין השאר, לשיקולים הבאים:

- הכספים בהם מדובר, הגם שיתכן כי יתבררו כברי-חילוט בתום ההליך הפלילי, אינם קשורים לעבירות המיוחסות לביבי כבישים, אלא הם הכנסה חוקית שהופקה על ידה מפעילות אחרת;
- שירותיהם של המערערים, שעל חוקיותם וחשיבותם אין חולק, תרמו תרומה בלעדית אין להיווצרות הזכות לכספים בידי ביבי כבישים;
- המערערים פעלו בתום לב, ואין כל טענה למעורבות שלהם בפעילות העבריינית המיוחסת לביבי כבישים;
- אלמלא סעד התפיסה, ניתן להניח כי המערערים היו נפרעים זה מכבר את שכר טרחתם מתוך הכספים, וזאת בהינתן הנהוג והמקובל ביחס לגביית שכר טרחת עורכי דין;
- קשה לתוות בשלב זה מתי יסתיים ההליך הפלילי בעניינה של ביבי כבישים (מועד ראשון להוכחות קבוע ליום 30.6.2021, והתיק הופנה בינתיים להליך גישור),

ולפיכך לא ניתן לומר כי הכרעה בשאלת חילוט הכספים צפויה בקרוב (להתחשבות בשיקול זה בהקשר בו עסקינן, ראו עניין שאיכות, פסקה 22).

6. מהו שיעור הסכום שישולם למערערים בשלב זה? בית המשפט קמא לא בחן את מסלול שיקול הדעת השיפוטי, ולא הכריע כיצד ראוי לאזן במסגרתו, בהינתן השלב הדיוני בו אנו מצויים, בין האינטרסים שביסוד סעד התפיסה לבין האינטרסים הלגיטימיים של המערערים בקבלת חלק מהשכר המגיע להם. במצב דברים זה, מקובלת עלי עמדת חברי כי יש מקום להשיב את הדיון לבית המשפט המחוזי על מנת שתתקבל על ידו, לאחר שתינתן הזדמנות להשלמת טיעונים על ידי הצדדים, הכרעה בדבר שיעור שכר הטרחה החלקי שישולם למערערים מתוך הכספים כבר בשלב זה (וזאת בהנחה שהצדדים לא ישכילו להגיע להסכמות בעניין זה). אוסיף כי לדירי אין מניעה שבית המשפט קמא יתנה את שחרור הכספים בתנאים, לרבות הפקדת ערבויות מתאימות, כפי שימצא לנכון, וכי במכלול שיקוליו מן הראוי שייתן את הדעת גם להוראה הרלוונטית בכללי לשכת עורכי הדין (התעריף המינימלי המומלץ), התש"ס-2000. כן מקובל עלי כי בשלב זה לא יעשה צו להוצאות.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

אני מצרף דעתי לחוות דעתו של השופט י' אלרון ולנימוקי הכרעתו, בכל הנוגע לכך שהמערערים לא הוכיחו כי זכותם ביחס לכספי החילוט היא זכות קניינית, מעין קניינית או זכות מוכרעת, להבדיל מזכות אובליגטורית.

ברם, בניגוד לחברי הייתי מורה על דחיית הערעור באופן מלא. זאת, מבלי להורות, כפי שקבע חברי, על החזרת התיק להמשך דיון בפני בית המשפט המחוזי לבחינת חלופות פוגעניות פחות לתפיסת הכספים (פסקה 21 לחוות דעתו). בעניין זה, אינני מביע עמדה היה והמערערים יבקשו לפתוח בהליך אחר, וזאת תוך שמירת זכויות שני הצדדים.

בד בבד, אבקש להוסיף שתי הערות אותן מצאתי כבעלות משקל לצורך ההכרעה כי דין הערעור להירחות.

1. ראשית, מן הטעמים שהוזכרו בפסק דינו של השופט אלרון, וכן מן האסמכתאות שהובאו על ידי המערערים, עולה כי אין בסיס לטענה לפיה זכותם של עורכי דין לקבלת שכר טרחה שונה במהותה מזכותם של נושים אחרים להיפרע מן החברה. זאת, בין אם מדובר בתביעות הנוגעות בהליכי חדלות פירעון, פירוק או חילוט – בשינויים המתחייבים. עבודתו ושליחותו של עורך הדין ייחודית היא, במובנים רבים, ונודעת לה חשיבות משמעותית בקרב מיוצגיו, בית המשפט ומערכת הצדק בכללותה – על כך אין עוררין. יחד עם זאת, במצב של תחרות בין נושים, לא מצאתי עיגון בדין להכחין בין עורך דין המצפה לקבלת שכר טרחתו כפי שהוסכם בינו ובין לקוחו, היינו: החייב, ובין כל ספק שירות אחר אשר נקשר עם החייב בקשר חוזי. יעידו על כך המקרים הרבים בהם עורכי דין פקדו את בתי המשפט לאורך השנים כדי לדרוש את חלקם בתביעות בהליכי פירוק וחדלות פירעון, בדומה לנושים אחרים (ראו למשל: רע"א 6649/04 אדגון הקניות של מושבי הדרום והמרכז בע"מ נ' אליאב (11.2.2007); רע"א 6764/15 המנהל המיוחד נ' קרויז, פסקה 6 (3.1.2016); ע"א 4269/11 עו"ד יהודה ברמי נ' רו"ח עופר אלקלעי, מפרקה של חב' אקסלרוד יאיר חומרי בניין בע"מ, פסקה 23 (19.6.2013); פש"ר (מחוזי מ"ר) 61956-11-15 עו"ד טל פינק שלישי נ' אינברג כהן (9.4.2018)). במקרים כגון דא, לא נדרשו בתי המשפט לטענה לפיה זכותם של עורכי הדין לקבלת שכר טרחה היא זכות קניינית או מעין קניינית, אשר מקנה להם עדיפות על פני יתר הנושים. לכן מוקשה תהא העמדה שדווקא בהתייחס לתביעת שחרור כספי חילוט, יש לרומם את הזכות לקבלת שכר טרחה לכדי אותו מעמד נורמטיבי מיוחד.

אין כאמור משום הבעת עמדה במישור הכללי, הגורעת מההערכה כלפי עבודתם של ציבור עורכי הדין, חשיבותה ותרומתה. אולם עיקרון יסודי בדיני נשייה הוא שוויון בין הנושים. עיקרון זה מבוסס על ההכרה בכך שחיוב בדין הוא חיוב בדין. ייתכנו מצבים שבמסגרתם, בשל נסיבות שונות, נושה יזכה לעדיפות. אך יש להקנותה רק כאשר זו מעוגנת בדין. בעצם העיסוק בעריכת דין, לא סגי.

2. שנית, ובהמשך לדברים אשר ציינה משיבה 1 בתגובתה מיום 8.2.2021 (בעמ' 5), חשוב להדגיש שאין משמעותו של דחיית ערעור זה כי המערערים לא יוכלו לפרוע את חוב שכר הטרחה אשר הרוויחו ביושר מתברת "ביבי כבישים ופיתוח בע"מ" בגין ייצוגה בע"א 7649/18 ביבי כבישים עפר ופיתוח בע"מ נ' רכבת ישראל בע"מ (20.11.2019). הרי בכל מקרה פתוחה בפני המערערים האפשרות להגיש תביעה אזרחית. מעבר ליכולת לבאר במסגרתה את גובה הסכום המדויק אותו חבה להם החברה, ניתן יהיה גם לבחון את היתכנות פירעון חובותיה למערערים דרך נכסי החברה אשר אינם מצויים תחת חילוט, בכפוף לכל דין. ודקו, יצוין כי בהתבסס על תכליות הסדרי החילוט,

גביית חוב מן הסוג המבוקש במסלול של תביעה אזרחית אף תהא ראויה יותר, במובנים שונים, לעומת גבייתו מקופת כספי החילוט.

כפי שהוזכר לעיל, הסדרי החילוט נועדו לחסום בפני עבריינים את הגישה אל פירות פועלם האסור. הנכסים שנתפסים במסגרת צו חילוט מועברים לבעלות המדינה. פרט לתכלית ההרתעתית העומדת בבסיס הסדרי החילוט וההסדרים המשלימים לו, ביניהם גם אלו המאפשרים לתפוס נכסי נאשם טרם מתן פסק דין מרשיע בעניינו, החילוט נועד גם לשמור על כספי הציבור שניטלו ממנו שלא כדין וכן למנוע שימוש חוזר בכספים שהושגו באופן שאיננו לגיטימי (ראו: ע"פ 7475/95 מדינת ישראל נ' בן שטרית, פ"ד נב(2) 385 (1998); בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464 (2000); ע"א 8679/06 חביץ' נ' מדינת ישראל (30.12.2008); ע"פ 6339/18 בלווא נ' מדינת ישראל (20.1.2015); ע"א 6212/14 מדינת ישראל נ' ג'סארי, פסקאות 7-5 (8.1.2016); ע"פ 80/19 אהוד מאיר שאיבות בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (11.8.2019)). על כן, הדעת נותנת כי הגריעה משוויה של קופת החילוט צריכה להיעשות במשורה ותוך עמידה דקדקנית בתנאי החריגים המעוגנים בחוק, לאור השלכותיה על האינטרס הציבורי בנטילת רווחי שכר עבירה המוחזקים שלא כדין. משכך, שעה שהנסיבות מאפשרות זאת (כמו במקרה דכאן), יש ליתן עדיפות לגביית חוב שאינו קשור לדבר העבירה מושא כתב האישום במסלול חלופי לתביעת שחרור כספי קופת החילוט.

אינני מתעלם מטענת עורכי הדין כי קיימת זיקה מיוחדת בין כספי החילוט ובין שכר עבודתם. אך כל עוד המחוקק לא מכיר בזכותם לקבלת שכר כזכות קניינית או מעין קניינית, ומנגד עומדים שיקולים כבדי משקל כגון השוויון בין הנושים והאינטרס הציבורי נגד פשיעה כלכלית, לא מצאתי מקום לקבל את הערעור.

3. סוף דבר, דעתי היא כי יש להורות על דחיית הערעור. זאת, מבלי להביע עמדה היה והמערערים יפנו מחדש לבית המשפט המחוזי לבחינת אופי הצו הזמני שניתן.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בחוות דעתו של השופט י' אלרון, אליה הצטרף השופט ע' גרוסקופף, כנגד דעתו החולקת באופן חלקי של השופט נ' הנדל.

ניתן היום, ג' בתמוז התשפ"א (13.6.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ע"ע 20061800_J09.docx
 מרכז מידע, טלי 3852, 077-2703333, ואתר אינטרנט, <http://supreme.court.gov.il>

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

28/06/2021

ת"פ 20502-02-19 מדינת ישראל נ'
בוזגלו ואח'

מספר בקשה (رقم الطلب): 23

טלפון מרכז מידע: *3852 077-2703333
www.court.gov.il

אישור על פתיחת בקשה
مُصادقة على تسجيل طلب

ניתן אישור כי ביום (تصادق بهذا أنه في يوم) 28 יוני 2021, בשעה (بالساعة) 12:01 הוגשה בקשה מסוג (قَدَم طلب من نوع): מתן החלטה בקשה של מבקש 1 הודעה מטעם המבקשים ובקשה דחופה לשחרור שכר טרחתם בתיק (بقضية) ת"פ 20502-02-19 מדינת ישראל נ' בוזגלו ואח'.

מספר הבקשה הוא (رقم الطلب هو): 23.

שימת לבך כי לפי הדין, מסמך שהוגש לאחר השעה 17:00 נחשב כאילו הוגש ביום החול שלאחריו.

בהתאם לכך, לגבי מסמכים שהוגשו לאחר השעה 17:00 מופיעה באישור זה השעה 7:00 ביום החול שלאחר יום ההגשה ולא מועד ההגשה המקורית.

בכל פנייה לבית המשפט בנוגע לבקשה זו, יש לציין את מספר הבקשה.

كل مراجعة للمحكمة المتعلقة في الطلب عليك أن تذكر رقم الطلب.